MAUREEN
JOHNSON
virtual-project.eu
BESTSELLER *HEW YORK TIMES ?1 rUBliSJTERS IVFEK1V*
If N NOU VO LUM DIN SERIA *STEVIE BELL*

TRe
i**MAUREEN JOHNSON**

SILUETA DE PE SCARĂ

— Al doilea volum din seria Stevie Bell —

Original: *The Vanishing*

Stair (2019)

Traducere din limba

engleză:
CAMELIA GHIOC
-
tS
virtual-project.eu

A

TRei

— 2020 —

Pentru toţi cei pasionaţi de rezolvarea crimelor[{1}].

Rămâi sexy şi nu te lăsa ucisă![{2}]

}

¿ *S′ - - .* "M,

Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.

- Ghicitoare găsită pe biroul lui Albert Ellingham în ziua morţii lui, 30 octombrie 1938

5

?13 aprilie 1936, ora 21:00

— A văzut-o cineva pe Dottie? a întrebat domnişoara Nelson.

Domnişoara Nelson, supraveghetoarea Casei Minerva, s-a uitat în jur, aşteptând un răspuns. Deşi era primăvară, sus, pe munte, era încă frig, iar locuitorii Casei Minerva erau strânşi în jurul şemineului din camera comună.

— Poate e cu asistenta, a spus Gertie van Coevorden. Să sperăm că face ceva cu nasul ăla pe care şi-l *trage* întruna. O să ne îmbolnăvească pe toţi. E greţos. O să mă văd în

curând cu familia Astor. Nu-mi permit să mă îmbolnăvesc.

Gertie van Coevorden era, probabil, cea mai bogată elevă de la Ellingham; arborele ei genealogic includea doi Astori şi un Roosevelt, fapt pe care reuşea să-l strecoare în conversaţie ori de câte ori avea ocazia.

— Gertrude, a admonestat-o domnişoara Nelson.

— Nu, dar *serios,* a zis Gertie. Acum, că nu e aici, putem s-o spunem. îşi trage nasul într-un fel oribil şi şi-l şterge cu mâneca. Ştiu că nu trebuie să ne purtăm cu ei diferit...

Ei, adică elevii săraci, cei zece sau unsprezece oameni plini de ambiţie pe care Albert Ellingham îi adunase să facă parte din micul lui joc. Amesteca bogaţii cu săracii.

— Atunci n-o face, i-a cerut domnişoara Nelson.

— A, bine, ştiu că e *briliantă...*

Era un eufemism. Dottie Epstein putea să dea clasă oricărui profesor universitar obişnuit.

— ... dar e groaznic. Ce vreau să zic e că.

— Gertrude, a oprit-o domnişoara Nelson pe ton exasperat. E suficient, gata!

Gertie a strâmbat ţâfnoasă din nas şi şi-a îndreptat atenţia către revista *Photoplay* pe care o citea. în cealaltă parte a focului,

Francis Josephine Crane, a doua în topul celor mai bogate eleve de la Ellingham, a ridicat privirea. îşi făcuse un culcuş din pledul ei de blană de şinşilă şi citea când dintr-o carte de chimie, când din ultimul număr al revistei *Detectivii.* Şi urmărea totul.

Ca şi Gertie, Francis era din New York. Avea 16 ani şi era fiica lui Louis şi a Albertinei Crane, proprietarii fabricii de făină Crane. (Preferată de toată

America! Să faci prăjituri nu-
i o povară când ai făina
Crane în cămară!) Părinţii ei
erau prieteni la cataramă cu
Albert Ellingham şi, când
acesta deschisese şcoala şi
avea nevoie de elevi, Francis
fusese trimisă în Vermont
într-o maşină cu şofer,
urmată de o camionetă plină
de cufere cu toate cele
trebuincioase unui trai luxos.
Aici, în Vermont, printre
furtuni de zăpadă şi cu
echilibrul confortabil dintre
elevii obscen de bogaţi şi cei

săraci, dar merituoşi, Francis era o problemă rezolvată din punctul de vedere al părinţilor ei. Din punctul de vedere al lui Francis, problema nu era deloc rezolvată; nu o întrebase nimeni ce părere avea despre acest subiect.

Francis, care avea întotdeauna grijă să vorbească cu servitorii, ştia că, deşi Gertie era legată cu *numele* de familiile Astor şi Roosevelt, era, de fapt, fiica biologică a unui frumos

barman de la Central Park Casino. Cazinoul era locul unde multora dintre femeile bogate şi plictisite din înalta societate a New Yorkului le plăcea să-şi petreacă după-amiezile sorbind cocktailuri... şi făcând şi alte lucruri, se pare. Asta nu ştiau nici Gertie, nici tatăl ei. Era o mică informaţie delicioasă pe care Francis o ţinea pitită în mânecă până venea momentul potrivit s-o folosească.

Exista întotdeauna un moment potrivit pentru acest gen de lucruri. Francis era suficient de bogată şi suficient de deşteaptă ca să se fi plictisit
/v
de bogăţie. îi plăceau secretele. Secretele erau valoroase.

— N-a văzut-o nimeni pe Dottie? a întrebat iar domnişoara Nelson, jucându-se cu cerceii cu diamante de la urechi. Cred că o să sun ca să trimit pe cineva s-o caute în bibliotecă. Aproape sigur e

acolo şi a pierdut noţiunea timpului.

Francis ştia că Dottie Epstein nu era în bibliotecă. O văzuse cu câteva ore mai devreme intrând grăbită în pădure. Dottie era o creatură bizară, alunecoasă, care se furişa mereu prin vreun cotlon ca să citească. Francis na spus nimic, fiindcă nu-i plăcea să răspundă la întrebări şi fiindcă îi respecta dreptul lui Dottie de a se ascunde de lume dacă aşa avea chef.

Sus, în apartamentul domnişoarei Nelson, a început să sune telefonul, iar ea s-a ridicat să răspundă. Poate că de vină era ceaţa mohorâtă sau faptul că trecuse ora la care Dottie se întorcea de obicei, dar ceva a pus în alertă abilitatea deosebită a lui Francis de a mirosi o situaţie potenţial interesantă. A închis revista ascunsă în carte şi s-a ridicat.

— Oh, dacă te duci în cameră, dă-mi mie pledul

tău, a spus Gertie. N-am chef să mă duc după al meu.

Francis a apucat şinşila cu o mână şi, în trecere, a lăsat-o să cadă peste
Gertie. A mers pe hol către baia cu turnuleţ. După ce a încuiat uşa, şi-a scos pantofii şi şosetele şi s-a urcat cu grijă pe vasul de toaletă, ca să ajungă la pervaz. Era o poziţie precară - marmura rece era lată doar cât să pună jumătate din talpă şi, dacă-şi pierdea echilibrul, ar fi căzut, s-ar fi lovit de

toaletă sau de podea şi şi-ar fi spart capul. Trebuia să se ţină bine de tocul ferestrei şi să stea atârnată aşa. Dar, făcând asta, putea să se apropie de o mică gură de ventilaţie de sub tavan, iar acea gură de ventilaţie îi oferea posibilitatea să audă înăbuşit convorbirile telefonice de la etaj.

Francis şi-a îndreptat urechea către tavan şi a prins frânturi din ce spunea domnişoara Nelson. A

remarcat pe loc tonul vocii ei... era ridicat, tensionat.
— Dumnezeule, tocmai zicea domnişoara Nelson. Dumnezeule, când. Domnişoara Nelson nu era genul teatral. Era o femeie care se controla, îngrijită şi atrăgătoare, de un anume gen - absolventă a facultăţii de prestigiu Smith, care preda biologie. Avea părul castaniu, lucios, purta întotdeauna aceeaşi pereche de cercei cu diamante, care păreau scumpi, dar, altfel,

alterna aceleaşi câteva ţinute. Ca toţi cei care lucrau la Ellingham, era talentată şi inteligentă. Iar acum părea speriată.

— Dar poliţia. da. înţeleg. Poliţia?

— Ne vedem acolo după ce se culcă fetele. Le trimit acum în camerele lor. Vin repede.

Receptorul a fost pus în furcă cu zgomot, iar Francis, cum stătea ea cocoţată, a alunecat jos, apoi s-a întors

în camera comună exact
când a
coborât şi domnişoara
Nelson. încerca să pară
nonşalantă, dar nu-şi putea
ascunde privirea sclipitoare,
neliniştită, obrajii îmbujoraţi.
S-a dus la uşă şi a tras
zăvorul mare, de fier. Mâna
încă îi tremura imperceptibil.

— Fetelor, e timpul să
mergeţi la culcare, a spus ea.

— Unde e Dottie? a
întrebat Gertie.

— Ai avut dreptate. Stă peste noapte la infirmerie, cu asistenta. Gata, la culcare!

— E abia zece fără cinci, a spus Agnes Renfelt. Vreau să ascult o emisiune.

— în cameră, a spus domnişoara Nelson. Poţi s-o asculţi la radioul de- acolo.

Francis s-a dus în camera ei. camera doi, de la capătul coridorului.

înăuntru, şi-a scos rochia şi a tras pe ea o pereche de pantaloni negri, de lână, şi un pulover gri. Din sertarul de sus al biroului a scos o

lumânare şi o cutie de chibrituri, pe care le-a băgat în buzunar. Apoi s-a aşezat pe podea, lângă uşă şi, cu urechea lipită de lemn, a aşteptat. După vreo două ore, Francis a auzit-o pe domnişoara Nelson trecând prin faţa uşii. Francis a crăpat puţin uşa şi a văzut că se îndrepta către scările de la capătul holului. S-a uitat la limbile fosforescente ale ceasului de la capul patului. Avea să-i dea domnişoarei Nelson un avans de zece minute. Era de ajuns ca să nu fie prinsă.

După ce au trecut cele zece minute, Francis a ieşit din cameră şi s-a dus la scara în spirală de la capătul coridorului. S-a strecurat în spatele scării circulare. Treptele erau încastrate în peretele din spate şi încastrarea părea solidă, dar Francis descoperise secretul scării într-o noapte, când o zărise pe

domnişoara Nelson pe coridor. îi luase săptămâni ca să se prindă de şmecherie, dar până la urmă aflase că,

dacă apăsai unde trebuia, din baza scărilor ieşea pocnind uşor un mic mâner. Dacă trăgeai de el, deschideai o uşiţă. în interiorul scării era ceva ce părea să fie un mic spaţiu de depozitare, gol. Dar, dacă te uitai mai atent, vedeai în podea o trapă. în seara asta, trapa era deschisă. De obicei, domnişoara Nelson avea grijă să o închidă după ea.

Trapa deschisă scotea la iveală o groapă săpată

rudimentar în pământ, cufundată în beznă, cu o scară ce părea să ducă în neant. Prima dată când Francis o coborâse, avusese nevoie de tot curajul de care era în stare. Dar acum avea o idee despre cum era scara şi uşiţa şi despre cum să coboare cu grijă în întuneric, trecând cu atenţie de la o bară la alta, mai întâi cu vârful piciorului, fără să se lase niciodată pe toată talpa decât când simţea podeaua.

La capătul scării, Francis s-a trezit într-un tunel strâmt, făcut din piatră neşlefuită. Era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât ea şi lat cât să încapă o singură persoană şi îi amintea lui Francis, nu într-un mod neplăcut, de un mormânt. A reuşit să ridice braţul şi să aprindă lumânarea, iar izul de sulf al chibritului a umplut spaţiul şi i-a conferit o mică aureolă luminoasă.

Porni la drum

.Al doilea elev dispărut de la

Ellingham; posibilă implicare în moartea lui Hayes Major

În exclusivitate pentru Raportul Batt

15 octombrie

În ancheta morţii starului YouTube Hayes Major a apărut un nou element crucial. Cei mai mulţi dintre cititori ştiu că Major, celebru pentru serialul lui de succes *Sfârşitul,* a murit în timp ce filma un video despre răpirile şi

crimele de la Ellingham, din 1936. În timp ce lucra într-un tunel, a fost expus la o concentraţie fatală de dioxid de carbon.

Cu toate că poliţia a clasificat moartea lui Hayes Major ca fiind accidentală - rezultatul utilizării unei cantităţi prea mari de gheaţă carbonică pentru a crea ceaţă artificială într-o scenă -, oare chiar să fie chestiunea încheiată? O curajoasă elevă - detectiv de la Ellingham, pe nume Stephanie (alias

Stevie) Bell a făcut propria investigaţie. Bell a fost acceptată la Ellingham ca expert în cazul răpirilor din 1936. Ea a început să fie tot mai convinsă că nu Major a pus în tunel gheaţa carbonică, ci că a fost de fapt ucis, fie accidental, fie intenţionat, de o altă persoană. Mai mult, ea a ajuns la concluzia că nu Major era autorul serialului său de succes, aşa cum susţinea.

Bell a abordat-o pe autoarea acestui raport şi a cerut să analizeze imaginile înregistrate în ziua morţii lui Major. Pe baza informaţiilor obţinute din aceste fotografii, Bell a acuzat-o pe colega acestuia, Element Walker, că a scris serialul *Sfârşitul* şi că a fost implicată în moartea lui. După o confruntare ce a avut loc la Casa Minerva, unde locuiau Major, Walker şi Bell, s-au implicat şi reprezentanţii şcolii. Toţi elevii rămaşi în Casa

Minerva au fost duşi la Casa Mare.

Ce a urmat a fost complet neaşteptat şi uluitor.

Surse prezente în acea noapte în Casa Mare confirmă că reprezentanţii şcolii au interogat-o pe Element Walker şi că au optat să oprească interogatoriul ca să se consulte cu un avocat şi să contacteze oamenii legii. Walker a fost lăsată singură în fostul birou al lui Albert Ellingham, cu uşa închisă şi

oameni în faţa uşii. Când a fost redeschisă uşa, Walker dispăruse şi nu a mai fost văzută de atunci. Conform unor surse, a folosit un pasaj secret ca să evadeze.

Reporterul nostru pune întrebarea: unde s-ar fi putut duce Element Walker în toiul nopţii, fără provizii, fără telefon, fără maşină şi pe nepregătite? Academia Ellingham se află pe un versant izolat de munte. Cum a fugit? A ajutat-o, cumva, cineva din campus? De unde

ştia de existenţa pasajului? A fost ea implicată cu adevărat în moartea lui Major sau a fugit de frică?

Dispariţia ei a ridicat şi mai multe semne de întrebare în acest caz care continuă să evolueze de la o zi la alta.

Rămâneţi cu Raportul Batt pentru alte noutăţi în exclusivitate

.Din tot cartierul din Pittsburgh, cafeneaua The Funky Munkee îi amintea lui Stevie Bell cel mai mult de Academia Ellingham. Era o relicvă din anii '90, cu firma

scrisă cu un font aiuristic. Pereţii erau vopsiţi în culori primare
/V
vii, fiecare din ei în altă nuanţă. În difuzoare se auzea coloana sonoră
7 5
obligatorie de cafenea, cu muzică plăcută, cântată la chitară acustică. Mai erau acolo pe pereţi şi poze cu boabe de cafea imense, plante, mese şchioape la care puteai să te aşezi şi căni uriaşe. Niciunul dintre aceste lucruri nu se găsea la fosta ei şcoală.

Ceea ce-i plăcea şi făcea localul să semene cu Ellingham era faptul că nu era casa ei şi că n-o deranja nimeni.

Săptămâna asta venise în fiecare zi şi comandase cea mai mică şi mai ieftină cafea. O ducea în încăperea din spatele cafenelei, o firidă înghesuită,
/v
neventilată, cu pereţi roşii. Incăperea era întunecoasă şi ponosită, cu mese şchioape şi veşnic cam lipicioase. Toţi ceilalţi o evitau şi asta îi şi

plăcea lui Stevie. Ăsta era acum biroul ei, unde făcea cea mai importantă muncă. Dacă ar fi încercat să facă asta acasă, puteau intra peste ea părinţii ei. Aici era în public, dar nimănui nu-i păsa de ce făcea ea şi nici măcar n-o observa nimeni.

Îşi puse căştile, dar nu dădu drumul la muzică - avea nevoie de un pic de linişte. Işi puse rucsacul pe masă, cu fermoarul spre ea şi-l deschise. Intâi scoase o pereche de mănuşi

chirurgicale. Le cumpărase de la farmacie în ziua când se întorsese. Probabil că de-acum era o precauţie inutilă, dar, chiar şi aşa, nu strica să le pună. Le trase pe mâini foşnind. Gestul îi dădea o incredibilă senzaţie de satisfacţie. Băgă ambele mâini până la fundul genţii şi scoase o cutiuţă de tablă uzată.

Cutia era prea preţioasă ca s-o lase acasă. Când găseşti ceva de importanţă istorică, nu îl scapi din ochi. Stevie ducea cutia cu ea peste tot - o ţinea încuiată în

dulapul ei de la şcoală în timpul zilei şi acasă stătea bine dosită în geanta ei. Ferită de priviri. Din când în când ducea mâna la spate ca să atingă umflătura din rucsac făcută de cutia pitită înăuntru, ca să se asigure că era în siguranţă

.Cutia era pătrată şi roşie, îndoită în mai multe locuri, cu rugină de jur- împrejurul marginii capacului. Pe ea scria PLICULEŢE DE CEAI OLD ENGLISH. Deschise capacul. Se înţepenea un pic, aşa că trebuia mişcat uşurel în sus şi-n jos ca să-şi dea drumul. Scoase dinăuntru: o bucăţică dintr-o pană albă, o

bucăţică de pânză brodată cu mărgele, un tub de ruj auriu, oxidat, cu resturile mumificate ale unui ruj roşu înăuntru, o cutiuţă de pastile minusculă, emailată, în formă de pantof, câteva bucăţi de hârtie dintr-un caiet, fotografii alb-negru şi ciorna unei poezii neterminate.

Aceste simple obiecte erau primele dovezi reale apărute în cazul Ellingham în ultimii 80 de ani. Şi momentul în care Stevie le-a descoperit a

fost momentul în care visurile ei legate de Ellingham s-au făcut praf.

Ellingham. Fosta ei şcoală. Ellingham, locul unde visase să meargă la şcoală. Locul în care reuşise să ajungă pentru scurt timp. Şi Ellingham, locul pe care acum îl lăsase în urmă.

Nimeni din Pittsburgh nu înţelegea ce i se întâmplase, de fapt, lui Stevie la Ellingham. Ştiau doar că plecase la o şcoală celebră şi apoi tipul ăla de pe YouTube

murise acolo într-un accident şi Stevie se întorsese acasă câteva săptămâni mai târziu.

Era adevărat că moartea lui Hayes Major fusese catalizatorul plecării lui Stevie. Dar persoana responsabilă de faptul că părinţii lui Stevie o luaseră pe sus de la Academia Ellingham se numea Germaine Batt şi o făcuse absolut accidental.

Toată lumea de la Ellingham avea câte o

chestie a sa, o pasiune aproape
/v
obsesivă, iar a lui Germaine era jurnalismul. înainte de moartea lui Hayes, avea un site modest şi un mic grup de cititori fideli. Dar moartea e bună pentru afaceri, dacă te ocupi de ştiri. Cum se spune: „Dacă e cu sânge, deschide jurnalul". (Cine erau cei care spuneau. Stevie nu prea ştia.
/v
Lumea zicea asta. Insemna că reportajele sumbre, cu sânge şi orori, erau puse primele şi de aceea ştirile

dau mereu veşti proaste. Oamenilor nu le pasă când lucrurile merg bine. Ştirile înseamnă *veşti proaste.)*

Materialul care i-a dat lovitura de graţie lui Stevie a apărut a doua zi după ce Stevie a înfruntat-o pe Element Walker în privinţa adevăratului creator al serialului *Sfârşitul.* Ştia că Ellie luase laptopul lui Hayes şi îl ascunsese sub cada din Minerva. Stevie mai ştia şi că Hayes nu avea cum să fie cel care folosise cardul de acces

ca să fure gheaţa carbonică ce avea să-l ucidă. Totodată, Hayes nu scrisese serialul care-l făcuse celebru, cel care era pe cale să-i aducă un contract de film. Ellie era autoarea.

Asta era tot ce încerca Stevie să le spună tuturor în seara respectivă. Ellie fusese luată la întrebări, mai întâi la Minerva, apoi în Casa Mare. Iar Ellie dispăruse dintr-o cameră încuiată. Uite-aşa: *pac!* Ieşise prin peretele biroului lui Albert Ellingham,

trecuse printr-un pasaj secret şi de acolo... afară. Departe. Undeva.

Şcoala nu făcuse publică acea informaţie. Oficial, Ellie nu se făcea vinovată de nimic. Era o elevă care fugise de la şcoala cu internat. Numai că, după moartea lui Hayes, părinţii lui Stevie puseseră o alertă pe Google pentru orice avea legătură cu Ellingham şi aşa văzuseră postarea de pe blogul Raportul Batt cum că Stevie ancheta moartea lui

Hayes şi că acum un potenţial ucigaş era în libertate. La două ore după apariţia articolului lui Germaine, telefonul lui Stevie a sunat şi, zece ore după aceea, părinţii ei urcau cu motorul maşinii turat la maximum aleea către Ellingham, în ciuda regulii şcolii care interzicea intrarea vehiculelor străine pe proprietate. Noaptea care a urmat a fost plină de jale; Stevie a plâns tot drumul până la Pittsburgh, pe tăcute

şi necontenit, privind pe geamul maşinii până a adormit. În lunea următoare era înapoi la vechea ei şcoală, înscrisă în grabă la câteva cursuri.

Şmecheria era să nu se gândească prea mult la Ellingham - la clădiri, la cum mirosea aerul, la libertate, la aventură, la oameni.

Mai ales la oameni.

Putea trimite mesaje prietenilor ei, Janelle şi Nate. Mai mult lui Janelle. Şi mai mult Janelle îi trimitea ei, cu

zecile, în fiecare zi, ca să se asigure că era bine. Stevie nu putea să răspundă decât la unul din trei sau patru, fiindcă să răspundă însemna să se gândească la cât de dor îi era s-o vadă pe Janelle pe coridor, în camera comună, în faţa ei la masă. Cât de dor îi era să ştie că o despărţea de prietena ei doar un perete când dormea - Janelle, care mirosea a lămâi sau flori de portocal, care îşi înfăşura părul într-una din zecile ei de eşarfe multicolore ca să-l

protejeze cât lucra cu utilaje industriale. Janelle era o creatoare, construia mici roboţi şi alte dispozitive şi acum pregătea o maşinărie Rube Goldberg pentru prestigioasa competiţie Sendel Waxman. Mesajele ei dădeau de înţeles că, de când plecase Stevie, petrecea mult mai mult timp în şopronul pentru mentenanţă şi că relaţia dintre ea şi Vi Harper-Tomo devenea mult mai serioasă. Janelle ducea o viaţă împlinită şi voia ca

Stevie să facă parte din ea, iar Stevie se simţea departe şi distantă şi nimic din toate astea nu avea sens aici, în mallul cu Subway şi magazinul cu bere şi ţigări, aici, în Funky Munkee.

Dar avea cutia şi, atât timp cât avea cutia, avea cazul Ellingham.

Găsise cutia în camera lui Ellie cu puţin înainte să plece de la şcoală. O datase cu ajutorul imaginilor găsite pe internet. Era de undeva între 1925 şi 1940, iar ceaiul era

foarte popular şi vândut pe scară largă. Pana avea vreo zece centimetri şi arăta de parcă fusese ataşată de o piesă de îmbrăcăminte. Pânza avea vreo cinci centimetri pătraţi şi era de un albastru strălucitor, cu mărgeluţe argintii, negre şi albastre, iar marginile erau sfâşiate. încă un mărunţiş oarecare. Pe o parte a rujului scria REZISTENT LA SĂRUT. Fusese folosit, dar nu prea mult. Cutia de pastile era singurul obiect care părea să

aibă vreo valoare. Avea doar vreo şase centimetri lungime. Era goală.

La aceste patru obiecte, Stevie se gândea ca la un grup. Erau personale, erau legate de bijuterii sau de haine. Pana şi cârpa erau resturi, deci motivul pentru care fuseseră păstrate era un mister. Era posibil ca rujul şi cutia de pastile să fi avut valoare. Probabil că toate aceste obiecte aparţinuseră unei femei. Erau obiecte intime. *Însemnau* ceva

pentru persoana care le pusese în această cutie.

Celelalte două piese aveau, probabil, mult mai multă însemnătate. Erau un set de fotografii cu doi oameni care se prefăceau că sunt Bonnie şi Clyde. Stevie se uită la ele până i se înceţoşă vederea. Fata avea părul negru, tuns drept, cu precizie geometrică. Stevie căutase pe Google poze cu lordul Byron, poetul, şi descoperise că semăna, într-adevăr, cu băiatul din poze.

Scriseseră o poezie despre ei înşişi. Dar cine *erau?* Problema era că nu existau on-line liste cu toate numele primilor elevi de la Ellingham. Numele lor nu contaseră niciodată - nu făcuseră niciodată parte din caz. Deci nu existau nicăieri nici imprimate. Stevie cotrobăise tot internetul, citise toate paginile tuturor forumurilor pe care le frecventase pentru caz. La momentul crimelor şi în anii care au urmat, câţiva elevi

au ieşit la rampă şi au dat declaraţii sau au vorbit cu presa. Cea care apărea cel mai des se numea Gertrude van Coevorden, o fată din înalta societate din New York, care susţinea că era cea mai bună prietenă a lui Dottie Epstein. Dăduse interviuri înlăcrimate săptămâni în şir după răpiri. Niciunul util pentru a identifica persoanele din fotografii.

Şi-apoi era poezia. Nu era o poezie bună. Nu era nici măcar o poezie întreagă.

Balada lui Frankie şi Edward

2 aprilie 1936

Frankie şi Edward aveau argint
Frankie şi Edward aur aveau
Dar ei ştiau ce-ascundea jocul Şi-adevărul să-l spună voiau
Frankie şi Edward pe rege-l sfidau Trăiau pentru artă şi-amor ~~Pe stăpânul ţinutului l-au dat jos de pe tron~~ Au luat

Rege era un glumeţ ce trăia sus pe culme Stăpân peste joc se voia numai el Dar Frankie şi Edward şi-au jucat cartea Şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel

Stevie nu ştia multe despre poezie, dar ştia multe despre crime reale. Bonnie Parker, celebra proscrisă din anii '30, pe care Frankie o imita în poze, scria şi ea poezii, printre care şi una faimoasă, intitulată „Povestea lui Sal Sinucigaşa", care era despre

o femeie îndrăgostită de un gangster. Poezia asta părea să urmărească tiparul poeziei ei.

Şi mai erau câteva lucruri în poezie care păreau să fie despre Albert Ellingham - pomenea de jocuri, de regele care era un glumeţ ce trăia pe culme. Iar în poezie, Frankie şi Edward făceau *ceva,* dar ce anume. nu scria nicăieri în poezie.

Reuşise să găsească un singur lucru care ar fi putut explica ceva despre Edward

şi Frankie. Stevie citise şi recitise interogatoriile poliţiei cu diverşi suspecţi; erau adunate într-o carte digitală pe care o ţinea în telefon. Marcase un pasaj în care Leonard Holmes Nair, celebrul pictor care stătea la familia Ellingham în momentul răpirilor, descria nişte elevi.

LHN: Îi văd pe toţi, peste tot. Ştiţi? Albert a deschis locul ăsta şi a zis că-l umple cu copii superdotaţi, dar jumătate dintre ei sunt copiii

prietenilor lui şi nu sunt cine ştie ce grozavi. Probabil că cealaltă jumătate sunt OK. Ca să fiu sincer, mai erau unul sau doi dintre ceilalţi care mai dădeau semne de inteligenţă. Un băiat şi o fată, nu mai ştiu cum îi cheamă. Păreau să fie un cuplu. Fata avea părul ca pana corbului, iar băiatul semăna puţin cu Byron. Îi interesa poezia. Ochii le sclipeau de spirit. Fata m-a întrebat de Dorothy Parker,

ceea ce mi s-a părut o rază de speranţă.
Sunt prieten cu Dorothy.

Stevie nu avea nicio îndoială că aceşti doi elevi descrişi de Leonard Holmes Nair erau aceiaşi doi elevi din aceste fotografii.

În orice caz, indiciul crucial era de fapt inclus în fotografii, sau, mai degrabă, între ele.

Îi zumzăi telefonul. Era un mesaj de la mama ei: *Unde eşti?*

Stevie oftă.

În drum spre casă.

Grăbeşte-te, răspunse ea.

Era abia ora 4. La Ellingham, nimeni nu ţinea socoteala timpului lui Stevie. Când mânca, ce mânca, când şi unde învăţa, ce făcea între ore. toate acestea erau strict la latitudinea ei. Nimeni nu-i sufla în ceafă. Acum era înapoi, pe domeniul familiei ei.

Sorbi ultimele picături de cafea şi puse cu grijă obiectele la loc în cutia de tablă. Cu căştile la loc pe

cap, porni să facă restul drumului spre casă. Se apropia Halloweenul şi fiecare locuinţă şi magazin avea un dovleac sau o pancartă autumnală. În aer încă mai era un strop din căldura verii înainte ca frigul să se coboare ca o ghilotină şi să ucidă tot ce era deasupra pământului.

Iarna aici avea să fie insuportabilă.

Îi sună telefonul. Singurele apeluri pe care le primea Stevie erau de la

părinţii ei şi de la Janelle. Era surprinsă să vadă numărul lui Nate. Nate nu dădea telefoane.

— Stai să ghicesc, spuse Stevie la telefon. Scrii.

Nate Fisher era scriitor. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit.

Când avea 14 ani, scrisese o carte numită *Cronicile Argint de lună.*

Incepuse ca un hobby. Apoi, când a publicat părţi din ea pe net, a devenit din ce în ce mai populară, până ajunseră

să aibă un numeros public fidel şi Nate se trezise că era autorul unei cărţi tipărite şi publicate. Se dusese chiar şi într-un turneu de promovare a cărţii şi apăruse la câteva emisiuni matinale. Intrase la Ellingham datorită acestei realizări. Stevie avea impresia că lui Nate îi plăcea acolo din aceleaşi motive pentru care îi plăcea şi ei: era un loc izolat şi lumea îl lăsa în pace. Acasă, era puştiul ăla, scriitorul. Nu-i plăcea publicitatea. Din

cauza anxietăţii care-l cuprindea în orice situaţie ce presupunea socializare, fiecare eveniment era un coşmar pentru el. Ellingham era un refugiu în munţi, unde putea trăi printre oameni care făceau şi ei chestii ciudate. Singura problemă era că ar fi trebuit să scrie volumul doi, iar volumul doi nu voia să se lase scris. Toată existenţa

lui Nate era centrată pe a evita să scrie continuarea la Cronicile Argint de lună.

Şi de aceea - conchise Stevie - o suna Nate.

— Nu merge prea bine? întrebă ea.

— Ce ştii tu despre viaţa mea?

— Aşa rău e?

— E absolut necesar ca o carte să aibă mijloc? întrebă el.

— Cred că orice se întâmplă în mijloc probabil că e mijlocul, spuse Stevie.

— Dar, dacă e doar un început în care îţi spun tot ce s-a întâmplat în prima carte

printr-o serie de găselniţe literare, cum ar fi pergamente găsite şi discursuri şi ticăloşi beţi în taverne, care spun povestea călătorilor, şi după aia urmează 200 de pagini de semne de întrebare şi apoi explic unde e dragonul?

— Se pupă careva? întrebă ea.

— Te urăsc.

— Chiar nu poţi scrie *nimic?*

— Îţi spun doar că trebuia să-l pun pe Argint de lună să

se lupte cu ceva şi singurul lucru care mi-a putut veni în minte a fost ceva numit Norbul Pulsatoriu. E un zid tremurător ca piftia. Cel mai bun lucru obţinut de la creierul meu săptămâna asta a fost un zid cu tremurici numit Norbul Pulsatoriu. Trebuie să te întorci aici şi să-mi pui capăt zilelor.

— Tare mi-ar plăcea, spuse Stevie, apăsând butonul semaforului ca să se facă verde, să poată traversa

intersecţia. Mi-ar plăcea să cunosc Norbul Pulsatoriu.

— Acolo cum e? întrebă el.

— La fel. Părinţii mei sunt tot aceiaşi. Şcoala e tot şcoală. Nu mi-am dat seama până acum cât de tare pute locul ăla a cantină şi a zoaie fierbinţi. Ellingham e tot. lemnos.

Când apelă la memoria simţurilor, Stevie se simţi săgetată de durere. De parcă primise un pumn în plex.

— Şi? Ceilalţi ce fac? întrebă ea repede.

— Ăăă. Janelle e băgată până-n gât în dragoste şi unelte electrice. Şi David... presupun.

Şi David, presupunea el. Nate făcu o pauză suficient de lungă ca Stevie să-şi dea seama că era *ceva* de zis. Numai Janelle ştia aproape tot - că între Stevie şi David Eastman era ceva, într-un fel. David era un băiat bogat, enervant, neîngrijit şi dificil. Oricare i-ar fi fost talentul - şi se pare că avea

un talent considerabil la programare -, îl ascundea de şcoală şi de alţii. Îi plăceau jocurile video, să chiulească, să nu vorbească despre trecutul lui.

Şi Stevie.

Janelle ştia că David şi Stevie se sărutaseră de mai multe ori. Probabil că Nate ghicise; nu voia să cunoască detaliile, dar trebuie să fi fost evident. Era ceva ce nici Janelle şi nici Nate nu ştiau despre David. Ceva ce Stevie

ţinea doar pentru ea. Ceva ce nu putea fi spus.

— Ce-i cu David? întrebă Stevie încercând să-şi ascundă interesul.

— Nimic. Ar trebui să închid, cred.

Stevie bănuia că Nate nu închidea ca să se apuce de scris; închidea fiindcă aceasta era, probabil, cea mai lungă conversaţie telefonică pe care o purtase vreodată, cel puţin din proprie iniţiativă.

— Părinţii mei au o inscripţie pe peretele din baie care cred că spune totul, zise Stevie. Scrie aşa: „Crede în tine". Te-ai *gândit* la asta? Te-ai gândit să încerci să crezi în tine? Pot să-ţi trimit citatul ăla pus pe o poză cu un răsărit de soare. Crezi că te-ar ajuta?

— Hai, pa, spuse el. Te urăsc!

Stevie zâmbi şi-şi băgă telefonul în buzunar. Durerea era mereu prezentă, dar acum parcă era un pic mai

suportabilă. Cu fruntea sus, porni la drum cu paşi mari, hotărâţi. Citise undeva că felul în care te mişti îţi poate influenţa starea de spirit - iei forma a ceea ce vrei să fii. Agenţii FBI mergeau
/v
hotărât. Detectivii ţineau bărbia ridicată şi ochii urmăreau tot. Işi încleştă mâinile pe bretelele rucsacului şi-şi îndreptă spatele. Nu avea de gând să se lase înfrântă. Grăbi pasul şi aproape că ţopăia pe aleea de ciment sfărâmicios care

ducea către uşa casei, întorcând spatele, ca întotdeauna,
pancartei decolorate cu KING IN SENAT, care încă se afla pe peluza lor la un an după alegeri.

— Salut! spuse ea împingându-şi căştile de pe cap şi scoţându-şi haina. M-am hotărât să vin pe jos.

Văzu că aveau un musafir

.În poveşti, diavolul vine uneori la oameni - vizitatorul neaşteptat, cu voce dulce. Diavolul n-ar trebui să apară

în viaţa reală. Diavolul n-ar trebui să fie în sufragerii din Pittsburgh scăldate în amurgul toamnei, aşezat pe canapeaua verde de la Mobila Martin cu Mega Reduceri, într-o încăpere rânduită în jurul televizorului ca un magnet. Şi, cu toate astea, iată-l.

Edward King era trecut de 50 de ani, dar încă arăta mai tânăr. Avea părul închis la culoare, ondulat, dar netezit cu forţa. Purta un costum cenuşiu impecabil, unul din

acele costume care sar în ochi pentru că nici nu lucesc, nici nu fac genunchi. Chipul fără riduri era o mască a cordialităţii, zâmbetul exprima o blândă modestie. Stătea comod pe canapea, sprijinit de spătar, cu glezna unui picior pe genunchiul celuilalt, de parcă aici îşi petrecea fiecare seară. Părinţii lui Stevie stăteau pe fotoliile rabatabile aflate de-o parte şi de alta a canapelei şi păreau alerţi şi căzuţi în

admiraţie şi, dacă e să fim sinceri, buimăciţi.

— Bună, Stevie, spuse el.

Stevie rămăsese înlemnită în uşă, simţind cum membrele îi erau cuprinse de o paralizie rece.

Edward King era cel mai îngrozitor om din America.

Mă rog, afirmaţia era discutabilă. Dar Edward King era un om puternic. Era senator de Pennsylvania, cu cartierul general aici, în Pittsburgh. Acesta era bărbatul care voia să ţină

„străinii" şi „elementele rele" afară din America, ceea ce însemna în general oameni care nu erau albi şi nu erau bogaţi. Pentru Edward King, bogăţia era echivalentă cu bunătatea. În lumea lui nu era nicio schimbare climatică - planeta exista ca să producă şi mai mulţi dolari „de bine". Acesta era un bărbat care voia să fie preşedinte.

— Stevie, spuse tatăl ei cu o urmă de avertisment în tonul vocii.

Ştia ce însemna tonul acela. *Ştim ce părere ai despre asta, dar omul ăsta e senator şi e eroul nostru personal, aşa că, dacă-ţi închipui că ai să ieşi trântind uşa sau o să te lansezi în vreo tiradă politică, te înşeli amarnic.*

Stevie simţi în piept vechiul ei tiran - bătăile neregulate ale inimii, care semnalau începutul unui atac de anxietate. Apucă tocul uşii de parcă era un colac de salvare. Părinţii ei nu ştiau

că nu era prima dată când
Stevie era aşa de aproape de
Edward King.
Staţi liniştiţi, spuse el

.Era prea deştept ca să zâmbească larg; afişa doar umbra unui surâs blând.

— Ştiu că s-ar putea ca Stevie să nu fie cea mai mare admiratoare a mea. Putem să avem opinii diferite. De aceea e America aşa măreaţă. Ne respectăm unii pe alţii, cu diferenţele dintre noi.

A, nu! *Nu, nu, nu.* Aruncase mingea la ea în teren. Voia să se joace. O, ea abia aştepta să se joace.

Dacă ar fi putut respira! Respiră, Stevie! Respiră! O singură gură de aer ar fi de ajuns ca să pună tot aparatul în funcţiune. Dar diafragma ei refuza să-i dea verde la respirat.

— Stevie, spuse iar tatăl ei, dar pe un ton mai puţin sever. Vino să stai jos!

Podeaua dădea să se ridice spre Stevie. *Salut,* spuse podeaua. *Hai pe la mine. Ingroapă-ţi faţa la pieptul meu şi stai cuminte acolo.*

— Nicio problemă, spuse Edward King. Stevie, fă ce-ţi vine să faci. Eu am venit doar ca să vorbesc cu voi, să văd cum te simţi după evenimentele de la Ellingham.

O nouă mutare în această partidă de şah. Acum, că îi spunea că putea rămâne în picioare, poate că mişcarea corectă era să se aşeze. Ori poate că aşa făcea exact ce voia el. Prea multă informaţie. Apusul auriu se topea rapid şi umbrele se întindeau pe covor. Sau i se întunecase ei vederea? Podeaua arăta teribil de primitoare.

STEVIE! ţipă ea la sine însăşi. TREBUIE SĂ INTRI LA LOC ÎN CORP!

— Vreau să te felicit pentru treaba excepţională pe care ai făcut-o la Ellingham, continuă Edward King. Talentul tău la investigaţii e cu adevărat fenomenal.

Părinţii ei se uitară la ea de parcă se aşteptau să înceapă să danseze sau
poate să scoată de pe undeva nişte marionete. Însă corpul şi vocea ei refuzau să participe la scenă.

Bun, îşi spuse ea. *Ai o bilă albă că nu eşti deja pe podea. Dar trebuie să te mişti. Poţi să te mişti. Poţi să vorbeşti. FA CEVA.*

— Ne cerem scuze, spuse mama ei.

— N-aveţi pentru ce, zise Edward King deschizând palmele într-un gest
mărinimos, de parcă era la el acasă. Adevărul e, Stevie - şi s-ar putea să nu
ţi placă să auzi asta -, că-mi aminteşti puţin de mine când eram tânăr. Îmi susţineam principiile. Chiar dacă celor din jurul meu nu le plăcea întotdeauna asta. Ai coloană vertebrală. Deci iată ce am venit să vă rog, să discutăm, şi am să vă rog pe toţi să mă ascultaţi până la capăt. Am venit să vă rog s-o lăsaţi pe Stevie să se întoarcă la Ellingham.

Parcă podeaua dispăruse brusc cu totul, dând la iveală o metropolă din nori.

— Ăăă... poftim?

Mama ei era acum debusolată.

— Ştiu, ştiu, spuse cu regret Edward King. Şi eu sunt părintele unui elev de-acolo. Vă rog. Permiteţi-mi să-mi argumentez cererea. Vreau să vă arăt ceva.

Băgă mâna într-o servietă elegantă, din piele, sprijinită de piciorul lui, şi scoase câteva dosare lucioase.

— Uitaţi-vă pe astea, spuse el dând câte unul fiecăruia dintre părinţii ei.

Îi întinse unul şi lui Stevie, dar şi-l puse imediat în poală când îi deveni clar că ea nu avea să întindă mâna după el.

— Pază? spuse tatăl ei, studiind dosarul.

— Cea mai bună firmă din ţară. Mai bună decât Serviciul Secret, fiindcă
e particulară. E firma pe care o folosesc şi eu. Şi e firma pe care am angajat- o să instaleze camere de supraveghere la Ellingham. Am crezut întotdeauna că acolo era nevoie de un sistem de securitate mai bun, iar după evenimentele recente am reuşit să conving consiliul de conducere să-mi dea voie să instalez o reţea de supraveghere.

Părinţii răsfoiau buimăciţi dosarele.

— Am făcut-o, continuă el, fiindcă Academia Ellingham e un loc special. Cultivă talentul individual. Ce au făcut pentru Stevie şi

fiul meu. Cred cu tărie în misiunea sa. Albert Ellingham a fost un om excepţional, un real inovator american. Iar noii inovatori americani sunt creaţi la Ellingham chiar în acest moment. Vă rog din suflet s-o lăsaţi pe Stevie să se întoarcă. Campusul e mult mai bine păzit acum.

— Dar fata aia, spuse mama ei. Şi tot ce s-a întâmplat.

— Element, preciză Edward King clătinând din cap. Vreţi să ştiţi ce cred eu?

Părinţii ei voiau asta tot timpul şi, pentru prima dată, voia şi Stevie acelaşi lucru.

— Cred că ce s-a întâmplat a fost un accident. Cred că elevii aceia s-au băgat în ceva ce-i depăşea şi Hayes a murit. Cred că fiica voastră a dezlegat misterul şi mai cred că fata aceea a intrat în panică şi a fugit. O să fie găsită.

— Şcoala ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, spuse tatăl lui Stevie.

— Ei, aici nu sunt de acord cu voi, vorbi Edward King pe tonul lui afabil, folosit în timpul dezbaterilor, şi se sprijini de spătarul canapelei. Eu nu dau vina pe şcoală. Cred cu tărie în responsabilitatea personală. Şcoala a încuiat materialele acelea. Să ştiţi că elevii aceia sunt destul de mari ca să ştie că nu aveau voie să intre prin efracţie într-un spaţiu de depozitare încuiat ca să fure substanţe chimice. Vorbesc despre responsabilitate personală.

Acesta era unul dintre subiectele majore trâmbiţate de Edward King ca să-şi susţină poziţia: ÎNTOARCEREA LA RESPONSABILITATE. Din punctul ei de vedere, nu însemna nimic, dar oamenilor le plăcea sloganul. Văzu cum părinţii ei erau hipnotizaţi de acest cuvânt familiar.

— Propriul meu fiu. o să împlinească 18 ani în decembrie, pe 7. Nici nu-mi vine să cred. Dar e adult. Aici n-a fost vorba de o neglijenţă din partea şcolii. Dacă ar fi fost el în locul lui Hayes. Doamne fereşte, bineînţeles, Doamne fereşte să păţească el aşa ceva sau Stevie, dar. dacă ar fi păţit-o el? Aş spune acelaşi lucru.

Vorbele îi ieşeau din gură ca o miere otrăvită - teribil de dulci, teribil de perfecte şi complet false. Totul era cu susu-n jos şi aiurea. Realitatea trebuia restartată.

Lăsă subiectul să pătrundă încet în minţile celor din încăpere şi Stevie văzu că tactica funcţiona. Văzu cum în faţa ei se deschidea portiţa unei posibilităţi.

— Am venit să mă ofer s-o duc eu pe Stevie înapoi, spuse Edward King după un moment. Aşa de tare cred în asta. SUV-ul meu aşteaptă afară şi în el încap o mulţime de bagaje, iar la aeroport am un avion particular. Ce poate fi mai bine de-atât?

Ce faci când diavolul apare la tine în sufragerie şi îţi oferă tot ce-ţi doreşti?

— De ce? întrebă Stevie sec.

Erau primele cuvinte rostite de ea.

— Fiindcă aşa e corect, răspunse Edward King.

Era probabil prima minciună sfruntată pe care o rostea în această

încăpere - şi cea mai revelatoare. Însă era o minciună care rezona puternic şi limpede ca cristalul cu părinţii ei, care credeau, care *credeau* cu tărie că Edward King era purtătorul de stindard al unui glorios adevăr american palpabil, pe care-l poţi cumpăra, ţine în mână şi poseda. Edward King venise aici să facă Lucrul Corect şi avea să o facă cu ajutorul avionului lui Binecuvântat.

— Şi, desigur, e modul meu de a le mulţumi celor doi oameni care muncesc aşa de mult pentru mine, spuse el arătând spre părinţii ei. Conduceţi biroul meu local. Vă sunt îndatorat. Aşa că.

Se întoarse spre Stevie.

Ce zici? întrebă el.14 aprilie 1936, ora 02:00

Când avea opt ani, tatăl lui Francis Crane a luat-o să viziteze una dintre morile lor, care fusese distrusă de o explozie. Au umblat prin ce mai rămăsese din structura exterioară a clădirii rămase fără acoperiş, cu cerul deasupra lor. Pereţii erau acoperiţi cu urme negre de flăcări. Multe dintre maşinării erau arse, parţial topite, bucăţi atârnând de cabluri. Pe perete abia se mai vedeau cuvintele FĂINA CRANE.

— Toate astea, de la fainã, Francis, a spus tatăl ei. De la simpla făină.

Atunci a aflat Frankie de proprietăţile combustibile ale făinii. Cea mai domestică substanţă, cu aspectul cel mai inofensiv din lume, putea exploda, făcând o gaură în zid. Atâta energie, eliberată de ceva aşa de nevinovat.

Lui Francis, această experienţă i-a schimbat viaţa. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată. S-a îndrăgostit de explozii, de foc, de flăcări şi de bubuitură. Simţea pe limbă gustul pericolului. Atunci şi-a început Francis călătoria către cealaltă latură a vieţii - rămăşiţele distruse, resturile fumegânde, uşile din spate, camerele servitorilor. Jos, jos, tot mai jos, oriunde trebuia să ajungă ca să simtă acea scânteie. Avea plăcerile ei nevinovate - stârnea mici incendii în coşul de gunoi, a furat pălăria lui Edie Anderson şi a trimis-o în Valhalla cu un chibrit, pe lacul din Central Park, şi a mers poate un pic cam departe o dată, cu o cutie de pocnitori. Se ştia că dispărea de la petreceri sau ieşea pe furiş din casă când auzea sirenele maşinilor de pompieri, lua un taxi şi se ducea după ele. Stătea toată noaptea afară, uitându-se la flăcările care lingeau cerul. Iar acum se furişa pe sub pământul pe care se afla Academia Ellingham şi îşi număra paşii.

O sută, o sută unu, o sută doi...

Ţinea mâna dreaptă, cu lumânarea, întinsă în faţă. Se topea rapid, revărsând şiroaie de ceară fierbinte peste pumnul ei şi aducând flacăra tot mai aproape de carnea ei. Mâna stângă rămăsese întinsă în urmă, ca o cârmă, şi atingea cu grijă peretele, ca s-o ajute să se orienteze în spaţiu. Tunelul era aşa de îngust, că, dacă păşea cu trei-patru centimetri mai la stânga sau mai la dreapta, braţele i s-ar fi frecat de pereţi. Asta nu era o problemă în partea de început a tunelului, care era din cărămidă netedă. Pe măsură ce înainta în adâncuri, constructorii renunţaseră şi folosiseră bucăţi de piatră ca să facă zidurile - bucăţi aspre, uneori chiar tăioase, care păreau să provină de la demolarea stâncii.

Puteai rămâne blocat aici.

O sută cincizeci, o sută cincizeci şi unu...

Dacă se întâmpla ceva - dacă rămânea blocată, dacă se prăbuşea tunelul, îngropând-o sub bolovani -, genul ăsta de risc o umplea de încântare.

O sută şaizeci.

S-a oprit şi şi-a tras mâna stângă în faţă ca să pipăie cu ea până a găsit spaţiul gol pe care-l căuta, aici se bifurca tunelul. O luă la stânga şi merse mai departe, începând din nou să-şi numere paşii. Această potecă mergea mai departe decât prima. În cele din urmă, a simţit cum se lărgea spaţiul. A suflat în lumânare şi a înaintat orbeşte, cu paşi mărunţi, până ce a atins cu mâinile treptele unei scări. O clipă mai târziu împingea în sus o trapă şi ieşea afară, la baza unei statui aflate printre copaci, în adâncul unui crâng de la marginea cea mai îndepărtată a campusului. A tras adânc în piept aerul rece, ceţos.

Asta era partea cea mai grozavă - să te târăşti la propriu afară, pe iarbă, în întuneric, ca o creatură nocturnă nou-născută. Privirea i se acomodase cu neantul beznei, iar acum noaptea îi părea strălucitoare şi plină de viaţă. Nu avea nevoie de lumânare ca să-şi găsească drumul printre copaci, către poteca ce ducea la Casa Apollo. A luat de pe jos o pietricică şi a ochit cu grijă o fereastră de la etaj.

O clipă mai târziu a auzit cum se deschidea fereastra glisantă. O funie cu noduri a şerpuit până jos. Intâi a văzut picioarele lui Eddie. Avea stele tatuate cu cerneală neagră pe tălpile ambelor picioare. Nu avea pe el decât o pereche de pantaloni de pijama din mătase albastră; refuza să facă vreo concesie frigului. Şi-a dat drumul de la vreun metru înălţime şi a aterizat elegant, dându-şi pe spate părul blond cu o scuturare din cap. Apollo era o clădire mare, construită iniţial ca să găzduiască clase, dar acum adăpostea la etajul unu patru elevi. Eddie împărţea această latură a clădirii numai cu încă o persoană, deci ar fi putut ieşi liniştit pe uşa din faţă, dar n-ar mai fi fost la fel de amuzant.

A urmat-o în crâng şi, odată ajunşi acolo, a lipit-o cu spatele de un copac. Ea i-a cuprins faţa în palme şi l-a sărutat sălbatic, plimbându-şi mâinile pe spinarea lui goală.

Edward Pierce Davenport era prima şi singura persoană pentru care Francis simţea o urmă de respect. Provenea din

acelaşi gen de mediu avut, ca şi ea; era din Boston şi familia lui se ocupa de transporturi. Eddie îşi făcuse un scop în viaţă din a-şi dezamăgi familia şi până acum făcuse o treabă excepţională. Se auzeau poveşti despre menajere seduse, despre preumblări în pielea goală prin mijlocul unor dineuri elegante, despre o cadă plină cu şampanie. Fusese exmatriculat din patru dintre cele mai bune şcoli din ţară înainte ca părinţii lui să cadă în genunchi şi să-l implore pe bunul lor prieten, Albert, să-l ia pe Eddie în munţi, unde avea şanse să nu dea de belea chiar din primele cinci minute. Sau, măcar putea să stârnească scandal într-un loc izolat. Era suficient.

Eddie şi Francis se cunoscuseră în prima zi, la picnicul de pe pajişte, unde se sorbiseră din ochi peste friptura rece de pui şi limonadă. El văzuse
/v
exemplarul din revista *Detectivii* din geanta ei. Îi recitase un citat dintr-o poezie franţuzească obscenă. Şi gata. Eddie se potolise brusc. Sau aşa părea. Lumea spunea că Francis exercitase o influenţă pozitivă asupra lui.

Eddie i-a prezentat lui Francis lumea poeziei - furtunile sălbatice şi învârtejite ale romanticilor, realităţile fracturate ale moderniştilor şi suprarealiştilor. I-a dezvăluit visul lui: să ducă o viaţă în care să dea curs fiecărui impuls. I-a arătat lui Francis o multitudine de lucruri pe care le învăţase în viaţa lui sentimentală, iar Francis fusese o elevă silitoare.
5 5 ?

Francis i-a povestit lui Eddie despre fabricarea bombelor şi i-a citit povestiri despre Bonnie şi Clyde şi John Dillinger şi Ma Barker. Eddie a fost fascinat pe loc. Erau poeţi. poeţi ai mitralierei, care refuzau orice compromis, care apucau orice drum doreau, care călătoreau râzând în soare. Şi aşa, pe pajişti, în bibliotecă, prin colţuri şi subsoluri, Francis şi Eddie au format o legătură indestructibilă.

Pe parcursul toamnei şi al acelei ierni geroase, au început să studieze arta nelegiuirii. La momentul potrivit, aveau să fure una dintre maşinile lui Ellingham, s-o umple cu dinamită şi să fugă. Momentul avea să vină curând, când avea să se topească zăpada de pe munte, într-o zi senină, fără să fie văzuţi de nimeni, aveau

să o ia spre vest şi să jefuiască bănci. Francis avea să arunce în aer uşile seifurilor. Eddie avea să scrie povestea lor. Aveau să facă dragoste pe podelele caselor părăsite în care aveau să se ascundă şi chiar pe drum, până ce se termina drumul.

S-a retras din îmbrăţişarea lui ca să-i spună ce se întâmpla - Dottie lipsea, venea poliţia -, dar el s-a lăsat uşor pe pământ, trăgând-o după el. Dorinţa ei de a-i spune veştile interesante a fost întrecută de un alt fel de dorinţă. Nu exista nimic mai frumos pe lume decât Eddie, aşa cum stătea, lungit pe pământ, cu pieptul gol. Nu era un băiat cuminte; era un băiat pervers, rebel, aproape la fel de pervers şi nestăpânit ca Francis. Mai fusese şi cu alţi băieţi înainte de el, dar erau stângaci. Eddie ştia exact ce făcea. Se juca cu viteza corpului lui. Putea să se mişte lent. dureros de lent. Acum a tras-o în jos şi şi-a trecut mâna pe lungimea trupului ei, centimetru cu centimetru, până ce ea aproape că n-a mai putut îndura.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a spus ea, cu respiraţia tăiată. O să-ţi placă.

/v

— îmi place tot ce-mi spui tu.

S-a auzit ceva lângă ei şi cei doi au îngheţat. Albert Ellingham a trecut pe lângă ei cu pas iute. Francis a arătat cu degetul către el şi i-a făcut semn să-l urmeze. Au păstrat distanţa, ţinându-se după el către sala de sport, aflată încă în construcţie.

5 /v

încăperea în care intrase Albert Ellingham era destinată noului bazin de înot. Era un spaţiu vast, cu tavan boltit, rece şi întins, cu pereţi acoperiţi cu faianţă albă şi acvamarin. în bazin încă nu era apă. era doar o groapă cu pereţi netezi, din beton. Nu era căldură, deci încăperea era ca un congelator. Lui Francis îi era frig cu paltonul pe ea, nici nu-şi închipuia cum se simţea Eddie. Dar asta era faza cu Eddie. nu simţea durerea.

5

Lângă uşă era un căruţ mare, plin cu materiale de construcţie. Cum singura lumină venea de la un felinar aflat în celălalt capăt al încăperii, Eddie şi Francis au reuşit să se ascundă după ele fără probleme. Tavanul înalt, bazinul gol şi pereţii faianţaţi asigurau o acustică perfectă. Auzeau fiecare vorbă, chiar dacă nu vedeau mare lucru de unde erau ghemuiţi.

— Albert! a spus domnişoara Nelson.

Francis a auzit paşi iuţi şi, iţindu-se peste căruţ, a văzut două siluete îmbrăţişate. Francis şi-a dat în gând o palmă peste ceafă. Normal! De aceea era părul domnişoarei Nelson aşa de atent coafat. De aceea purta mici diamante în urechi, discrete, dar mult peste posibilităţile ei financiare.

— Marion, a spus Albert Ellingham cu voce răguşită. S-a întâmplat ceva. Cineva le-a răpit pe Alice şi pe Iris.

Acum, frigul de afară oglindea frigul din ea. dar era un fel de ger scânteietor, ca lumina nebună a cerului înainte de una dintre furtunile de zăpadă furibunde specifice iernilor din Vermont.

Răpite.

— Scrisoarea aia, a spus el. Maestrul minciunilor.

Lui Francis i-a venit să vomite. Lângă ea, Eddie a tras aer printre dinţi, cu un şuierat entuziasmat.

— Ia ăsta, a spus Albert Ellingham.

— Doamne, Albert, nu ştiu să trag cu chestiile astea. Oare să fi primit
domnişoara Nelson un *pistol?*

— Tragi cocoşul şi apeşi pe trăgaci. Acum, ascultă-mă! Am chemat autobuze şi vor veni în zori. Elevii trebuie să plece cu ele, la fel şi tu. Trezeşte-i înainte de răsărit şi pune-i să-şi ia numai strictul necesar. Am să le trimit restul.

— Albert, unul din copii a.

— N-avem timp. Ia trenul spre New York şi du-te direct la apartament. Te caut eu acolo de îndată ce-o să pot. Fugi! Trebuie să pleci chiar acum.

— Albert, îmi pare rău. O să.

— Du-te, Marion!

Albert Ellingham - regele ziarelor şi radioului american - avea glasul înecat în lacrimi. Francis şi Eddie s-au ghemuit la pământ când domnişoara Nelson a ieşit grăbită. L-au auzit pe Albert Ellingham plângând în hohote convulsive minute în şir, apoi a ieşit şi el

.Cam la o oră după ce Stevie îl găsise pe Edward King în casa ei, se afla pe bancheta din spate a unui SUV care se îndrepta către aeroport. Soarele apusese de mult, dar în maşina asta întunericul era sporit de geamurile fumurii. Mai era o umbră -

persoana care stătea lângă ea, pe bancheta imensă din piele, sorbind dintr-o sticlă de apă minerală, cu ochii în telefon. Edward King nu vorbise aproape deloc pe drum. Agentul lui de pază stătea în faţă, privind înainte. Nu se vedeau decât luminile difuze de afară şi micile leduri de pe bord.

Aşa cum i se promisese, în portbagajul maşinii era destul loc pentru cutiile şi genţile lui Stevie. Unele nici nu fuseseră despachetate şi erau deja gata de drum. Hainele trebuiseră adunate de prin coşuri (unele încă murdare) şi din uscător, dulap şi de prin sertare. Toate lucruşoarele ei, cărţile rufoase şi hainele negre decolorate de atâta spălat şi cearşafurile cu petele colorate de pe ele de unde explodase o capsulă de detergent, o geantă cu prelungitoare şi cabluri adunate la repezeală. toate acestea fuseseră luate pe sus şi îndesate în portbagajul SUV-ului cu precizie ştiinţifică de şofer şi bodyguard, precum criminaliştii care adună probe de la
/v /v
scena unei crime. În pungă. În maşină. Oricât ar fi de jerpelite, oricât ar fi de mici.

Stevie păstră rucsacul cu ea, strâns la piept. Era tot ce-i trebuia, de fapt, în caz că se hotăra să deschidă portiera la un semafor şi să o rupă la fugă. Laptopul. Portofelul. Pastilele. Notiţele. Telefonul. Cutia.

— Aşa. spuse Edward King băgându-şi telefonul în buzunar. Eşti bucuroasă că te întorci la şcoală?

Bucuroasă nu era cuvântul corect. Stevie *trebuia* să se întoarcă şi *voia* să se întoarcă, dar emoţia care o însoţea era anxietatea. Anxietatea şi entuziasmul sunt veri primari; pot fi confundate uneori. Au multe trăsături comune: emoţia efervescentă, viteza, ochii măriţi şi bubuitul inimii. Dar în timp ce entuziasmul tinde să te ridice pe culmile înalte, luminoase, ale emoţiilor, anxietatea te trage în jos, dându-ţi senzaţia că trebuie să-ţi încleştezi mâinile de pământ ca să nu aluneci de pe el când se învârteşte .Aşa funcţiona sistemul simpatic, îi spusese terapeutul. Ca să poţi face faţă anxietăţii, trebuie s-o laşi să-şi completeze ciclul. Stevie bătu din picior în podeaua maşinii, spunându-i ciclului să-şi mişte fundul. De ce era aşa de anxioasă? Se întorcea la caz, se întorcea la prieteni, se întorcea la cursuri, se întorcea.

La fiul lui Edward King. Şi acesta era o persoană la care era complicat să te întorci.

Ultima dată avusese contact cu David în dimineaţa de după ce o pusese pe Ellie în faţa dovezilor, iar Ellie fugise. Ea şi David se întorseseră împreună la Minerva. S-au dus în camera lui Ellie şi s-au aşezat pe patul ei. David era aşa de frumos în dimineaţa aceea! Lumina îi cădea pe o parte a feţei şi el parcă avea o strălucire interioară. Părul negru îi cădea în cârlionţi lungi de un deget pe frunte. Avea sprâncene arcuite natural, permanent ridicate a amuzament. Avea nasul lung şi subţire. Tricourile lui uzate erau prea strâmte pentru corpul lui şi îi dezgoleau braţele musculoase.

A dat să-l sărute, dar s-a auzit un zgomot de-afară, de deasupra lor. Stevie a crezut că elicopterul făcea parte din eforturile de căutare a lui Ellie, dar când l-a ajuns din urmă pe David şi a văzut la ce se uita, totul s-a schimbat. Atunci a văzut cuvântul KING pe latura aparatului. Atunci s-a uitat de la Edward King la David şi a văzut prima dată asemănarea. David ia spus: „Ţi-l prezint pe tatăl meu mort".

Ce s-a întâmplat după aceea a fost foarte bizar. Edward King s-a oprit din drum când i-a văzut pe David şi pe Stevie. A înclinat din cap şi apoi s-a întors spre Casa Mare. Elicopterul a decolat. Din câte-şi dădea seama Stevie, în momentul acela nu era nimeni prin preajmă ca să citească ce scria pe el sau să-l vadă pe Edward King.

David s-a întors spre Stevie şi a spus: „Ei, acum ştii".

A aşteptat reacţia ei, dar n-a venit. Creierul ei nu putea procesa asta - că singurul tip pentru care simţise vreodată aşa ceva, cu care avusese aşa de mult contact, că David era fiul lui.

Cu fiecare secundă care trecea fără ca ea să spună nimic, rânjetul lui David devenea tot mai larg.

„Mda", a spus el. „Exact cum am crezut."

S-a întors şi a plecat. Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră. David a evitat-o tot restul zilei, iar ea l-a evitat a doua zi. Şi după aceea ea a plecat. Nu mai vorbiseră de atunci. Se gândise de câteva ori să-l contacteze, dar prea multe emoţii îi ţâşniseră în cale. repulsie, frică, tristeţe.

Cumva, avea sens ca Edward King să fie cel care o aducea înapoi. Cercul era acum complet.

Maşina ocoli ca s-o ia către o zonă din spatele aeroportului, spre un gard de sârmă cu o poartă roşu-aprins, cu paznic. Şoferul ridică mâna în care ţinea ceva şi bariera roşu-aprins se ridică, dându-le voie să intre în spaţiul situat de cealaltă parte, unde se îndreptară către o mică clădire din mijlocul terenului. În clădire nu exista nicio coadă la controlul de securitate, nicio poartă, nicio pasarelă. Intrară într-o cameră goală care arăta cam ca o bancă, şi-şi aruncară lucrurile pe banda unui aparat cu raze X care aştepta acolo, la dispoziţia lor, cu un operator care nu părea să dea doi bani pe conţinutul pe care îl scotea la iveală maşinăria. Li se făcu semn să treacă, apoi merseră pe lângă câteva scaune confortabile şi nişte rafturi unde erau expuse reviste şi ziare, toate gratuite. Ieşiră pe nişte uşi cu senzor de mişcare şi erau iar afară, îndreptându-se către un avion.

Stevie urcase în avion doar de câteva ori în viaţa ei, ca să-şi viziteze bunicii din Florida. Avionul ăsta nu era ca acelea în care zburase ea. Era *extrem* de mic. Un bărbat în cămaşă albă şi cu şapcă de căpitan le făcu semn din mână şi îi conduse pe patru trepte înguste încastrate într-o trapă deschisă. Uşa, dacă i se poate spune aşa, era o deschizătură mică, ca pentru un hobbit. Stevie fu nevoită să-şi bage capul între umeri şi să-şi strângă rucsacul la piept ca să poată trece. înăuntru, universul avionului era de un alb cremos, calmant. Erau şase locuri: două cu faţa către cabina piloţilor şi patru grupate două câte două, faţă în faţă. Edward King ocupă unul dintre acestea şi-i făcu semn lui Stevie să se aşeze pe cel din faţa lui. Stevie îl ocupă pe cel aflat de cealaltă parte a micului interval.

— O să-ţi placă, îi spuse el. Odată ce zbori cu un avion privat, n-o să mai vrei niciodată să zbori altfel. Bucură-te de moment! E grozav!

Bodyguardul intră şi ocupă unul dintre locurile aflate cu faţa spre piloţi, apoi scoase o carte şi începu să citească. Căpitanul şi copilotul îl urmară şi unul dintre ei trase uşa după ei. Era mult prea. simplu pentru gustul lui Stevie. Doar o mică trapă închisă de un tip oarecare. A sucit un mâner şi gata. S-au aplecat să intre

în carlinga mică, care era complet deschisă şi expusă privirilor. Bordul cu luminiţele lui sărea în ochi în contrast cu cerul întunecat care se vedea prin parbriz. Nu era normal să vezi carlinga şi sigur nu era normal să poţi intra pur şi simplu în ea.

— Aveţi nevoie de ceva, şefu'? întrebă unul dintre piloţi lăsându-se pe spate.

— Vrei ceva, Stevie? întrebă Edward King. Avem sucuri, gustări. Vrei
/v
o Cola? Avem nişte chipsuri tare bune. îmi plac la nebunie. Nu am voie să
mănânc. colesterolul, dar.

Lui Stevie i-ar fi plăcut o Cola şi nişte chipsuri de fiţe servite în coşuleţ. Erau din alea scumpe, tăiate gros, în pacheţele mici, cu tot felul de arome - care costă cel puţin un dolar. Dar ea n-avea de gând să mai ia absolut nimic de la Edward King. Urma regula din Ţara Minunilor: nu bea şi nu mânca nimic!

Văzând că Stevie avea de gând să reziste coşuleţului cu chipsuri de fiţe, Edward King ridică din umeri şi-l puse la loc în spatele lui.

— Cred că suntem gata de plecare, spuse el.

Şi asta a fost tot. Fără demonstraţie de siguranţă. Fără măcar să-i spună cineva să-şi pună centura. Micul avion porni înainte, coti pe o pistă şi apoi începu să prindă viteză. Pittsburgh-ul trecea pe la ferestre într-un iureş nedesluşit, iar Edward King stătea politicos pe tronul lui de piele crem,
/v
butonând mobilul. *La mobil.* În avion!

Regulile nu mai contau.

Stevie simţi cum stomacul i se ridică în gât când avionul se ridică lin de la pământ.

— O să ne zgâlţâie puţin, spuse unul din piloţi lăsându-se pe spate. E cam înnorat. Ar trebui să treacă după vreo zece minute. S-ar putea să mai dăm de nori când ajungem în Vermont. Acolo e vreme proastă şi e posibil să dăm peste ceva turbulenţe când trecem munţii. Nimic de speriat.

Avioanele mici se prăbuşeau mereu, nu? Aeronava minusculă săltă uşor în aer şi Stevie îşi dădu seama pe loc cât de ridicolă era viaţa. Plutea în vânt împreună cu cea mai oribilă persoană pe

care o cunoscuse vreodată. Dacă se prăbuşeau, Edward King se prăbuşea şi el. Era ea pregătită pentru asta? Dacă ar avea de ales, ar ordona avionului cu puterea minţii să se prăbuşească bubuind pe vreun câmp, dacă asta însemna să îl elimine pe Edward King? Era ea gata să cadă din cer ca să salveze America? Creierul ei venea cu idei care mai de care mai stranii.

— De ce faci asta? întrebă ea.

Vocea ei suna straniu în liniştea politicoasă din avion.

— Vorbeşti! Mă bucur. Credeam că ţi-e rău. Sigur nu vrei o Cola?

— De ce faci asta? întrebă ea din nou.

— Adică de ce te duc înapoi la Academia Ellingham într-un avion particular?

Normal că asta voiam să spun, căcănar ipocrit ce eşti!

— Păi. spuse Edward King băgându-şi telefonul la loc în buzunarul
interior al hainei, cred că acolo ţi-e locul.

— Deci asiguri tuturor acest serviciu? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, cu un mic zâmbet. Nu, sigur că nu. Nu, iar tu eşti foarte deşteaptă, Stevie, sunt conştient de asta. Apreciez asta. Ştii ceva? O să *mănânc* o pungă de-aia de chipsuri. Nu le mănânc decât în avion. Nu ştiu de ce. Dar o punguţă.

Stevie se uită cum trăgea iar coşuleţul spre el şi îi trecea cu atenţie în revistă conţinutul. Era interesul plin de bucurie îndelung exersat de un politician care trebuia să pară interesat de orice îi puneau alegătorii în faţă: torturi şi cine şi prezentări făcute de copii şi pensionari, ceremonii pentru oameni de care n-a auzit niciodată. Era un zâmbet profesionist, o modalitate de a identifica momentul perfect pentru o pauză şi de a interveni în fluxul conversaţional pentru a readuce atenţia asupra lui, făcând toate astea aşa de firesc şi subtil, încât atunci când veninul ieşea la iveală, lumea să spună: „Dar e un tip aşa de drăguţ şi cu picioarele pe pământ! Uite, îi plac chipsurile, ca şi nouă".

Aşa că avea să aştepte fără să spună nimic. Se cufundă şi mai tare în scaun, iar scaunul o primi, fiindcă era un scaun scump, făcut să primească orice tratament dorea să-i aplice cel care şedea în el.

— Astea par ciudate, spuse Edward King, scoţând o punguţă verde din coş. Aromă de murături cu mărar. Sunt tare bune.

Deschise punguţa şi, cu degetele lui lungi, scoase un chips. Mâinile lui semănau aşa de tare cu ale lui David, că lui Stevie i se făcu pielea de găină. Lungi şi elegante. Mâini care ar cuprinde perfect un gât.

— Primul motiv, spuse el băgându-şi cartoful în gură şi vorbind apoi clefăind, pentru care te duc personal înapoi la Ellingham are legătură cu treaba excepţională pe care ai făcut-o ca să afli ce s-a întâmplat cu Hayes Major. Sunt şi eu părinte, Stevie. Fiul meu e la şcoală cu tine. Şi eram la fel de îngrijorat ca orice părinte.

Aşa de îngrijorat, încât fiul tău a preferat să ne spună că eşti mort decât să recunoască faptul că eşti taică-său.

— Deci ăsta ar fi un motiv, spuse el. Dar, aşa cum ţi-ai dat seama, vreau ceva de la tine. Am nevoie de ajutorul tău.

Prin una dintre gurile de ventilaţie discrete din perete venea aer rece. Stevie trase aer în piept, inhalând şuvoiul răcoros.

— Da, ştiu, ştiu. Nu vrei să mă ajuţi. Am auzit de unele dintre şotiile pe care le-ai făcut la biroul voluntarilor locali. Ai schimbat listele voluntarilor de ai făcut pe toată lumea să sune la Lumea Apelor şi la magazinul American Girl, ăla cu păpuşile. Sincer să fiu, a fost amuzant. Nu mă deranjează astfel de chestii. Ne mai scot din rutină. Dar ştiu că n-ai vrea să faci ceva ce ar ajuta intereselor mele politice, fiindcă interesele noastre nu se. *suprapun.*

Era tot politicos şi rostea cuvintele nonşalant şi fermecător şi studiat. Dar ridică privirea spre ea şi văzu pe chipul lui aceeaşi expresie misterioasă şi jucăuşă pe care o văzuse şi la David. Stevie făcuse toate acele lucruri, dar nu crezuse niciodată că vestea despre ele avea să ajungă până la el. Acest senator - acest bărbat care voia să fie preşedinte - ştia că Stevie se amestecase în campania lui. Nu era un gând prea liniştitor.

— Ce vreau eu de la tine, spuse el, e o chestie care cred că o să ţi se potrivească perfect. Nu contravine convingerilor tale.

Băgă încă un cartof în gură şi, pentru o clipă, aerul de sub avion dispăru. Stevie îşi încleştă mâinile de scaun.

— îl ştii pe David, fiul meu, zise el, fără să bage în seamă scăderea altitudinii. E prieten cu tine. Ştiu că te respectă foarte mult. Ştiu asta pentru că nu mi-a spus nicio vorbă despre tine, deşi l-am întrebat de mai multe ori. Voiam să aflu mai multe despre această colegă a lui de cămin care a rezolvat cazul, cea alături de care stătea când am ajuns la voi la şcoală aşa de devreme în zori, când nimeni n-ar fi trebuit să fie treaz. Dar n-a scos o vorbă. Ceea ce înseamnă că nu vrea ca *tu* să ai nimic de-a face cu *mine.* Ceea ce înseamnă că te place. Nu e cine ştie ce cod imposibil de descifrat.

Stevie simţi că se relaxează un pic şi, în avionul ăsta ciudat şi rece, se simţi învăluită de căldură. David ridicase ziduri de apărare. David o *plăcea.*

— David, zise el punând punga cu chipsuri pe scaunul din faţa lui, e cam dificil de ţinut în frâu. Ai idee la câte şcoli a mers?

Clătină din cap de parcă ea răspunsese.

— Parcă şase. Poate şapte. Are un stil uluitor de a-şi exprima dezgustul faţă de un loc. Odată ce nu-i mai place acolo, totul se duce de râpă. Aş vrea ca lucrurile să nu se mai ducă de râpă. Aproape că a scăpat de liceu. E ultimul lui an. Trebuie doar să reziste până în iunie. Şi Ellingham îi prieşte. Când ai plecat, a început să facă probleme. Nu se mai duce la ore. Are comportament distructiv. Nu mai e mult până ce şcoala va fi nevoită să-l dea afară. Cred că dacă te întorci la Ellingham o să se liniştească. Aşa că te duc înapoi. Ai şansa să te întorci într-un loc unde cred că-ţi doreşti foarte tare să fii şi ai o sarcină foarte simplă: să te asiguri că şi David rămâne acolo.

— Şi cum crezi că aş putea face asta? întrebă Stevie.

— Cred că-i place să te aibă acolo. Pari să fii o prezenţă liniştitoare pentru el. Nu sugerez în niciun caz să faci ceva. personal. Nu e sub nicio formă treaba mea şi ar fi complet deplasat din toate punctele de vedere să sugerez aşa ceva. Cred doar că te consideră prietena lui şi că ar putea fi mai dispus să rămână dacă ai fi şi tu la şcoală. Asta-i tot.

— Şi dacă nu vreau să vorbesc cu el?

— Nu-i aşa greu să faci un pic de conversaţie de complezenţă. Cât timp David e acolo, o să fii şi tu acolo. O să am grijă de asta.

Iar dacă ai vreo problemă cu înţelegerea asta, întorc avionul şi te duc imediat înapoi acasă. Nu mi-e greu deloc. Gândeşte-te la ce ţi-am propus.

Întorc avionul. Ameninţări de părinte, dar de data asta cu putere reală, iar Edward King ştia asta. Stevie nu mai scoase o vorbă şi se uită la luminile care apăreau dedesubt, pe pământ, prin spărturile din pătura de nori. Simţi conturul unui obiect din geanta ei - singurul lucru cu adevărat preţios, de neînlocuit. Cutia de ceai. Indiciul. înainte, dezlegarea cazului fusese un mare vis, dar acum era o reală posibilitate. Avea ceva ce nu mai avea nimeni. Asta era şansa ei.

Stevie tăcu multă vreme, simţind răceala degajată de fereastra avionului, privindu-şi reflexia cu părul scurt şi blond ridicat drept în sus. Cine era ea? *Cine putea să fie?*

— Ce zici, Stevie? întrebă Edward King. Batem palma?

Mda, făcu Stevie întorcând spatele propriei reflexii. Batem palma

Uneori, în momente de nesiguranţă sau plictiseală, Stevie Bell trecea în revistă în minte scene din romane sau seriale poliţiste celebre. În timp ce stătea în alt SUV care urca pe drumurile de munte mărginite de stânci ale autostrăzii I-89, îndepărtându-se de Burlington şi îndreptându-se spre Ellingham, creierul ei decise să revadă începutul de la *Zece negri mititei,* probabil cea mai bună operă a Agathei Christie şi poate cartea poliţistă cea mai apropiată de perfecţiune scrisă vreodată. Zece străini se întâlnesc în drum spre o insulă privată izolată de lume, la care nu se poate ajunge decât cu o barcă micuţă. Toţi au fost invitaţi acolo sub diverse pretexte, de cineva pe care nu-şi aminteşte nimeni prea bine să-l fi cunoscut. Toţi primesc oferte irezistibile, aşa că toţi răspund invitaţiei. Nu trece mult după ce ajung şi îşi dau seama că toate povestirile sunt cusute cu aţă albă, iar după aceea. încep să cadă ca muştele.

Cam aşa era şi cu mersul la Ellingham.

Era izolat. Nu puteai ajunge acolo decât cu microbuzul şcolii. Primeai invitaţia printr-o scrisoare şi poate că nu pricepeai niciodată pe deplin de ce ai fost invitat. Stevie se întorcea datorită unei oferte. o ofertă pe care n-o putea refuza.

A, şi deja apăruse un cadavru.

Hayes Major nu putea fi dat uitării. Hayes - cel cu părul blond şi picioare musculoase şi bronz uniform, cu vocea mieroasă şi pomeţi de star. Stevie descoperise în scurt timp că cel mai mare talent al lui Hayes era să-i pună pe alţii să-i facă treaba: temele, referatele, proiectele, serialul. Hayes avea o mulţime de oameni care lucrau pentru el. Era cam nesimţit.

Oricum s-ar fi întâmplat, nu meritase să moară. Şi Stevie nu era nici ea prea sigură cum se întâmplase. Tot ce ştia sigur era că nu Hayes îşi scrisese serialul. Se prinsese că Ellie i-l scrisese pentru 500 de dolari şi că ascunsese acest lucru. Stevie mai pusese cap la cap şi alte indicii: faptul că Hayes vorbea pe Skype cu prietena lui, Beth Brave, la ora la care se presupunea că era în cealaltă parte a campusului şi fura gheaţa carbonică ce avea să-l ucidă. Deci altcineva luase gheaţa aia. Şi cine ar fi putut s-o facă, dacă nu o persoană care îi purta pică pentru ceva, cum ar fi, să zicem, pentru că scrisese un serial pentru el, crezând că nu va ajunge departe, ca să descopere că avea să fie făcut un film după el şi că valora poate milioane

.Dar erau o groază de oameni care aveau un cui împotriva lui Hayes. Iar Ellie crescuse într-o comunitate hipiotă, unde totul se împărţea. Ellie purta haine din saci de gunoi şi nu părea să-i pese deloc de bani.

Bum, bum. Inima îi bătea mai repede. Nu avea niciun motiv să-şi lase gândurile s-o apuce pe calea asta, niciun motiv să resusciteze vinovăţia. Ea doar scosese la lumină un fapt şi Ellie fugise, iar acum criza se terminase şi ea se întorcea la Ellingham ca să termine ce începuse.

Edward King n-o însoţise în partea asta a călătoriei. Se urcase înapoi în avionul lui şi se cărase cine ştie unde. Ultimul lucru pe care i-l spusese a fost: „E decizia ta, dar probabil că ar fi mai uşor dacă nu ai spune nimănui că te-ai întors cu avionul meu. Tot ce ştie şcoala e că părinţii tăi ţi-au dat verde să te întorci. Mijlocul tău de transport s-ar putea să nu fie foarte popular. Probabil că ar fi mai bine să spui doar că ai venit cu avionul şi gata". Microbuzul care o aştepta la aeroport aparţinea unei firme locale de taximetre, iar şoferul nu i-a dat nicio atenţie, lăsând-o singură în întuneric, cu gândurile ei. Îşi puse căştile şi încercă să asculte muzică, apoi un serial despre cazuri reale de crimă, dar nu se putea concentra la nimic. Aşa că lăsă să se aştearnă tăcerea.

Ştia că-i putea suna pe Janelle şi pe Nate, ori măcar putea să le dea mesaje ca să-i anunţe că venea, dar descoperi că era ca şi paralizată. I-ar fi pus întrebări, iar ea nu avea încă răspunsuri. Abia dacă înţelegea ea însăşi. Aşa că depănă în minte intrigi poliţiste şi se uită la pereţii de stâncă ce mărgineau şoseaua.

Microbuzul trase în parcarea popasului, iar şoferul opri motorul în aşteptarea cuiva de la Ellingham. Nu după mult timp, o Toyota albastră opri lângă ei. Stevie văzu familiarul cap cu păr cenuşiu ca oţelul. Larry de la Pază nu purta uniforma lui obişnuită - nu era în timpul serviciului, aşa că era îmbrăcat în blugi şi o haină în carouri negre şi roşii, teribil de tipică statului Vermont.

— Deci. spuse el când Stevie coborî din microbuz. Ai reuşit să te întorci.

— Ti-a fost dor de mine?

— Numai la tine m-am gândit tot timpul, răspunse el.

Mârâitul lui avea o urmă de blândeţe care-i spuse lui Stevie că, într-o anume măsură, era adevărat. Cu toate că îi dăduse ceva bătăi de cap lui Larry (când a intrat în tunelul încuiat, când s-a amestecat în ancheta asupra morţii lui Hayes şi a făcut propria ei anchetă. nimicuri de-astea, asupra cărora nici n-are sens să stăruim) îl şi cucerise cu seriozitatea cu care studiase cazul Ellingham şi cu faptul că.

În fine, ea îl condusese la cadavrul lui Hayes. Şi apoi la potenţialul vinovat.

Larry luă una din genţile cu hainele murdare ale lui Stevie şi o puse în portbagaj. Bunurile ei fuseseră mutate dintr-o parte în alta de mai multe ori şi acum, ajunse în Toyota, nu arătau deloc mai bine. Părea să fie maşina personală a lui Larry - sosise la o oră prea târzie ca să mai fie trimis microbuzul academiei.

— Ce s-a mai întâmplat de când am plecat? întrebă Stevie după ce urcară amândoi în maşină.

Larry dădu şi mai încet muzica country care se auzea din difuzoare.

— Nimic. Totul s-a oprit. S-a închis şcoala.

— Eram sigură, spuse ea.

Larry scoase maşina pe şosea. Aici era mult mai întuneric. Suburbiile din Pittsburgh aveau mai multe magazine şi malluri, mai multe benzinării, în general, mai multă lumină. Aici, întunericul se aşternea peste ţinut până întâlnea stânca ori copacii şi după aceea întunericul se aşternea peste toate. Cerul era presărat cu stele. Stevie avu o senzaţie călduroasă de familiaritate la vederea indicatoarelor de pe marginea drumului, a panourilor cu reclame la cabane de schi şi dulciuri cu sirop de arţar şi ateliere de suflat sticlă. Şi mai erau indicatoarele de pe I-89 care-i plăceau cel mai mult, cele pe care scria pur şi simplu ELAN. Le observase când urca prima dată către Ellingham, repetitivul avertisment: elan, elan, elan, dar cu toate acestea.

Niciun elan.

— Ai văzut vreodată un elan? întrebă ea.

— Ihî, făcu el.

— Cum era?

— Mare.

Era un răspuns satisfăcător. Măcar elanul nu era o minciună.

— Deci, acum, că te-ai întors, spuse Larry, presupun că ai să dai dovadă de ceva mai mult respect pentru reguli.

— întotdeauna le-am respectat, zise Stevie. Poate doar.

— Ai intrat în tuneluri încuiate, unde cineva a murit. Ai încolţit în casă la tine un posibil suspect de crimă.

Stevie se îmbujoră de mândrie, ceea ce probabil că nu era reacţia pe care şi-o dorea Larry.

— Vreau să spun că de data asta o să fie altfel, da? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Vreau să te aud, zise el.

— Reguli, spuse ea. Să le respect. Aşa o să fac. Promit!

— Bun. Fiindcă-mi place de tine şi m-ar durea sufletul să te salt, să te fac pachet şi să te trimit acasă. Vrei să rezolvi cazuri, Stevie? Nu poţi să te porţi de parcă eşti mai deşteaptă decât toţi cei din jur, făcând totul singură. Aşa se ajunge la nenorociri.

— Ştiu, spuse ea. Îmi pare rău.

— Nu-i vorba aici de păreri de rău, zise el.

La auzul acestor vorbe, Stevie se lăsă moale în scaun şi rămase aşa, aplecată în faţă, lăsând centura de siguranţă să-i intre în carne, drept pedeapsă. Maşina luă curba de o geometrie îndoielnică spre poteca periculoasă ce urca spre şcoală. Prima dată urcase poteca dimineaţa, în microbuzul imens al şcolii. De-a lungul drumului era ici-colo câte-un bec, care oferea doar atâta lumină cât să scoată la iveală desişul adânc, întunecat, al pădurii, îngustimea potecii, panta dramatică de deasupra râului de pe fundul râpei, apoi urcuşul, urcuşul.

Maşina ajunse pe culme şi doi sfincşi apărură luminaţi de două reflectoare îndreptate spre ei. Urma o perdea neagră de copaci, după care tot

peisajul se deschidea. În jurul pajiştii era un cerc de lumină orbitoare, lumini la aproape fiecare fereastră, lumini îndreptate spre fântâna lui Neptun; şi, deasupra întregii privelişti, trona Casa Mare. Strălucitoare. Pregătită.

Actul Doi era pe cale să înceapă.

ii

Larry o lăsă pe Stevie pe aleea circulară.

— Treci dimineaţă pe la Casa Mare, spuse el. Dr. Scott vrea să vorbească cu tine, să te ajute să te reacomodezi. La 10.

— îhî, răspunse ea. La 10. O să fiu acolo.

— Bun. Noapte bună. O să-ţi trimit lucrurile.

Stevie se duse pe jos către Casa Minerva. Aerul era tăios de rece, iar paşii ei pe cărările pietruite răsunau tare şi clar. Deasupra, copacii formau o boltă uniformă care ascundea vederii luna. îşi cuprinse strâns trupul cu braţele, simţindu-se puţin ameţită. Din nou, anxietatea bolborosea aproape de suprafaţă. Mare parte din anxietate era, de fapt, anxietatea provocată de teama de a nu avea un atac de anxietate. Oare avea să vină în noaptea asta?

Oare avea să-şi înfăşoare brusc degetele pe gâtul ei şi să răsucească lumea acum, în momentul când ar trebui să fie în culmea fericirii? Oare avea universul să se adune într-un ghem care s-o pocnească drept între ochi?

Se simţea un miros plăcut de fum de lemne. Undeva ardea un foc. Mirosul ar fi trebuit să-i încălzească inima şi s-o facă fericită, dar îi aminti cât de departe era acest loc şi cât de diferit şi cât de multe i se întâmplaseră azi. Se opri şi inspiră profund pe nas, apoi îşi ţinu respiraţia. O lungă expiraţie pe gură, însoţită de un fior neîntrerupt de abur. îşi făcea exerciţiile de respiraţie cu religiozitate, în fiecare seară, timp de o jumătate de oră. O ajutau să recapete parţial controlul şi îi ajutau corpul să completeze ciclul şi să se reseteze. După vreun minut de exerciţii de respiraţie, mirosul fumului de lemne deveni iar plăcut. Sau, cel puţin, nu mai era aşa de înfricoşător. Se ducea acasă, la prietenii ei, la locul pe care-l iubea. N-avea niciun motiv să se teamă.

Porni iar pe potecă. Bolta formată de coroanele copacilor se răarea şi în faţa ei apăru o clădire. În întuneric, turnul din capăt părea cam sinistru, iar iedera târâtoare părea să se întindă peste tot acum,

în beznă. Uşa albastră arăta la fel de primitoare ca întotdeauna, iar în camera comună şi în camera lui Janelle era lumină. Sus, toate luminile erau stinse, mai puţin cea din capăt. Camera lui Nate. Stevie băgă mâna în buzunar după cartela de acces ca să intre, dar îşi aminti că nu mai avea cartelă. Se pregătea să se ducă la geamul lui Janelle, când uşa se deschise.

— Stevie!

Pix - dr. Nell Pixwell, membra corpului profesoral care locuia în Minerva - era înfăşurată într-un imens halat din flanel în carouri. Işi lăsase părul de pe capul ras să crească, încât acum se vedea un puf şaten. tunsoarea de iarnă, care să-i ţină cald. Ridică braţele într-un salut plin de bucurie.

— Am primit telefonul doar acum o oră! Ce mă bucur! Ce mă bucur! Nea fost tare dor de tine. Hai înăuntru!

În camera comună din Casa Minerva era cald ca în cuptor. Focul trosnea în şemineu, iar pe şemineu, de-o parte şi de alta, atrăgeau privirile doi bostani zâmbitori. Capul de elan de deasupra căminului fusese decorat cu luminiţe pâlpâitoare negre şi portocalii. Trecuse atâta vreme de când Stevie plecase. cei rămaşi începuseră să se pregătească de Halloween.

— Probabil că Janelle are căştile pe urechi, altfel ar fi deja aici, spuse Pix. O să fie aşa de şocată, încât o să leşine. Fugi! Du-te s-o saluţi!

Stevie merse încet pe coridorul cu camerele de la parter şi bătu la uşa lui Janelle. Când văzu că nu răspunde, bătu mai tare. După o clipă, Janelle apăru în uşă, îmbrăcată în pijamale albastre de finet, cu desene cu capete de pisici, şi cu centura de scule la brâu - un fel de borsetă de jur-împrejur din pânză albastră, făcută manual, cu buzunare adânci, pline cu patente şi o varietate de scule pe care Stevie nu le putea identifica. îşi ridicase părul în două guguloaie şi căştile din care încă se auzea muzică dată tare erau lăsate în jurul gâtului. Rămase o clipă în uşă, încremenită. Apoi.

— Doamne Dumnezeule ce-se-întâmplă-de-ce nu mi-ai-spus-nimic- când-ai-venit-vai-Doamne!

O cuprinse pe Stevie strâns în braţe, răspândind parfum de flori de portocal, ulei de cocos, dovleac şi un pic a solvent industrial.

— Cum, cum.

Janelle făcu un pas înapoi şi o luă pe Stevie de umeri, ca să se uite mai bine la ea.

— Cum.

— S-a întâmplat rapid, spuse Stevie. Practic, azi. S-au răzgândit.

— Poftim? POFTIM?! Doamne, Dumnezeule.

în clipa următoare o trăgea pe Stevie după ea, ţinând-o de talie, către scările înguste în spirală din capătul coridorului. Aici pe Stevie o străfulgeră o amintire: în ziua sosirii ei la Academia Ellingham, prima persoană pe care o întâlnise în Minerva fusese Hayes Major. O recrutase să-i care lucrurile pe scările astea înghesuite, răsucite. Transpirase ca un cal de povară, iar el arăta relaxat, impecabil. Vorbea întruna de telefoane pe care le primise sau le dăduse unor oameni din Los Angeles. Iar Stevie habar n-avea de ce îi spunea ei de aceste telefoane, fiindcă nu-l întrebase şi nu-i păsa. Dar ăsta era Hayes, sută la sută. Tot numai trăncăneală despre contractul lui de film şi cât era el de popular, punându-i, între timp, pe alţii să-i facă treaba.

Scările aveau să-i amintească întotdeauna de Hayes.

Când Janelle şi Stevie bătură la uşa lui Nate, pentru o clipă se lăsă o linişte deplină. Janelle bătu mai tare şi, până la urmă, uşa se deschise cu un scârţâit.

Nate îşi împinsese toată mobila şi toate lucrurile pe lângă pereţi. Scaunul de la birou era cu fundul în sus pe birou, iar patul era ridicat pe cant, ca să rămână mai mult loc liber. Pe podeaua de lemn era un fel de model, o formă ca un păianjen, din bule şi dungi făcute din bandă neagră tăiată cu grijă. Nate stătea pe jos, în centrul acelei pânze de păianjen, îmbrăcat în pantaloni de pijama spălăciţi din finet albastru şi un tricou verde lălâu pe care scria SUNT AICI FIINDCĂ CINEVA TREBUIE SĂ-MI RĂSFEŢE NEPOŢII.

În camera lui plutea un miros de deodorant de cameră ieftin, cu aromă de cuişoare şi un vag iz general de băiat. Era un miros cald, ciudat de plăcut.

— Uite! spuse Janelle arătând spre Stevie. Uite! *Uite!* Uite!

Nate se uită clipind la Stevie, apoi se ridică încet de pe podea, cât era de lung. Nu se mai tunsese de când venise la şcoală, aşa că acum părul îi crescuse şi-i intra în ochi, iar la spate îi acoperea ceafa. Ar fi trebuit să se bărbierească în urmă cu multe ore şi acum îşi scărpina ţepii din barbă. Nate avea aceeaşi expresie dintotdeauna, pe care Stevie ajunsese s-o îndrăgească - vag iritat de toate, cu posibila excepţie a lui Stevie şi Janelle. Dar, în rest, sigur de tot şi toate.

— E o farsă? întrebă el ridicând din sprânceană.

— Nu-i o farsă, nu-i o farsă, spuse Janelle. A apărut din senin.

— Bum! adăugă Stevie.

— Şi. te-ai întors?

— Din spaţiul cosmic, zise Stevie.

— Cum e acolo?

— Nu vrei să ştii, răspunse Stevie.

— Nate, s-a întors. *ce-i cu tine?* spuse Janelle. S-a întors!

Practic, Janelle ţopăia în vârful picioarelor de entuziasm.

— Te îmbrăţişez în gând, spuse el.

/v

— În gând, îţi accept stângaci îmbrăţişarea, zise Stevie. Dar *tu* ce faci? întrebă ea arătând spre creaţia de bandă de pe podea.

— Scriu, răspunse el.

— Cu bandă? Pe jos?

— E o hartă, zise el uitându-se în jur.

— A Ţinutului Rază de Lună?

— Nu.

Era indicat să nu mai pună întrebări.

Stevie se uită pe coridorul întunecat, către camera lui David. Pe sub uşă nu se vedea niciun fir de lumină şi nu se auzea niciun sunet.

— Nu e acasă, spuse Nate. Sau, mă rog, nu ştiu sigur. Poate e. Nu mi-aş bate capul, în locul tău.

— Haide, îi îndemnă Janelle. Hai să-i aducem lucrurile în casă.

Când Janelle o luă spre scări, Nate îi strecură pe furiş lui Stevie unul din rarele lui zâmbete.

— Cum ai reuşit? întrebă el.

Mintea lui Stevie zbură pentru o secundă la Edward King şi promisiunea făcută lui de a nu spune o vorbă. N-ar ajuta-o cu nimic. N-ar ajuta pe nimeni.

— Se mai întâmplă şi minuni, spuse ea.

în camera comună apăruse mormanul de lucruri triste ale lui Stevie. Pix îi dădu lui Stevie cheia de la camera ei. Când descuie uşa, Stevie fu şocată mai întâi de bezna şi frigul din această încăpere, cândva familiară. Când aprinse lumina, auzi cum un fluture de noapte începe să se izbească buimac de oblon. Pereţii erau goi, sertarele, încă pe jumătate deschise, rămase aşa de când le golise aşa de trist şi fără ceremonie cu două săptămâni în urmă. Uşa dulapului era şi ea întredeschisă. Arăta exact ca ceea ce era: scena rămasă după cineva plecat în viteză, cu lacrimi în ochi.

Toţi trei, împreună, au terminat rapid de adus înăuntru genţile şi cutiile. Stevie deschise un sac de gunoi plin de haine şi-l răsturnă, ceea ce o făcu pe Janelle să se crispeze şi să alerge imediat să aducă umeraşe şi un fier de călcat cu aburi, vertical. Nate îi despachetă cărţile - Stevie nu ar fi dat niciodată voie altcuiva să facă treaba asta. Totuşi seara asta era deosebită, iar Nate manevra cărţile cu grijă, aşezându-le teanc, cu o logică, după gen şi tip.

— Şi? spuse Stevie încercând iar marea cu degetul. David unde e? Parcă ziceai că e plecat?

Janelle se opri cu mâna pe cearşafurile mototolite ale lui Stevie. Ea şi Nate se uitară unul la altul.

— A, nu, e *aici,* zise Janelle.

Lăsă remarca să plutească o clipă în aer.

— Şi? zise Stevie uitându-se de la unul la altul. Ce înseamnă asta?

— înseamnă. spuse Nate lăsând cărţile, ca să se întoarcă spre ea, înseamnă că David a luat-o razna de tot.

— Totdeauna a fost dus cu capul, spuse încet Janelle.

— Mda, dar acum a ajuns la destinaţie. Mica noastră omidă s-a transformat într-un fluture ciudăţel.

— Spune-i de urlete, spuse Janelle. Că eu nu pot.

— Urlete? repetă Stevie.

— Acum două dimineţi a început să practice ceva numit „meditaţie prin urlet", spuse Nate. Ia, ghici ce se întâmplă la meditaţia prin urlet? Dacă vrei să spui că se urlă non-stop un sfert de oră, ai ghicit. Fiindcă aşa se desfăşoară meditaţia prin urlet. Un! Sfert! De! Oră! Afară. La 5 dimineaţa. Ştii ce se întâmplă când cineva urlă afară un sfert de oră la 5 dimineaţa, într- un loc izolat din munţi, mai ales după ce.

Punctele de suspensie sugerate ţineau loc de „un elev moare într-un accident oribil sau poate că a fost crimă şi un altul dispare".

— Când au venit agenţii de pază, le-a spus că e noua lui religie şi că asta trebuie să facă în fiecare dimineaţă ca să vorbească cu soarele.

Deci la asta se referea Edward King.

— Uneori doarme pe acoperiş, continuă Nate bătând cu palma pe cantul cărţilor ca să alinieze perfect cotoarele. Sau în alte părţi. Uneori pe pajişte.

— Gol puşcă, adăugă Janelle. Doarme pe pajişte *gol puşcă.*

— Sau în clase, spuse Nate. Spunea cineva că s-a dus la ora de ecuaţii diferenţiale şi că el dormea în colţul clasei, sub o pilotă cu Pokemoni.

— Băiatul tău nu e bine, spuse Janelle. Fără tine aici, nimic n-a mai fost cum trebuie. Dar acum te-ai întors! Totul va fi din nou în regulă.

ir

La scurt timp după aceea, Nate a plecat, ca să le lase pe Stevie şi pe

/y /y

Janelle să stea de vorbă. Însă Stevie descoperi că era epuizată. În aceeaşi seară, cu câteva ore mai devreme, era la Funky Munkee. Acum era înapoi la Ellingham. Tot ce se întâmplase între cele două momente nu avea nicio noimă. Simţind că Stevie avea nevoie de odihnă, Janelle îi făcu patul după standardele ei personale şi o puse pe Stevie să bea sub ochii ei o sticlă întreagă

cu apă, ca să o ajute să se readapteze la altitudine. Apoi puse o a doua sticlă lângă patul prietenei sale.

— O să vină şi Vi mâine la micul dejun, spuse ea. Odihneşte-te! Sunt alături dacă ai nevoie de mine.

Janelle ştia că Stevie avea uneori atacuri de panică noaptea.

— Mulţumesc, spuse Stevie. Pentru tot.

După ce Janelle plecă, Stevie stătu mult timp la fereastră, uitându-se în
/v
beznă şi la propria ei reflexie. Ca şi scările, ferestrele invocau o amintire. În noaptea dinaintea morţii lui Hayes avusese un vis. Cel puţin, era aproape
/v
sigură că fusese un vis. Işi amintea că văzuse lumină, că se uitase pe perete şi că văzuse cuvinte pe el, cu litere ca cele folosite de Maestrul minciunilor. Nu reuşise să le desluşească pe toate şi mesajul era de-a valma în mintea ei. Stevie sărise din somn şi se rostogolise din pat, apoi se târâse pe podea
/v
exact către această fereastră. Impinsese pe geam un manual foarte greu, sperând să lovească pe cel care ar fi pândit sub fereastră, dar nu era nimeni
acolo.

Nu avusese niciodată vreun sens ca cineva să fi proiectat un astfel de mesaj pe peretele ei. Presupunea prea mult efort ca să faci imaginea, să faci rost de un dispozitiv ca s-o proiectezi, să te ascunzi în beznă. Lumea de la Ellingham făcea chestii complicate, dar nu-i venea în minte nimeni care să-i facă ei ceva aşa de complex.

Poate doar David. Probabil că David era capabil de o farsă elaborată. Dar, după cum s-a dovedit, o plăcea, deci de ce ar fi făcut-o?

Şi asta se întâmplase fix înainte să moară Hayes. Ce şanse erau să aibă loc o asemenea coincidenţă?

Janelle vorbise cu ea în acea noapte, o calmase povestindu-i de vise aşa de vii încât imitau perfect realitatea. Era motivul pentru care unii cred că văd fantome noaptea sau siluete la piciorul patului. Graniţa dintre somn şi conştienţă poate fi extrem de subţire. Iar în ziua aceea Stevie fusese cufundată până peste cap

în cazul Ellingham şi chiar intrase în tunelul folosit de răpitori. Creierul ei îmbibat de faptele cazului i le proiecta înapoi, sub formă de vis.

Stevie se întoarse şi se uită la locul de pe perete unde văzuse mesajul, fie şi numai în mintea ei. Cum era? *Pe perete-o ghicitoare...* apoi ceva cu o crimă. Ceva cu un cadavru în câmp. ceva despre Alice.

Ăsta era peretele pe care îl împărţea cu Ellie. Minerva era groaznic de goală, groaznic de blestemată. Dottie Epstein şi Hayes Major erau morţi şi Element Walker era fugară.

Să fi fost Ellie? Să fi fost mesajul o chestie artistică? Să fi avut vreo legătură cu farsa pe care i-o făcuse lui Hayes cu gheaţa carbonică? Să fi avut Ellie un simţ al umorului sinistru ori ura pe toată lumea în secret?

Ellie nu părea genul plin de ură, dar nu puteai să ştii.

Stevie traversă camera, se duse la geanta ei aşezată pe podea în colţul încăperii şi scoase cutia de tablă. De data asta, când o deschise, căută un singur lucru: fotografiile. Mai precis, una anume. Era mai groasă decât celelalte, pentru că era, de fapt, lipită de o alta. Cheia era ceea ce se afla între cele două poze.

Era un cuvânt.

Un singur cuvânt, decupat dintr-o revistă. Cuvântul NOI.

Acest cuvânt, aceste trei litere prinse între două poze vechi erau motivul pentru care Stevie trebuia să fie aici, fiindcă acest cuvânt era primul indiciu apărut în ultimii 80 de ani. Cazul Ellingham era deseori numit cazul
Maestrul minciunilor, fiindcă familia primise în săptămâna respectivă o scrisoare care-i anunţa de nelegiuirea ce urma să fie comisă. Era scrisă cu litere decupate din reviste şi ziare. Ca orice persoană devotată studierii cazului, Stevie o ştia pe dinafară:

Iată! O cimilitură! Ah, ce-o că ne veselim! S-alegem pistol, frânghie? Trebuie să cumpănim.
Cutitul taie ca briciul
,
şi sclipeşte-aşa frumos! Otrava lucrează alene, şi-atunci nu ni-i de folos.
Focu-i prea sărbătoresc, iar înecul cam durează. Spânzurătoarea nu-i bună fiindcă este prea... aţoasă.

Să-i dai vânt de la-năltime,
teasta să i se zdrobească?
Sau maşina-i, cu viteză, de un zid să se izbească?
Bombele sunt zgomotoase,
scot multime de scântei.
Ce de pedepse... tot felul pentru băietii cei răi!
Ce s-alegem? Ce s-alegem? Of, deloc, deloc nu ştim. Dar şi-n gaură de şarpe noi tot o să vă găsim. Ha ha! Cu sinceritate,
Marele Ticălos

Ce găsise în camera lui Ellie era dovada că în campus erau elevi care iubeau gangsterii, care scriau poezii despre cum să-l doboare pe regele de pe culme căruia îi plăceau jocurile şi care tăiau cuvinte din reviste şi le lipeau pe diverse obiecte. Pe scurt, descoperise că Maestrul minciunilor ar fi putut fi un elev de aici, de la Ellingham. Iar dacă Maestrul minciunilor ar fi putut fi un elev de aici, atunci o altă elevă putea fi cea care-i va veni de hac, chiar şi după atâţia ani.

Sigur, asta dacă eleva de aici, din încăpere, reuşea să facă faţă persoanei care era acum undeva, deasupra ei. o persoană pe care tânjea să urce ca so vadă, o persoană a cărei prezenţă se simţea vibrând prin podea. Simţi cum i se încălzeşte corpul numai la gândul că David era aşa de aproape. Îşi amintea fiecare senzaţie, fiecare atingere. Buclele moi din părul lui, curbura gâtului, sărutul lui.

Vocea lui Edward King îi răsuna în minte, transformând într-o glumă proastă tot ce simţise vreodată pentru David. Nu putea urca la el. Nu-l putea căuta. Poate că trebuia să-l evite pentru totdeauna. Să evite sentimentul. Să evite orice contact. Era singura cale.

Strânse în pumni pilota şi şi-o trase peste cap, blocând imaginea şi chemând noaptea să se aştearnă peste ea.crimestuff.com Cinci legende de la Academia Ellingham

Cunoaşteţi povestea Academiei Ellingham şi celebrul caz de răpire/crimă. Dar ştiaţi de aceste finaluri neaşteptate ale poveştii?

1. ALICE, FATA DIN POD: Conform uneia dintre poveşti, Albert Ellingham a pus el însuşi la cale răpirea, ca parte a unui joc. Când jocul a mers prost şi au murit doi oameni, a fost nevoit să-şi acopere urmele. Şi-a dus fiica, pe Alice, înapoi acasă şi a crescut-o în pod. Servitorilor li s-a interzis să urce acolo, chiar dacă auzeau paşii ei deasupra capetelor lor. Până la urmă, Alice s-a făcut prea mare pentru pod şi, pentru că n-a reuşit să fugă, şi-a pus capăt zilelor. Fantoma ei se plimbă prin pod şi unii spun că o poţi auzi cum se joacă cu jucăriile.

2. SECRETUL DIN LAC: O altă poveste susţine că Iris şi Alice
/v
Ellingham nici nu au fost răpite. În această versiune, Iris a suferit o cădere nervoasă şi a ucis-o pe Alice înecând-o în lacul de pe proprietate. La eveniment a fost martoră o elevă pe nume Dottie Epstein. Ca să fie păstrat secretul, Dottie a fost ucisă şi a fost inventată povestea cu răpirea. Iris a fost ascunsă, dar până la urmă a
/v
evadat şi s-a sinucis. înnebunit de durere din cauza celor întâmplate, Albert Ellingham a secat după aceea lacul. Desigur, fantomele lui Iris, Alice şi Dottie încă mai apar la marginea fostului lac. Fantome-cât-cuprinde!

3. COMOARA SCUFUNDATĂ: Piraţi, puteţi sărbători! Oare e pusă la bătaie o comoară scufundată? Povestea asta spune că, după ce a fost găsit corpul soţiei lui, Albert Ellingham i-a adunat toate bijuteriile şi le-a aruncat în lacul Champlain, într-o cutie grea. Deci, dacă ai echipament de scafandru şi timp liber, n-ar strica să dai o raită. Nicio fantomă aici, dar comorile sunt oricum mai căutate.

4. MOŞTENITORUL TRONULUI: Dacă ţi-a plăcut ultima poveste, asta o să te dea pe spate. Această istorioară zice că, după
răpiri şi crime, Albert Ellingham şi-a rescris testamentul, lăsându-şi averea persoanei care-i găsea fiica, vie sau moartă, cu condiţia ca acea persoană să nu fie vinovată de infracţiunile respective. Domeniul şi afacerea Ellingham au azi o valoare de peste două miliarde de dolari. Spor la căutare!

5. RĂPIREA CARE N-A AVUT LOC NICIODATĂ: Aici nu avem nici averi, nici fantome, doar un joc al naibii de bun. Povestirea asta zice că răpirea şi crimele de la Academia Ellingham nici nu s-au întâmplat. Toată nebunia. - căutările, ancheta, cadavrele - toate acestea au făcut parte din cel mai grozav joc al lui Albert Ellingham. Eleva care a murit, Dottie Epstein, era o actriţă. Jocul s-a încheiat doi ani mai târziu, când şi-a înscenat propria moarte într-o explozie. În această versiune cu final fericit, toţi participanţii au supravieţuit şi au trăit împreună în anonimat deplin, lăsând în urmă bogăţiile şi notorietatea. Sau măcar notorietatea. Probabil că şi-au luat bogăţiile cu ei.

Deci care îţi place? Cea cu fantome? Cea cu comori? Sau cea în care au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi

?— îmi vine să sar în ele! spuse Janelle ţopăind înainte, în drum către micul dejun. Dar nu vreau să stric atâta muncă. E tare tentant!

În dimineaţa următoare, Janelle, Stevie şi Nate se îndreptau spre sala de mese. În weekenduri, şcoala oferea un mic dejun la o oră mai târzie. Înainte, Stevie nu se trezea pentru asta, dar acum entuziasmul întoarcerii o trezise devreme. Până şi Nate coborî din camera lui. Acum se duceau către marea pajişte, într-o dimineaţă de toamnă de-a dreptul agresiv de frumoasă. Cerul era de un albastru regal viu, un albastru *fremătător*. Echipa de mentenanţă sufla frunzele adunându-le în movile imense.

Janelle era îmbrăcată perfect pentru ocazie, într-un pulover de un portocaliu stins, jeanşi şi un fular gros, negru, şi îşi dăduse cu un parfum picant, autumnal, cu iz de bergamotă şi cuişoare. Stevie purta aceleaşi haine ca ultima dată, şifonate şi potenţial curate, din cele aduse în sacul de gunoi - un hanorac negru şi nişte colanţi cenuşii, lărgiţi de atâta purtat. Nu era surprinzător, având în vedere că 90 la sută din hainele lui Stevie erau negre sau cenuşii sau lălăi, iar bluzele ei erau în majoritate cu glugă. Se uita cu admiraţie la Janelle, care trecea prin peticele de soare strecurat printre frunze purtând cu degajare stilul ei perfect. Nu era elegant, dar făcea ca fiecare moment să pară o ocazie specială. Mulţi oameni doar existau; Janelle trăia.

Stevie ridică privirea spre bolta deasă de frunze de deasupra capului ei şi continuă să meargă pe potecile şerpuite ce duceau la Casa Mare. Acestea erau frunzele care se schimbau primele, cele în culori primare, cele în nuanţe de aur vechi şi roşu cărnos. Când ajunse la pajişte, orizontul se deschise. Aici, sus, pe munte, avea unul dintre cele mai bune puncte de observaţie a haloului de culori vii ce cuprindea ţinutul. Priveliştea era halucinantă, cu oceane aurii şi portocalii de jur-împrejur, vârstate cu roşu ca nişte râuri de lavă ce se prelingeau de pe vârful munţilor

.Nu fusese niciodată genul de persoană care iubeşte toamna; scurtarea zilelor o umplea de nelinişte, poate pentru că atacurile ei de anxietate tindeau să vină noaptea, deci cu cât era mai lungă noaptea, cu atât creşteau riscurile apariţiei anxietăţii. Dar nu trebuia neapărat să fie aşa şi a decis că aici avea să devină o persoană autumnală. Finetul era acceptabil. Merele erau bune. Dovlecii erau pepenii verzi ai toamnei. Oare aşa gândeau oamenii care iubeau toamna?

Oare era totuşi real ce se întâmpla? Aseară, Edward King în sufragerie, drumul cu avionul şi înţelegerea, iar acum această privelişte aproape psihedelică? Oare îşi pierduse minţile cu ceva timp în urmă?

— Asta, spuse Janelle ducându-se spre unul din imensele mormane de frunze. Mă arunc.

Nate se întoarse şi cântări din priviri una din movile, cu un aer ştiinţific.

— O groază de fecale de animale în aia, zise el.

— Nate, spuse Janelle.

— Îţi zic. Frunzele sunt ca o litieră mare şi aici sunt o mulţime de animale. Vulpi. Căprioare. Ratoni. Elani.

— Elani, nu, zise Stevie.

— Păsări, continuă Nate. O tonă de găinaţ. Şi rahat de liliac. O groază de lilieci. Ştii că rahatul de liliac e foarte valoros? Se numeşte guano.

— Ştiu ce e guano, spuse Janelle pe un ton ce suna a avertisment. Dar nu vreau să aud nimic de caca. Vreau *să mă joc în frunzele uscate.*

— Veveriţele tot trebuie să facă caca, continuă Nate.

— Veveriţele trebuie să facă caca, repetă Stevie pe un ton înţelept.

— De ce-mi strici dimineaţa asta perfectă de toamnă? întrebă Janelle.

— Toţi avem o menire, spuse Nate. Asta e menirea mea.

Janelle mârâi încet, Stevie începu să aibă impresia că prietenii ei se dădeau un pic în spectacol de dragul ei... Janelle era mai veselă ca de
/v
obicei, iar Nate un pic mai posac ca de obicei. Îi arătau că totul era în regulă şi normal şi exact ca înainte. Doar că, pe drum, Stevie observa mici obiecte în copaci, pe stâlpii de iluminat, pe colţurile clădirilor. mici sfere discrete.

Ochii lui Edward King.

— Văd că s-au înmulţit măsurile de securitate, spuse ea.

— A, da, spuse Janelle. Le-au pus săptămâna trecută.

— Eu, unul, îi salut pe noii noştri stăpâni ai siguranţei noastre, spuse Nate tare, către cel mai apropiat glob.

— Cred că e o idee bună, adăugă Janelle. Suntem destul de izolaţi aici şi. s-au întâmplat chestii.

Se apropiau de rotondă, unde fusese improvizat un mic altar în memoria lui Hayes, acum cam lăsat de izbelişte. Ceea ce a şocat-o pe Stevie a fost pur şi simplu cantitatea imensă de. tristeţe. Erau flori, dar nu câte un trandafir ici şi colo, ci buchete. Buchete aşezate peste alte buchete uscate şi ofilite, umpleau toată podeaua. Mai erau desene şi bileţele şi poze. Şi mici lumânări electronice, fiindcă lumânările adevărate ar fi transformat totul într-un uriaş rug ce ar fi pârjolit totul.

— Şi continuă să vină, spuse Janelle. Cred că a mai scăzut frecvenţa cu care vin, dar livrările tot vin zilnic şi cei de la întreţinere le pun aici.

Vântul mişcă unele dintre florile muribunde de pe altar.

— Vesel, spuse Nate. Putem merge să mâncăm? Hai să fim morbizi, dar cu o farfurie de mâncare în fată.

ir

Sala de mese de la Ellingham era un spaţiu vast ce arăta ca o cabană luxoasă de schi. Avea un tavan înalt, ridicat în unghi, cu bârne de lemn lăsate la vedere, care se întretăiau în spaţiul de sub tavan. Acum erau ocupate de un şir de felinare din bostani decupaţi, ce-i priveau aspru de sus pe cei adunaţi în sală. Cantina

de la vechiul liceu al lui Stevie era un festival de linoleum, cu tăvi fierbinţi de metal pline cu taco şi gogoşi din piure de cartofi şi broccoli prea fiert în abur. Sala de mese de la Ellingham primise un buget mai mare ca să hrănească mai puţini oameni şi o făcea cu stil. Avea dozatoare cu senzor de mişcare unde îţi puteai umple sticla cu apă minerală carbogazoasă sau plată. Meniurile erau scrise cu cretă colorată pe tablă. Micul dejun era o treabă serioasă, cu o staţie pentru făcut omlete pe loc, la cerere (cu tofu, dacă nu mâncai ouă). Mai aveau clătite şi vafe, făcute cu tot felul de fructe de pădure sau banane sau fulgi de ciocolată. Fiecare tip de preparat din carne pentru micul dejun avea reprezentanţi la masă, alături de omologii lor vegetarieni. Mai era şi o staţie unde-ţi făceai singur ce smoothie voiai, pâine proaspătă, miere produsă local, un raft întreg de ceaiuri, cafea de diverse origini şi amestecuri şi toate felurile posibile de lapte. Şi, bineînţeles, sirop de arţar, sângele care curgea în venele statului Vermont. Miros cald de sirop, combinat cu fumul de lemn adus de vânt. asta însemna Ellingham pentru Stevie.

Stevie luă o vafă făcută special pentru ea, cu fulgi de ciocolată, şi un castronaş de ceramică, plin cu sirop cald. Când se întoarse cu tava, văzu că
fusese observată. în faţa ei era adunat tot Ellingham-ul. Sau aproape tot
Ellinghamul. în stânga, împreună cu câţiva oameni din Casa Iunona, era
Gretchen. Fosta iubită a lui Hayes, pianista. îi împrumutase 500 de dolari lui Hayes şi, în cele din urmă, îl părăsise când se săturase să se mai lase folosită de el. Stevie îi văzuse pe Gretchen şi pe Hayes certându-se în ziua morţii lui Hayes. Gretchen era cea care-i spusese lui Stevie cum îi racola Hayes pe alţii şi-i punea să muncească în locul lui. Era greu s-o ratezi pe
Gretchen, cu coroana ei maiestuoasă de păr roşu ca focul.

Două mese mai încolo erau Maris şi Dash, ceilalţi doi oameni care lucraseră la filmuleţul lui Hayes. Maris era cântăreaţă. Avea părul negru ca pana corbului şi avea tendinţa să se îmbrace de parcă era permanent pe punctul să intre în scenă ca să cânte în vreun mic cabaret înecat în fum. Azi purta un pulover negru

mulat, o pereche de blugi şi cizme lungi. Era perfect şi bogat machiată, deşi era încă devreme pentru o dimineaţă de duminică. Maris avea întotdeauna pleoapele acoperite cu fard negru. Dash era regizor secund şi purta haine largi, care atârnau pe el. El era cel care conducea de fapt producţia video. O văzură pe Stevie, şi Maris îi făcu cu mâna. Asta atrase şi mai mult atenţia celorlalţi şi îl făcu pe Kazim Bazir, şeful sindicatului elevilor, să se ridice şi să vină grăbit spre ea.

— Stevie! strigă el. Doamne! Când te-ai întors? Incredibil!

— Aseară, răspunse Stevie, cuprinsă brusc de timiditate.

Era o primire frumoasă, deşi Stevie şi Kaz nu se cunoşteau prea bine. Kaz era mereu entuziasmat. Interesul lui primordial era pentru mediu şi-şi dedica foarte mult timp încercării de a convinge academia să treacă la toalete care transformă reziduurile umane în compost. Kaz era pasionat de toaletele de compostare.

Mai era cineva care urmărea cu atenţie scena - o persoană micuţă, cu ochi mari, strălucitori. Purta un pulover maro şi se iţea pe deasupra tabletei ei ca să se uite pe furiş la Stevie.

Germaine Batt. La drept vorbind, Germaine nu făcuse nimic rău. Nu era vina sa că articolul ei era motivul pentru care părinţii ei o retrăseseră de la şcoală. Totuşi sentimentul era prezent.

David nu era în sala de mese.

— Cum te simţi? întrebă Nate când se îndreptau spre o masă.

— Ca cea mai frumoasă fată de pe muntele siropului, răspunse Stevie.

Ocupară o masă de la fereastră. Capul lui Janelle se rotea în toate părţile,
ca o giruetă. Se uita după Vi, desigur. Se instalară toţi trei să mănânce. Stevie tăie o felie de vafă crocantă şi o înmuie în siropul cald.

Vi Harper-Tomo dădu buzna în sala de mese. Stevie nu mai văzuse până acum pe nimeni dând buzna undeva, dar exact asta făcuse această persoană: dăduse cu uşa de perete şi intrase în viteză, fluturând din braţe. Vi era îmbrăcată în ţinuta sa preferată: salopetă imensă, albă, şi un tricou cu mânecă lungă

gri, iar părul blond-argintiu îi stătea drept în sus, într-o creastă înaltă.

Vi o salută pe Stevie cam la fel ca Janelle, cu o serie de manifestări de afecţiune de neînţeles pentru fată.

— Nu-mi vine să cred, spuse Vi.

Se întoarse spre Janelle. Acum se sărutau când se vedeau la micul dejun, precum cuplurile de la televizor. Nate îşi rupse alene vafa în timp ce ele două se cuibăreau una în alta.

— Hai, că ştii şi tu că suntem adorabile, îi spuse Janelle.

— Sunt leşinat după tot ce-i adorabil, zise el.

— E util atunci când scrii despre idile în cărţile tale, nu? spuse şi Stevie.

— Eu nu scriu despre idile. Eu scriu despre găsit dragoni şi spargerea în două a unor pietre magice.

— Dar *adevăratele* pietre magice sunt prietenii pe care ni-i facem pe parcursul călătoriei, răspunse Stevie. Nu-i aşa?

— E bucuros pentru noi, spuse Janelle. Aşa îşi exprimă el bucuria.

Nate ridică ochii încercănaţi către toţi cei prezenţi.

— Uite de-aia prefer cărţile în locul oamenilor.

— Şi noi te iubim, spuse Janelle.

Deşi Janelle îşi luase mâncare, o însoţi pe Vi la coada de la bufet. Nate adună ouăle-jumări în mijlocul farfuriei.

— Şi? zise el. Ce i-a făcut pe părinţii tăi să se răzgândească?

Stevie cufundă neliniştită vafa în oceanul de sirop.

— Cine ştie?

— Cum? Au zis aşa, din senin „Te trimitem înapoi"?

— Păi.

Stevie se frecă la ochi, agitată.

— Am vorbit un pic despre asta, dar.

Dansa pe graniţa dintre adevăr şi minciună, minţind prin omisiune. Un singur pas greşit şi ar fi alunecat în falsitate.

— Nu ştiu ce motive au părinţii mei, zise ea.

Gata. A minţit. Simplu ca bună ziua. Pur şi simplu îi ieşise de pe buze - *zbârrr!*

— Voi aţi mai auzit ceva de Ellie? schimbă Stevie subiectul. Ce mai ştiţi de chestia asta?

Nate încă mai studia expresia de pe chipul lui Stevie, dar apoi păru să renunţe şi se întoarse la farfuria lui.

— Nimic, răspunse el. Adică. au căutat-o. Au fost poliţişti pe-aici câteva zile. Discreţi, dar erau prin preajmă. Cred că au avut cu ei şi câini.

Trebuie să se fi dus la Burlington. Cunoaşte o groază de oameni acolo.

Stevie sorbi din cafea şi se uită pe geam. Ferestrele dădeau în spate, către

iv

linia codrului des care marca graniţa proprietăţii. în timpul zilei arăta ca un zid verde, viu. Noaptea, era o umbră ce părea să se ridice ameninţător, forfotind de mulţimi. Zona pe care se afla şcoala era un teren plat, dar către drum cobora într-o pantă abruptă, iar pe două laturi era mărginită de un râu. Cealaltă cale de ieşire de pe domeniu era s-o iei în sus, către stânci colţuroase, culmi şi mai înalte şi codri şi mai deşi.

N-ar fi fost simplu să evadezi de aici. Stevie nici nu era sigură că Ellie avea un palton pe ea în noaptea când dispăruse.

— Nu e vina ta, spuse Nate.

— Poftim?

— Nu e vina ta, repetă el. Orice-ar fi făcut Ellie, oricare ar fi motivul pentru care a fugit, nu tu eşti vinovată.

— Ştiu că nu, spuse ea concentrându-se la vafa ei. Lumea spune că e vina mea?

— Nu, răspunse el repede. Nu. Doar că. nu. Nu băga în seamă ce am spus. Cred că Vi şi Janelle mai au puţin şi se tăvălesc peste cănile alea.

Stevie se întoarse şi le văzu pe Vi şi pe Janelle sudate într-o sărutare pasională lângă cafetiere.

— A fost o săptămână lungă, spuse Nate. Să nu mai pleci. Să nu mă mai laşi singur cu oamenii ăştia.

— Care oameni?

— Oricare.

— Eu nu sunt om?

— Normal că nu, spuse el. Am fost înconjurat numai de sentimente şi iubire. Vreau să mă întorc la amorţeală şi evitare. Tu eşti grozavă la capitolul ăsta.

Ea zâmbi şi activă ecranul telefonului ca să vadă cât era ceasul.

— Trebuie să plec, zise ea. Mă întâlnesc cu Spuneţi-mi Charles.

— Du-te şi învaţă sau ce-oi face acolo. Ne vedem acasă. Acasă.

Da. Aici era casa ei. O primise cu braţele deschise aşa cum era, experienţă cu care nu era deloc obişnuită. Era, în acelaşi timp, şi mai familiar, cunoscut drept locul unde trebuia să spună cele mai mari minciuni.

14 aprilie 1936, ora 03:00

— Trebuie să interpretăm semnele, a spus Eddie. S-ar putea ca stelele negre să se fi aliniat în favoarea noastră. E timpul să plecăm.

Eddie se lăsase pe vine pe podeaua sălii de sport, săltând uşurel pe vârfuri ca un hopa-mitică stricat. Francis nu credea în fantasmagoriile astrologice ale lui Eddie, dar de obicei îi cânta în strună. Nu şi în noaptea asta. Totul se ducea de râpă.

— Hai să *fugim.* Hai să ne punem planul în aplicare.

— Nu, s-a auzit Francis spunând cu voce ca de piatră. Nu. Nu acum. Nam reuşi sub nicio formă să fugim acum. Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta?

— înseamnă că steaua neagră.

Edward era pe cale să se lanseze într-una din poliloghiile lui poetico- aiuristice despre steaua neagră şi prinţesa de argint şi toate personajele pe care le avea în minte. Uneori mergea prea departe cu poezia şi era fixat pe simboluri. Francis i-a retezat-o.

— Orice s-o fi întâmplat, a spus ea, scrisoarea noastră e amestecată în situaţia asta. O să apară poliţai, Eddie. O mulţime de poliţai.

— Şi ce dacă? O să fim proscrişi!

— Dacă plecăm acum, o să fim prinşi la prima oră, a spus Francis. Trebuie să aşteptăm. Să ne păstrăm calmul.

— Şi noi cum ne mai distrăm? a spus Edward apropiindu-se de ea şi mângâindu-i buzele cu respiraţia lui.

— Ne distrăm, a zis ea împingându-l cu blândeţe, când evadăm şi reuşim să scăpăm de aici. Când plecăm, plecăm de tot. Trebuie să acţionăm *cu cap.*

Aici se ducea totul de râpă cu Eddie. Era extraordinar de nebun, avea o imaginaţie incredibilă, avea visuri fantastice, dar nu se gândea la chestiunile practice, precum autorităţile, câinii poliţişti şi filtrele de poliţie de pe şosele. Voia să fie proscris fără disciplina sau exerciţiul de a fi proscris. De ea depindea să-l ţină în frâu. De aceea făcuse o mulţime de preparative de una singură. Trebuia să se întoarcă la Minerva, la ea în cameră. Acolo erau lucrurile de care avea nevoie.

— Oricum ne obligă să plecăm, a spus el.

— Poate pentru o zi, două. Poate doar pentru câteva ore. Trebuie să ai încredere în mine. Stai calm! Du-te acasă!

Şi-a apăsat tare buzele peste ale lui şi a plecat din sala de sport. Nu putea risca să folosească tunelul. Era posibil ca domnişoara Nelson să fie în el, iar chepengul din celălalt capăt aproape sigur era încuiat. Trebuia s-o ia pe deasupra.

În noaptea asta avea un avantaj: o ceaţă albastră, sulfuroasă şi deasă. Aceasta avea să fie, probabil, singura ei protecţie împotriva bărbaţilor cu puşti. De-acum, aerul era tăios de rece, iar ceaţa îi intra în nas şi în gură, pătrunzând cu tentacule subţiri până în plămâni. Era lângă bibliotecă, deci, teoretic, trebuia doar s-o taie drept peste pajişte ca să ajungă acasă. Dar uşa era cu siguranţă păzită şi toată zona, expusă vederii. Avea să fie nevoită să ocolească mult, tocmai pe la capătul cel mai îndepărtat al campusului, prin şantierele clădirilor neterminate de lângă şosea.

Având grijă să meargă cât mai aplecată, a început să se deplaseze de la un copac la altul. Se împiedica de rădăcini şi crăci, iar frunzele scrâşneau sub tălpi. A văzut primii oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în salopete şi cu puştile pe umăr. Erau trei şi stăteau de vorbă lângă rotondă. S-a ghemuit la pământ, cu inima bătându-i iute. În noaptea asta ar fi tras fără să ezite. Pentru o clipă, a încercat să-şi imagineze cum glonţul fierbinte îi perfora pieptul, impactul acestuia. Gândul i-a făcut inima să-i bubuie dureros de tare, iar palmele i-au devenit alunecoase de transpiraţie. S-a gândit o clipă să strige şi să le ceară ajutorul. Ar fi dus-o acasă, la Minerva. Ar da de belea, dar măcar n-ar fi împuşcată.

Nu. S-a lipit de pământ. Avea să se transforme în pisică. Aici, pisicile erau adorate. „Pisicile ştiu cum e cel mai bine", spunea Albert Ellingham. Avea să se furişeze şi să alunece. Era un campus mare. Ea avea curajul
necesar. În noaptea asta avea să arate de ce era în stare.

Cea mai grea parte era să traverseze şoseaua. Era zona cea mai deschisă. Trebuia să coboare panta abruptă prin pădure şi să traverseze pe undeva la adăpostul beznei. Francis a coborât cu atenţie panta abruptă. Paltonul ei scump s-a agăţat în rugii de muri, făcând-o să se poticnească, aşa că şi-a ridicat poalele şi le-a îndesat în cordon şi a mai coborât câţiva metri mergând în lateral, cu genunchii îndoiţi, ca un crab. Dacă ar fi încercat să stea dreaptă, probabil că s-ar fi rostogolit la vale, lovindu-se de fiecare piatră şi copac până ajungea la râu. Se sprijinea de ce apuca de pe jos; pietrele îi tăiau palmele. Pretutindeni mirosea a pământ şi a frunze putrede.

— Ce se aude? a spus unul dintre bărbaţi.

Francis a îngheţat.

Un fascicul de lumină a străbătut desişul copacilor.

— Un animal, probabil, a răspuns altul.

Lui Francis i-a venit să vomite. Şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi a aşteptat fără să se clintească. A încremenit în loc. Trebuie să fi trecut un sfert de oră, douăzeci de minute până să se mişte din nou. Odată ce a pus o distanţă zdravănă între ea şi bărbaţii de la statui, s-a furişat către marginea drumului. A tras adânc aer în piept şi a traversat în goană. Era un firicel de drum, deci a avut de făcut doar câţiva paşi. A căzut în canalul de scurgere de pe cealaltă parte şi s-a lovit la faţă. Dar n-a ţipat. S-a târât pe burtă în beznă.

Apoi a luat-o iar în sus. Era mult mai greu. Gâfâia de-acum. Hoţii şi vardiştii. Poliţai şi arme şi furişat în întuneric. Şi ea era în mijlocul acţiunii. Francis Josephine Crane, prinţesa făinii, de pe Fifth Avenue, se târa prin noroi în toiul nopţii. Şi-a înfipt hotărâtă unghiile în pământ, fără să-i pese că şi le rupe. Nu-i păsa nici de haine sau de pantofi. *Asta* era viaţa adevărată.

A ajuns în vârful pantei, pe cealaltă parte a drumului. Acum trebuia să-şi croiască drum pe ocolite până la Minerva. S-a deplasat încet, trecând cu precauţie de la clădire la copac şi de la copac la statuie. Ceaţa se înfăşură în jurul ei ca o haină de blană. Era *simplu.*

Când a ajuns la Minerva, nu-şi mai făcea griji despre cum să intre înapoi în casă. Avea să găsească o cale. Uşa era sigur încuiată, dar fereastra de la camera ei nu era. A ajuns în spatele clădirii, apoi s-a iţit pe după colţ. Nu era nimeni afară. S-a furişat pe lângă zid şi a ajuns la camera doi. Mai întâi a împins fereastra ca s-o încerce. A refuzat să se mişte.

Camera lui Dottie? Dottie era şi ea adepta furişatului. Oare să-şi fi lăsat Dottie fereastra proptită? Uneori spunea că îi plăcea s-o lase un pic deschisă, că îi amintea de acasă, unde ţinea geamul deschis care dădea spre scara de incendiu.

S-a furişat spre camera trei şi s-a uitat la fereastra cufundată în întuneric. Se vedea o deschizătură mică-mică, doar cât un deget de-ale lui Francis, dar suficientă. A luat un băţ şi l-a folosit drept pârghie ca să ridice fereastra cu mare grijă, puţin câte puţin, lucrând fără grabă şi fără zgomot. Apoi s-a săltat pe pervaz şi a intrat în cameră, închizând fereastra după ea, centimetru cu centimetru. Se afla în camera lui Dottie, care, deşi era practic exact ca a ei, era mult mai sărăcăcioasă. Nu erau aici nici pleduri de blană, nici mobilă specială, nici schiuri, nici cufere pline cu haine, nici radio, nici fonograf. Numai ce le punea la dispoziţie şcoala şi cărţi. Munţi de cărţi. Ordonate cu grijă, peste tot.

Francis s-a dus la uşă şi, văzând că nu era nimeni pe coridor, a ieşit din cameră şi...

— Francis Crane!

Lumina din tavan s-a aprins şi iat-o pe domnişoara Nelson, în mijlocul coridorului, îmbujorată şi furioasă.

Francis Crane, prinţesa făinii, de pe Fifth Avenue şi viitoare proscrisă, a fost prinsă fără putinţă de tăgadă la doar doi paşi de uşa camerei ei. A deschis gura să zică ceva, deşi nu ştia nici ea ce vrea să zică. Ceva. ceva de zis tot o să găsească ea. Deşi era şefa casei, domnişoara Nelson era, în general, pasivă. O să-i spună că-i părea rău şi că.

Dar în noaptea asta domnişoara Nelson nu era pasivă. Trăsăturile ei dulci arătau mai aspre şi ceva de pe chipul ei sugera că ştia exact unde fusese Francis.

— Poftim aici, a spus cu răceală domnişoara Nelson, arătând spre camera comună.

În spatele ei a apărut o siluetă. Un bărbat în salopetă, cu şapcă pe cap şi o puşcă în mână.

Francis a uitat să pară surprinsă la vederea lui, iar domnişoara Nelson a privit-o printre gene. Francis se dăduse de gol. S-a supus şi a intrat în camera comună, unde era aprinsă o lampă. Bărbatul cu puşca s-a dus la fereastra din faţă, ca să se uite afară.

— Aici să stai, a spus domnişoara Nelson arătând spre canapea. Şi să nu te prind că te mişti de-aici. Aici dormi.

S-a întors spre bărbatul de lângă uşă.

Nu se mişcă din locul ăsta! a spus domnişoara Nelson

.Casa Mare o impresiona pe Stevie de fiecare dată. Şi acesta era exact efectul dorit de cei care o făcuseră. Era palatul lui Albert Ellingham, creat de câţiva dintre cei mai cunoscuţi arhitecţi şi decoratori ai epocii, cu scopul expres de a tăia respiraţia privitorilor. Lemnul era de palisandru, importat din India. Marmura roz, cristalul austriac, vitraliile scoţiene, tot ce vedeai

era adus din vreun colţ de lume, special ca să facă parte din această încăpere, anume ca să fie admirat de Albert Ellingham şi de toţi cei pe care decidea să-i invite.

Chiar lângă uşa de la intrare zări tunsoarea scurtă, militărească, de culoarea oţelului, a lui Larry, aşezat la biroul lui mare, din lemn, neclintit şi de încredere ca un ceas elveţian. Se uita lung, posomorât, într-o cană cu însemnele academiei.

— Salut, Larry, spuse Stevie. Care-i problema cu cafeaua?

— Nu ştiu care-a fost bou' care-a cumpărat capsule cu aromă de dovleac pentru cafetieră. Dacă voiam să-mi stric ziua la modul ăsta, mâncam o lumânare.

— Nu eşti fan de cafe latte cu aromă de dovleac?

— De ce?

Uşa către micuţa încăpere a pazei din spatele lui era întredeschisă. Aici fusese iniţial unul dintre salonaşele de primire de la Ellingham. Când o văzuse Stevie ultima dată, avea nişte birouri şi câteva monitoare. Acum toată mobila fusese împinsă lângă doi pereţi şi fusese înlocuită de pupitre de control înguste, poziţionate cu faţa la pereţi întregi de monitoare mari, clădite unul peste altul, pe care se vedea fiecare unghi al Academiei Ellingham, imaginea schimbându-se cam din două în două secunde.

— Pare. finalizată, spuse ea.

— Hai să-ţi arăt, răspunse el ridicându-se. Intră!

Stevie îl urmă bănuitoare. Dacă Larry îi arăta sistemul de securitate, trebuie să fi avut un motiv. El se aşeză pe un scaun şi bătu ceva pe o tastatură. Numele lui Stevie apăru pe unul din ecrane, după care începu să-şi vadă tot traseul de dimineaţă povestit în sens invers. Iat-o la uşa Casei Mari. Iat-o venind spre Casa Mare. Iat-o mergând singură pe o potecă. S-a oprit să se uite la una dintre camere. O privea încruntată. Uite-o ieşind din sala de mese. Uite şi un prim-plan cu Nate, Janelle şi Stevie intrând în sala d

emese.

— Cum face asta? întrebă ea. Program de recunoaştere facială?

— Uneori mai greşeşte, iar noaptea nu ne prea ajută la nimic, dar, una peste alta, nu e rău deloc. Mai avem şi senzori în diverse locuri, care-ţi pot citi cartela de acces de la doi metri distanţă. Li se spune „posturi de supraveghere" şi sunt peste 800.

Apăsă tasta *Enter* şi imaginile cu ea dispărură.

— Uite care-i treaba, spuse Larry. Oamenii tind să nu-şi schimbe comportamentul fără să aibă un motiv. Dar dacă-i faci să înţeleagă de ce ar trebui s-o facă.

— Am priceput, spuse Stevie. M-am prins. Vezi tot.

Larry făcu gestul ăla cu două degete îndreptate spre ochii lui, apoi către
ea.

— Şi ai să laşi orice alte anchete şi întrebări pe seama autorităţilor responsabile cu asta. Nu că o să mai fie vreo anchetă.

— Responsabile, spuse Stevie. Autorităţile. Da.

— Bun. Te aşteaptă sus. Ştii unde e biroul.

Stevie se întoarse în holul de la intrare, apoi o luă în sus pe scara impunătoare, imensă. La capătul scării, pe palier, era un tablou cu familia Ellingham, pictat de prietenul lor, Leonard Holmes Nair. Nu puteai să treci nepăsător pe lângă tablou. Te obliga să-l priveşti. Nu era exagerat de mare, poate să fi avut 1,30 m înălţime, ceea ce era nimic în raport cu spaţiul din jur. Primul lucru care te fascina era coloritul - albastrul şi galbenul care se răsuceau pe cer şi apoi se prelingeau în siluetele familiei. Corpurile aproape că păreau o întâmplare, o adăugire ulterioară; chipurile erau în centrul atenţiei, iar acestea se topeau în lună şi în copaci. Parcă peisajul şi orizontul le absorbeau, smulgându-le unul de lângă celălalt şi trăgându-le departe de lume.

Era o pictură înfricoşătoare.

— Da, spuse o voce. Dar o avem pe asta. Nu avem *nevoie* de altceva. O s-o luăm peste încă un an, doi.

Vocea era a doctoriţei Jenny Quinn, directoarea adjunctă a şcolii, care arăta de parcă îşi potolea setea cu lacrimile elevilor şi foamea, cu profesori mai puţin respectaţi.

— Vrea să aibă un cuvânt de spus, Jenny.

Ăsta era doctorul Charles Scott. Purtau o discuţie exact deasupra ei, pe palierul de la etajul doi. Nu vorbeau tare, dar acustica din hol era mai bună decât a multor săli de teatru, iar Stevie se afla exact dedesubt.

— Nu e *normal* să aibă un cuvânt de spus. Chiar vrei să ajungi să faci parte din discursul lui? Vrei să poată spune că datorită lui Academia Ellingham e „în siguranţă"?

Era, categoric, o referire la Edward King. Stevie se dădu puţin înapoi, ca să se asigure că nu e văzută. Dar nimeni nu se putea ascunde de Larry, care o văzu că îşi facea aiurea de lucru.

— Nu, spuse dr. Scott. Il detest la fel de mult ca şi tine. Dar n-ai prefera să facă el asta? Măcar e util. O să-i dăm impresia că a contribuit cu ceva şi apoi să sperăm că o să dispară.

— N-o să dispară nicăieri. Omul ăsta e o ciumă, iar fiu-său nu e cu mult mai răsărit.

— Cred că e nedrept, spuse dr. Scott. Nu crezi că merită să încercăm să-l transformăm în cineva care ar putea face bine pe lume, în loc să-l lăsăm să devină copia tatălui lui la vreo şcoală privată oarecare?

— Cred că te amăgeşti singur. Vreau să convoci o şedinţă de consiliu.

— N-am nimic împotrivă.

— *Sus, Stevie, nu mai tândăli,* spuse Larry şi vocea lui bubui până la etaj.

Conversaţia de deasupra se opri brusc şi, câteva secunde mai târziu, dr. Scott apăru lângă ea, coborând pe scările din dos, cele folosite pe vremuri de servitori.

Dr. Charles Scott, alias Spuneţi-mi Charles, era directorul şcolii şi îndrumătorul lui Stevie. Din tot corpul profesoral de la Ellingham, el avea

personalitatea cea mai vivace, care părea să spună că „învăţătura e ca un joc!", cu fonturi uriaşe Comic Sans. Se

îmbrăca deseori în haine scumpe, stil şic de tocilar. tricouri cu supereroi şi blugi de firmă. Avea părul de o culoare între blond şi primele urme de argintiu. Astăzi purta un pulover negru, strâmt, din caşmir, cu anchior şi pantaloni de lână gri. imagine clasică a versiunii mature a absolventului de şcoală privată, destinată odraslelor de familii bogate din New England. Ţopăi spre ea ca un tigru din desene animate.

— Ei! spuse el. Ia uite cine e aici! Mă bucur enorm că părinţii tăi s-au răzgândit.

— Şi eu, răspunse ea.

— Hai să vorbim!

Biroul lui Charles era pe coridorul din dreapta. Toate etajele Casei Mari se deschideau în foaierul imens, cu excepţia podului. Uşile din lemn închis la culoare erau foarte sobre şi elegante, cu excepţia uşii doctorului Scott, care avea pe ea un panou plin cu abţibilduri şi embleme cu mesaje precum PUNE-MĂ LA ÎNCERCARE şi ' PĂZEA! O SĂ ÎNCERC CEVA ŞTIINŢIFIC. Biroul lui fusese budoarul lui Iris Ellingham, celebrul budoar în care Flora Robinson dispăruse în noaptea răpirilor. Multe dintre caracteristicile originale erau încă prezente. Tapetul de un argintiu palid strălucea puternic în lumina dimineţii de toamnă. Era original; Stevie îl recunoştea din poze. Unele dintre rafturi şi aplicele de pe pereţi erau încă prezente. Sigur, acum încăperea era plină cu rafturi de bibliotecă, un birou, scaune, fişete, o imprimantă. Orice spaţiu liber de pe pereţi era acoperit cu diplomele şi certificatele doctorului Scott. Şi avea o mulţime.

Îi făcu semn lui Stevie să ia loc pe un scaun şi el se aşează la birou, apoi îşi împreună mâinile.

— Ce mai faci *tu,* Stevie?

— Bine?

El dădu aprobator din cap şi o studie o clipă, analizându-i expresia şi limbajul corpului. Ea se îndreptă de spate.

— Nu-ţi închipui ce bucuros am fost când am aflat că te întorci, spuse el. Eşti foarte curajoasă că faci asta după tot ce s-a întâmplat.

— E-n regulă, răspunse Stevie.

El scoase un sunet de satisfacţie.

5

— Poate-ai observat că avem un nou sistem de securitate, zise el.

— Am văzut.

— Poate-ţi va oferi un plus de sentiment de siguranţă. N-o să ţi se întâmple nimic aici. Am avut parte semestrul acesta de nişte evenimente tragice, dar asta ţine de trecut.

Atât Larry, cât şi Spuneţi-mi Charles aduseseră vorba de sistemul de securitate. Amândoi aveau motivele lor, dar oare încercau ei să-i spună şi că ştiau că Edward King o adusese înapoi? Şi, dacă era aşa, de ce nu i-o *spuneau* direct? Poate că nu ştia nimeni. Era posibil.

În orice caz, începea să devină paranoică.

— Te simţi pregătită să te întorci la treabă? întrebă el.

Stevie se simţea foarte pregătită să se întoarcă la treaba ei, adică aceea de a gestiona faptul că făcuse primul mare pas înainte în cazul Ellingham din ultimii 80 de ani. Dar el probabil că se referea la teme, iar răspunsul la această întrebare era nu, nu era pregătită pentru asta.

— Categoric, minţi ea.

— Am trimis mesaj tuturor profesorilor tăi, ca să te aducem la zi. S-ar putea să întâmpinăm ceva greutăţi, dar o să ne descurcăm.

Undeva, în cameră, ticăia un ceas, tare, ca o bombă. Se uită în jur după sursa zgomotului şi văzu pe şemineu un ceas masiv, din marmură verde, înconjurat de cărţi şi fotografii înrămate.

— Ceasul ăla era aici şi înainte? întrebă ea.

— Nu, spuse Charles. Rearanjam nişte lucruri din biroul lui Albert Ellingham şi l-am adus aici. Aşa-i că e superb? Se spune că i-a aparţinut Mariei Antoaneta. Nu ştiu dacă s-a dovedit că ar fi adevărat. Am auzit că la un moment dat era pe-aici o piesă din porţelanurile Mariei Antoaneta.

— O păstoriţă, spuse Stevie.

Charles clipi în spatele ochelarilor Warby Parker.

— Iris colecţiona porţelanuri franţuzeşti vechi, spuse Charles. În fine, mi s-a părut tare trist să ţinem ceva aşa frumos într-o

cameră în care nu prea intră nimeni. Trebuie admirat. Dar hai să nu ne abatem de la subiect. Ştii de cartea asta?

Scoase dintr-un teanc de cărţi de pe biroul lui un exemplar din *Maestrul minciunilor: Crimele de la Ellingham,* de dr. Irene Fenton. Stevie citise cartea asta până o tocise. Era prima cu acest subiect pe care o citeau cei mai mulţi oameni.

Stevie încuviinţă din cap.

— Eram sigur. M-a sunat autoarea. Dr. Fenton predă la Universitatea Vermont, din Burlington. Lucrează la o versiune actualizată şi caută o asistentă de documentare. Am plasat mai mulţi elevi la universitate în
posturi de asistenţi de documentare. În cazul tău, nu cred că am avut vreodată o potrivire atât de bună pentru un proiect. Ce părere ai, vrei să faci asta?

Stevie făcu eforturi să nu salte, efectiv, în scaun, dar fără succes. Coloana ei se transformă în arc şi ţâşni în picioare. Viaţa îi oferea un dar, un cadou minunat, neaşteptat.

— Ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Să organizezi documentele, să verifici informaţiile, spuse Charles total nonşalant, de parcă nu era cea mai grozavă chestie din lume. Pot să-ţi iau în calcul munca depusă la media de la engleză şi istorie şi aş putea să adaug ceva credite şi la proiectul individual. Şi datorită faptului că ai lucrat deja mult la acest subiect, îţi pot oferi ceva mai mult timp şi puncte în plus ca să ajungi la zi cu ce ai pierdut cât ai lipsit.

Ea deja încuviinţa fericită din cap.

— Mulţumesc! spuse ea.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti vreodată pentru munca depusă de tine. Şi mi-am dat seama că aveai să accepţi, aşa că am stabilit prima întâlnire mâine. Iei cursa de Burlington dimineaţă. Te întâlneşti cu ea la prânz, la Clătita Subţirică. E un local care serveşte cafea şi clătite, pe malul lacului. O să-ţi placă. E foarte popular. Ce zici? Sună bine?

Suna mai bine decât bine.

— Aşa.

Deschise laptopul.

— Hai să te punem la curent şi cu toate modulele pentru orele tale. Nu ştiu dacă ai continuat să lucrezi, cât de cât, la lista cu lecturile obligatorii sau la modulele de lingvistică.

Hahahahahahahahahahahahahahaha.

ir

O jumătate de oră mai târziu, cu un orar nou şi un set alarmant de „obiective academice personale" de atins, Stevie fu eliberată înapoi în natură, cuprinsă de un sentiment confuz de bucurie amestecată cu groază, sentiment care constituia deseori un bilet pentru o tură cu roller coasterul anxietăţii. Erau oameni în jur şi ar fi putut vorbi cu oricare dintre ei. Putea să-i caute pe Janelle pe Nate şi pe Vi. Ar fi fost bucuroşi să vorbească cu ea.

Stevie nu avea de gând să facă niciunul dintre aceste lucruri. Descoperea adesea că, atunci când totul începea s-o copleşească, nu putea vorbi cu nimeni, chiar dacă îşi dorea s-o facă. Avea tendinţa să se ducă acolo unde nu erau alţi oameni, să păşească în umbră când oamenii veneau spre ea. Avea o slăbiciune pentru căşti şi ecrane şi evitare, chiar şi când o parte din ea îşi dorea compania prietenilor. Ceea ce însemna că se ducea la bibliotecă să găsească nişte oameni care probabil că erau morţi. Mai precis, se ducea să-i găsească pe Frankie şi Edward, iar Frankie şi Edward erau, probabil, de găsit în materialele pe care spera să le obţină de la Kyoko Obi, bibliotecara şcolii.

Biblioteca, numită Asteria, era una dintre cele mai magnifice clădiri din campus. Albert Elligham credea că bibliotecile erau spaţii sacre pentru

/v

învăţătură, aşa că îi dăduse aspectul unei mici biserici gotice, cu un turn. În interior avea o calitate uluitoare - din cauza unei ciudăţenii arhitecturale,

5

când deschideai uşa, trimiteai înăuntru un fluviu de aer care se răsucea în sus prin spaţiul deschis, tot mai sus, rotindu-se în jurul balcoanelor cu lucrături complicate din fier forjat, care arătau ca o dantelă pietrificată. Prin ferestrele cu vitralii ce reprezentau titanii greci - Helios, Selene, Metis, Eos, Leto, Pallas şi Perseus - se revărsa lumină colorată.

Kyoko stătea pe un taburet la un birou monumental, arătând ca un înalt judecător. Doar că, în cazul de faţă, judecătorul purta jachetă de polar şi încă i se mai vedeau în păr urmele de la casca de biciclist. Kyoko conducea şi clubul de ciclism al şcolii şi chiar urca şi cobora poteca de la intrarea în şcoală în fiecare zi, performanţă ce ar fi trebuit s-o califice pentru olimpiadă fără bătăi de cap. Biblioteca era aproape goală - doar câteva persoane erau aşezate la mesele de lucru masive şi toate aveau căşti pe urechi, deci nu le deranjai dacă vorbeai.

— Da' ştiu că nu pierzi vremea, o întâmpină Kyoko. Tocmai am primit mesaj că te-ai întors.

Stevie vru să zâmbească şi să încline din cap, dar ajunse să facă o imitaţie a emoticonului care ridică din umeri.

— Am nevoie de nişte materiale pentru documentare, spuse Stevie. Despre locul ăsta, despre şcoală. Vreau să văd tot ce avem despre prima promoţie. Sigur îmi trebuie listele cu elevii. Le avem?

Kyoko încuviinţă şi trase o duşcă zdravănă din sticla ei de apă cu emblema Ellingham. Puse pe birou o mică plăcuţă cu BIBLIOTECARA REVINE IMEDIAT şi-i făcu semn lui Stevie s-o urmeze pe uşa din lemn închis la culoare pe care scria cu litere aurii *Birou.*

Partea din faţă a bibliotecii era o încăpere grandioasă, cu lucrăturile ei în fier şi sticlă şi lemn negru, sculptat, şi cu fenomenala selecţie de cărţi. Multe dintre cărţi erau acolo de la deschiderea şcolii, în 1935 - volume elegante, alese pe sprânceană, multe legate în piele, martori tăcuţi ai evenimentelor desfăşurate aici. Dar biroul din spatele bibliotecii era cel care o umplea pe Stevie de entuziasm. Biroul conţinea rafturile imense din metal, pline cu cutii cu documente.

Dacă erai pasionat de misterele poliţiste, o cutie cu documente era o operă de artă. Orice putea fi în ele. Dosare. Indicii. Dovezi. Cutia cu documente era cea prin care puteai răscoli ca să găseşti indiciul, ca să găseşti acea unică propoziţie de pe acea unică bucată de hârtie care te făcea să te ridici aşa de brusc în picioare, încât ameţeai, şi atunci ştiai că ai rezolvat cazul.

Mă rog, aşa se întâmpla în mintea lui Stevie.

— Prima arhivă e aici, în spate, spuse Kyoko, arătând spre unul din modulele cu rafturi. Tu vrei.

— Primul an. 1935-1936.

— Aşa, spuse Kyoko, ducându-se spre capătul primului rând de rafturi. Anul şcolar 1935-1936 de la Academia Ellingham a rămas neîncheiat din cauza răpirilor. Primul an şcolar complet al şcolii a început în toamna lui 1938. Dar ştii toate astea.

Stevie încuviinţă.

5
/v

— În plus, era o clasă deloc numeroasă. Era anul experimental. Deci

/v

dosarele nu sunt prea detaliate. N-a existat un album al clasei complet. Însă şcoala tipărise pentru prima promoţie un ghid.

Deschise o cutie şi scoase o cărţulie legată în pânză. Pe copertă scria ACADEMIA ELLINGHAM. Hârtia era groasă şi maronie, iar cerneala era maro-roşiatică. Scrisul părea să fie de mână.

— Mai avem şi o cutie cu fotografii, spuse Kyoko, dându-i lui Stevie o cutie aproape plată.

După cum suna când o scuturai şi după greutate, nu părea să conţină cine ştie câte poze.

— Pe astea poţi să le scoţi în sala principală de lectură.

Stevie luă cutia şi o urmă pe Kyoko afară din birou, apoi se instală la una dintre mesele mari, din lemn, şi aprinse o veioză de citit. Deschise albumul încercând să-şi stăpânească nerăbdarea. Prima pagină conţinea o hartă detaliată a campusului, care arăta clădiri terminate şi clădiri care urmau să fie finalizate. Mai era o scrisoare din partea lui Albert Ellingham prin care le ura bun venit tuturor, o listă cu profesorii şi întreg corpul didactic. Stevie continuă să dea paginile până ajunse la elevi. Fiecăruia îi era dedicată o treime de pagină. Frankie se uita la ea chiar din josul primei pagini cu profiluri. Iat-o pe fata care se îmbrăcase ca Bonnie Parker. Stevie citi textul de sub poză.

Francis Josephine Crane, New York City Data naşterii: 15 februarie 1919 Pasiuni: chimia, filmele, baletul

— Te-am prins! şopti Stevie.

Câteva pagini mai încolo o găsi pe cealaltă persoană pe care o căuta.

Edward Pierce Davenport, Boston Data naşterii: 12 noiembrie 1918 Pasiuni: literatura, opera, arta

În poza lui pentru şcoală, Edward avea un rânjet ghiduş, de parcă ştia ceva ce alţii nu ştiau.

Cam ca David.

Stevie scormoni prin cutia cu poze. Multe erau cu clădirile din campus sau cu şantierele viitoarelor clădiri. Unele erau cu priveliştea oferită de munte. Mai erau poze cu elevii stând în bănci şi la bancuri de lucru, pozând teatral. Una dintre poze era copia identică a unei reclame pentru o firmă de avocatură ieftină, cu vreo zece persoane adunate în jurul unei cărţi la care zâmbeau cu toţii. Multe dintre decoraţiuni erau exact aceleaşi ca în prezent, inclusiv cele din biblioteca în care se afla chiar acum. În câteva dintre

---

aceste poze, îi găsi cu uşurinţă pe Francis şi pe Edward. Îi sări în ochi un lucru: Francis şi Edward păreau bogaţi. Francis purta în fotografii două haine de blană diferite - o jachetă scurtă, albă, şi o haină mai lungă, închisă la culoare. Edward avea şi el o haină lungă de blană şi avea ţinuta nonşalantă şi firească a unui tip bogat - înclinarea trupului, zâmbetul vag.

Să le fi răpit aceşti doi elevi pe Iris şi Alice Ellingham şi pe Dottie Epstein? Aşa ceva sigur ar fi fost de neconceput, nu? Cineva ar fi observat că doi elevi lipseau în ziua răpirilor, nu? Cum ar fi ieşit din campus? Probabil că nu aveau maşini. Şi *de ce* le-ar fi răpit doi elevi pe Iris şi Alice Ellingham? Şi oricum n-ar fi fost capabili nici să-l bată în toiul nopţii pe George Marsh, agentul FBI prieten cu Albert Ellingham, nici să dea telefoanele pentru recompensă, nici să fie într-o barcă pe lacul Champlain două zile mai târziu, ca să ia restul de bani. Nu singuri. Oare să fi lucrat împreună cu alţii?

Aveau toate astea vreo logică?

Dottie Epstein apărea şi ea în poze, iar ea nu părea bogată. Avea haine urâte şi în cele mai multe dintre poze le purta pe aceleaşi. Dar arăta mult mai fericită decât Francis sau Edward.

Zâmbetul ei era întotdeauna larg şi avea de obicei o carte în mână sau sub braţ.

— Pot să scanez astea? o întrebă pe Kyoko.

— Sigur.

O lăsă pe Stevie să intre înapoi în birou şi-i arătă scanerul.

— Când am venit aici, îi spuse ea lui Kyoko, mi-ai arătat nişte fişe vechi de bibliotecă, cu cărţi cerute de elevi.

— Aşa?

— Pot să le mai văd o dată?

— Tu chiar treci direct la treabă, aşa-i? spuse Kyoko zâmbind. Mă duc să ţi le aduc.

Când Stevie se uitase prima dată la lista respectivă, urmărise să vadă numeroasele materiale comandate de Dottie Epstein. Iniţialele ei, *DE,* se aflau alături de cărţile cerute de ea. Dar altcineva ceruse reviste vulgare, cu crime sângeroase, prezentate în detalii exagerate, de prost-gust: *Revista Gun Molls, Detectivul de la Moravuri, Detectivul de doi bani, Povestiri poliţiste sută la sută reale.* Iniţialele de lângă cele mai multe dintre acestea erau *FC.* Francis Crane.

— Ai vreunele din astea? întrebă Stevie.

— Le-am căutat, spuse Kyoko. Ar fi grozav să le găsesc. Dar trebuie să fi dispărut cu mulţi ani în urmă. Elevii care le-au cerut. probabil că le-au luat şi nu le-au mai adus înapoi.

Elevii care le-au cerut, îşi spuse Stevie, probabil că le-au luat şi au decupat litere din ele. Dacă ar găsi online aceste reviste, ar putea să studieze literele din ele. Ar putea compara fontul acelor reviste cu cel din fotografiile cu scrisoarea de la Maestrul minciunilor. Sau, mă rog, cineva ar putea face comparaţia asta. Cei de la FBI. Cineva.

Nu ştia toate răspunsurile, dar ştia ceva. Acum trebuia să facă şi un pic de muncă plicticoasă şi să scaneze toate aceste materiale ca să le adauge în

dosarele ei. Îşi puse căştile, porni podcastul *My Favorite Murder,* şi se apucă de copiat ghidul elevilor. Pagină cu pagină, poză cu poză, copie fiecare imagine.

După vreo oră de muncă, se întoarse în sala principală de lectură şi-şi deschise laptopul. Era timpul să facă un pic de cercetare elementară. Despre Francis Josephine Crane găsi foarte puţine informaţii. Păreau să fie câteva referiri la ea în paginile de societate, câteva vorbe despre balul ei de lansare în societate, dar mai nimic după 1940 sau pe-acolo, iar ce era nu era deloc detaliat.

Însă Edward Pierce Davenport apărea în mai multe rezultate de căutare. Wikipedia avea o pagină cu informaţii sumare:

Edward Pierce Davenport (1918-1940) a fost un poet american.

Singura lui lucrare publicată e colecţia Luna laptelui, apărută în 1939.

Davenport e mai degrabă cunoscut pentru relaţia lui cu alţi scriitori şi poeţi expatriaţi care trăiau în Franţa la sfârşitul anilor '30 şi pentru stilul lui de viaţă nebunesc. S-a sinucis la Paris, pe 15 iunie 1940, în ziua în care naziştii au intrat în oraş.

Mai era acolo o mică notiţă cu un link şi Stevie dădu click pe el. O duse către un mic fragment dintr-o carte.

Pe 15 iunie 1940, a doua zi după ce naziştii au ocupat Parisul, Edward Pierce Davenport a consumat toată ziua opiu şi şampanie violet. La apus, în timp ce difuzoarele anunţau în stradă interdicţia de a ieşi din casă, şi-a pus pe el un halat auriu şi s-a urcat pe acoperişul clădirii în care se afla apartamentul lui, pe Rue de Rennes, în cartierul Saint Germain. După ce a ţinut un toast în cinstea oraşului şi a soarelui ce apunea, a dat pe gât un ultim pahar de şampanie şi s-a aruncat de pe clădire. Trupul lui a aterizat pe un vehicul nazist, îndoindu-i capota.

„ Un poet mediocru, dar o moarte legendară ", a spus un prieten.

— Prietenii tăi sunt mari măgari, spuse Stevie.

— Ştiu, răspunse o voce, dar n-am alţii.

Şi atunci începură ţipetele.Din câte ştia Stevie, veveriţele nu erau creaturi ascultătoare, înclinau să se organizeze singure în grupuri ordonate care se mişcau la unison. Aceste veveriţe erau mult prea coordonate pentru gustul ei. Traversau biblioteca într-un şuvoi constant, să tot fi fost vreo sută. Coborau pe

treptele din fier forjat, goneau pe balustrade, într-un şir neîntrerupt.

Priveliştea era doar cu puţin mai fascinantă decât cea din faţa ochilor ei. Întinse pe masă se aflau două mâini familiare - două mâini lungi, elegante. Mai era un tricou rufos şi două braţe puternice, aţoase. Merse cu privirea în susul lor ca să descopere o pereche de ochi căprui cu stropi aurii, care o priveau.

Stevie ridică iute picioarele când veveriţele începură să alerge pe sub mese.

— Ce chestie ciudată, spuse David uitându-se la haosul din jur. Şi? Când te-ai întors?

Stevie se luptă cu impulsul de a-l pocni cu laptopul, în mare parte pentru că nu voia să-l strice.

— Ce-ai făcut? şuieră ea.

— *Eu?*

— Nu fi măgar! spuse ea.

— Prea târziu. Stai aşa! Nu ne putem certa încă. Unde mi-e îmbrăţişarea?

— Afară! spuse Kyoko arătându-l cu degetul pe David. Toată lumea *afară!*

— Păi, cu atitudinea asta, noi cum să mai învăţăm? mormăi David în
barbă.

Stevie îşi luă lucrurile, măturând cu palma o pozăă, două din colecţie în geanta ei, apoi ieşi repede, în timp ce Kyoko începu să alerge prin bibliotecă, verificând geamuri şi închizând uşi.

După umbra atent creată din bibliotecă, lumina de afară părea de-a dreptul orbitoare. David se apucă de ceafa şi-şi frecă tuleiele crescute acolo

.David Eastman, sau David Eastman King, avea un pic sub 1,82, trup subţire şi puternic, de parcă fusese făcut din mănunchiuri de cabluri electrice care se împletiseră ca să formeze o persoană, dar încă mai aruncau scântei pe la capete. Hainele lui erau veşnic zdrenţuite şi nu fiindcă aşa era moda. Blugii nu fuseseră sfâşiaţi de profesionişti. Găurile şi jerpeleala tricoului lui de surfer... pe alea le făcuse singur, prin purtare şi

neglijenţă. Pe braţul pistruiat purta un Rolex cu sticla spartă şi câteva brăţări din aţe împletite. Toate trăsăturile de pe chipul lui erau prea înguste, prea subţiri. Toate liniile era tăioase. Ochii păreau pe jumătate închişi, dar aveau mai multă vivacitate în ei decât mulţi alţii. Creatura care se preface că doarme e cea care nu trebuie scăpată din ochi.

Chiar şi acum, în cea mai jalnică stare în care îl văzuse vreodată, îţi lua ochii cu frumuseţea lui. De fapt, dacă era să fie sinceră, era şi mai frumos în halul ăsta. Doar că în linia maxilarului lui îl recunoştea pe Edward King. Şi în zâmbet. Şi în tot ce îl făcuse şi îl sprijinise în viaţă. Era un gust amar de care n-avea să reuşească să scape niciodată.

— Ce naiba ai făcut? întrebă ea.

— Mă încântă că mă crezi aşa de puternic, dar nu controlez fauna locală. Doamne! Ce *nervoasă* eşti!

Sunt prietena ta desemnată, se gândi ea.

Pentru o clipă se gândi să renunţe pe loc, în clipa aceea. Nici gând. Nici gând să poată continua cu prefăcătoria asta bizară.

Cazul. Cutia. Dovezile. Unica ei şansă.

Pix traversa grăbită pajiştea cu un fel de cutie sau transportor în mână. Îi aruncă în trecere o privire lui David, dar nu veni la ei şi nu se opri.

— Ştiai că dr. Nell Pixwell are pregătire de pădurar? spuse el urmărind-o pe Pix cum trecea. E unul dintre numeroasele ei talente.

— Ce faci? întrebă Stevie. De ce ai trimis-o pe Pix să adune veveriţe din bibliotecă?

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Acum. Ai cam o oră la dispoziţie?

— Pentru ce?

— Camera lui Ellie, spuse el. Am nevoie de tine, să faci chestia aia pe care-o faci tu. Să cotrobăi prin ea.

Stevie îşi frecă faţa cu palmele, stupefiată.

— Cu asta te ocupi, spuse el.

Se pregătea să îl repeadă că nu *cu asta se ocupa,* numai că. cu asta se ocupa. Cotrobăise odată prin camera lui David, când o lăsase singură acolo, doar ca să vadă ce îi ascundea. După

cum s-a dovedit, îi ascundea multe, deci nu greşise. Şi cotrobăise prin camera lui Hayes după moartea lui, când îi intrase în cap ideea că ceva nu era în regulă şi, după cum s-a dovedit, ceva *nu era* în regulă, iar Hayes nu mai era, deci nu conta.

— Nu, zise el, e un lucru bun.

Vorbea serios şi întreaga lui expresie şi ţinuta i se schimbară.

— Hai să te întreb ceva. Ţi-a lăsat cumva Ellie impresia că ar fi în largul ei *în natură?*

— Poftim?

— Stevie, e singura fumătoare pe care o ştiu incapabilă să aprindă un chibrit. Am văzut-o încercând. A fost incredibil. Foloseşte bricheta fiindcă chibriturile *sunt prea complicate.* Iarna trecută am fost convins că avea să se omoare pe bune, încercând să se descurce cu zăpada. Nu are nicio pereche de bocanci. Simţul ei de autoconservare e zero. Nu ştie să conducă. E făcută să trăiască în metropole şi să facă chestii artistice. Ei, gândeşte-te acum de cât efort ar fi nevoie să cobori singură muntele. Răspunsul e: imens. Am încercat eu.

— Credeam că se furişa tot timpul din campus ca să se ducă la Burlington, spuse ea.

— Cu mine. Avea acolo prieteni care aveau maşini. Eu îi ajutam să intre în campus, umblând la camera de la poartă. Ellie are o mulţime de talente, dar nu e deloc îndemânatică. Deci tu vrei să-mi spui mie că a fugit de aici pe nepusă masă, fără niciun bagaj, fără telefon, fără s-o aştepte nimeni pe aleea din spate, că a *traversat râul* singură. N-a folosit podul. De cum s-a cărat, Larry a pus pe cineva pe drum. Râul are vreo trei metri adâncime, e rapid şi e îngheţat. Deci aleargă ea singură kilometri întregi, prin pădure, în întuneric, la vale, peste un râu de munte, până la şosea, care acum e supravegheată.

— Bine, bine, zise Stevie. Deci ce vrei să spui?

— Spun că ceva nu se leagă şi vreau să faci ce ştii tu să faci şi să te uiţi prin lucrurile ei înainte să dispară, fiindcă te pricepi tare bine la asta şi eu nu mai ştiu ce să fac. E prietena mea. Şi nu ştiu unde e. Dacă există cineva care poate să afle unde s-a dus sau dacă e teafără, poate că tu eşti aceea.

Era cumva o capcană? Fiindcă aşa părea.

Şi, cu toate astea, o spusese pe şleau, aşa că Stevie avea impresia că era sincer. David şi Ellie fuseseră întotdeauna prieteni buni. Când Stevie venise prima dată la Ellingham, se uitase cum erau nedezlipiţi unul de altul. Stevie crezuse că erau iubiţi. Nu erau. Chiar erau doar prieteni.

Totodată, David nu era prost. Ştia că odată introdusă ideea în creierul lui Stevie, nu putea decât să prindă rădăcini şi să crească. Lăstarii aveau să se răsucească în jurul fiecărui gând al ei până ce aveau să împingă afară orice
altă activitate a creierului şi nu avea să mai rămână în mintea ei decât jungla
deasă a dorinţei irezistibile de a *cotrobăi.*

Iar cutia de tablă provenea *totuşi* din camera lui Ellie.

— Hai, că ştii că vrei, spuse el. Janelle e în şopronul de mentenanţă, lucrează la proiectul ei, iar Nate n-o să observe.

Se regăsiseră cu numai zece minute în urmă şi deja biblioteca era infestată cu veveriţe şi el îi cerea ajutorul să intre prin efracţie într-o cameră.

Era acasă. Totul era aşa cum trebuia.

*

Când David şi Stevie intrară în camera comună, Minerva era mai tăcută decât de obicei. Singurul martor era capul de elan de pe perete şi, pentru o clipă, Stevie se întrebă dacă fuseseră montate acolo camere de supraveghere. Camere care să arate lumea prin ochii elanului, la propriu. Să fi vrut Edward King să vadă când se întorcea fiul lui în cameră?

Ce gând stupid! Ce gând tulburător! Îi transpirau palmele. David era chiar în spatele ei şi ea îi simţea umbra pe spate de parcă era făcută din degete.

— Janelle? strigă ea.

Nimic.

— Nate! Eşti acasă?

Elanul continuă să se holbeze fix în faţă.

— Ţi-am zis, spuse David. Toată casa e a noastră. Intim şi plăcut.

Doar ea şi David, singuri în casă. în toată casa. Singuri.

— Uşa e încuiată. ?

David scoase o cheie din buzunar.

— De unde-o ai?

— Nu-ţi bate capul cu asta, spuse el.

Chiar şi în soarele puternic al amiezii, coridorul Minervei era foarte întunecat, luminat doar de ferestruica cu vitralii de lângă scările din capăt. Exista o aplică pe perete, dar n-o aprindea nimeni în timpul zilei. Stevie păşi cu grijă pe lângă camera lui Janelle şi pe lângă a ei, către capătul holului, unde aştepta camera trei.

Camera lui Ellie era doar puţin diferită de ale lui Janelle şi Stevie. Era un pic mai mare şi avea o mică nişă, ca un intrând. Acolo erau puse unele peste altele trei cutii mici, deci o parte din lucrurile ei încă erau acolo, însă în niciun caz toate. Când Stevie fusese ultima dată în camera asta, pe pat era un morman de pături şi cuverturi multicolore. Erau obiecte peste tot: materiale pentru artă, vopsele şi pasteluri şi creioane şi şaluri boa de pene şi munţi de haine murdare, dar colorate, cărţi, imagini tipărite, desene şi lumânări topite şi sticle de vin din care ieşeau pene de păun. Toate acele lucruri dispăruseră. Acum patul îşi arăta adevărata identitate: un pat de cămin format dintr-o ramă mică, de lemn, şi o saltea acoperită cu plastic. Poeziile şi desenele pe care Ellie le pusese pe pereţi erau încă acolo, ca nişte piese de artă urbană străveche. Citate, versuri de cântece, fragmente de poezii în franceză şi engleză, fulgere de culoare, schiţe viu colorate, mostre de culori. mintea lui Ellie era un loc plin de activitate şi culoare, iar lumea ei era decorată cu conţinutul acesteia.

Modul profesionist de a procesa scena unei crime era să începi de la margini şi să îţi croieşti drum spre mijloc, deci Stevie aşa făcu. Merse întâi pe marginea camerei, de jur-împrejur, uitându-se la mesaje, scrieri şi desene, verificând sertarele şi dulapurile, ca să vadă dacă rămăsese ceva. Pe birou încă mai era un strat gros de pudră şi farduri şi ceară, la fel şi pe noptieră.

Stevie deschise dulapul. Nu era în el decât o sacoşă de plastic, mototolită. Odată ce se convinse că încăperea în sine nu

avea nimic să-i spună, se duse la cutii şi trecu în revistă conţinutul lor, cu atenţie. Cea de deasupra conţinea haine, după cum spunea şi David - descoperiri făcute de Ellie prin magazine de haine la mâna a doua şi stil punk parizian. Tricouri vintage făcute ghem, pantaloni hippie fluizi, plini de vopsea, obiecte care sfidau orice definiţie. Cutia următoare conţinea ceva ce păreau a fi aşternuturi folosite, scoase de pe pat, iar cutia de sub ea, prosoape şi produse pentru baie. Stevie se uită prin amestecul de geluri de duş şi şampoane de supermarket ale lui Ellie şi uleiurile ei de corp franţuzeşti, apoi puse totul la loc în cutii.

— Ei? spuse David de lângă fereastră. Ce zic micuţele celule cenuşii?

Ea îl reduse la tăcere cu o fluturare de mână.

Camera asta conţinuse tot ce avusese Ellie aici, la Ellingham. În camera asta ţinuse şi cutia magică. Stevie trebuia să se concentreze mai tare. Ce îi spunea acest spaţiu despre Element Walker?

Stevie se întinse pe burtă pe podea şi-şi puse bărbia pe mâinile împreunate. Pe scândurile podelei încă mai licărea sclipici căzut cu mult timp în urmă, iar în aşchiile lemnului erau agăţate bucăţele de pene. Aici, jos, simţea mirosul beţişoarelor parfumate ale lui Ellie, cele care ardeau permanent în camera ei, în ciuda regulilor şcolii, care interziceau asta.

— Fără foc, Ellie! spuse Stevie cu voce tare.

— Poftim? zise David de la fereastră.

— Primul lucru pe care l-am auzit despre Ellie în prima mea zi, înainte să ajungi şi tu. Ai întârziat şi nouă ni se ţinea discursul de orientare.

Stevie examină camera din punctul ei de observaţie - o privelişte plină de şoricei de praf.

— Pix i-a zis „Fără foc, Ellie". Probabil că provocase un incendiu, nu?

— A, da. Anul trecut. A răsturnat o lumânare.

— Aici, în cameră?

— Da, aici.

— Şi, cu toate astea, nu e în stare să aprindă un chibrit, spuse Stevie mai mult pentru sine.

Se ridică în genunchi. Unde o găseşti pe Ellie, fumătoarea care nu ştie să aprindă un chibrit? Albert Ellingham încerca şi el să găsească pe cineva - o căuta pe fiica lui pierdută. Toate astea aveau legătură cu fiica lui pierdută. Iar acum o altă fiică era pierdută pe munte.

Lângă uşă, sprijinită de o cutie, Stevie o văzu pe Roota, preaiubitul saxofon al lui Ellie. Ellie nu ştia să cânte la saxofon, dar asta n-o oprise niciodată. O cumpărase pe Roota cu banii pe care îi primise de la Hayes ca să scrie *Sfârşitul,* iar acei bani veneau de la fosta iubită a lui Hayes,

/v

Gretchen. În ziua în care Stevie o cunoscuse pe Ellie, aceasta cânta la Roota în cada din baia de la capătul coridorului, vopsindu-şi în acelaşi timp rochia (şi pe sine) în roz. Acolo descoperise Stevie denivelările de metal de sub cadă, cele care lăsaseră urme pe laptopul lui Hayes când Ellie îl ascunsese acolo.

Mare parte din tot ce se întâmplase pornise de la Roota.

Stevie se duse şi luă în mână saxofonul. Şi atunci o văzu - o urmă de arsură ce ducea către perete. Urma fusese răzuită şi vopsită. Şi mai era o chestie. Ceva nu era în regulă în colţişorul ăla de cameră.

— Nu ţi se pare ciudată faza cu chibriturile? întrebă Stevie lăsându-se în jos ca să se uite la perete.

— De-aia ţi-am şi zis-o.

— Nu, spuse Stevie. Tu mi-ai zis-o ca să-mi explici de ce nu crezi că s-ar descurca prea bine singură în pădure. Nu crezi că e *bizar?* Ellie e artistă. E îndemânatică.

Arăta ca şi cum căzuse ceva - era o urmă neagră alungită. Dar chestia ciudată era că peretele arăta cumva. inegal? Se duse la el şi-şi trecu mâna de-a lungul lui până la plintă. Era un spaţiu acolo. Un spaţiu mic-mic, de câţiva milimetri.

— Dă-mi geanta, îi spuse lui David.

El împinse geanta înspre ea. Stevie o înşfăcă şi cotrobăi prin ea până găsi un pix. Scoase capacul şi-l împinse în spaţiul dintre plintă şi perete. David veni şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Aprinde lanterna de la telefon, îi ceru ea.

— Ce e?

— Încă nu ştiu, spuse ea iritată. Lanterna!

El activă funcţia de lanternă a telefonului. Stevie deja desprinsese scândura cu ajutorul pixului. Cedase destul de uşor. Era evident că mai fusese desfăcută. În spatele ei, era o gaură cam cât un pumn, la baza peretelui.

David nu mai avea de spus nimic sarcastic. Îi întinse lanterna fără o vorbă. Înainte s-o ia, băgă mâna în buzunarul exterior al rucsacului ei, scoase o pereche de mănuşi chirurgicale albastre şi le trase pe mâini foşnind.

— Pe bune? zise el. Ai la tine mănuşi de criminalist?

— Se găsesc la orice farmacie, spuse ea luându-i telefonul. Fă-ţi şi tu o bucurie!

Se lipi de podea şi întoarse capul într-o parte ca să arunce o privire în spaţiul din perete. Părea să nu fie prea adânc şi era întunecat şi plin de pânze de păianjen. Poziţionă lumina telefonului ca să obţină cea mai bună iluminare şi băgă mâna înăuntru, încet, în caz că erau înăuntru cabluri electrice sau chestii tăioase. Întinse înainte degetele, unul câte unul, până atinse capătul spaţiului. Era cam cât mâna ei de adânc. Aproape suficient ca să încapă cutia de tinichea, dar nu chiar.

Ridică capul şi întinse gâtul, apoi ridică degetele.

Era spaţiu gol acolo. Scobitura urca. Era mai mult decât suficient spaţiu pentru cutie.

— Deci e o gaură? spuse David. Ce tare! Vreau să spun că nu dezamăgeşti niciodată cu.

— Taci puţin!

Suci mâna de jur-împrejur, ca să-şi facă o idee cât mai clară despre ce putea fi acolo.

— Poate are Janelle una din camerele alea micuţe, laparoscopice, spuse ea. Sau.

Degetul ei dădu de ceva. Ceva textil.

— Am găsit ceva, spuse ea.

Işi strecură treptat degetele în spaţiu, căutând ceva de care să se agaţe. Să fie o bucată mai mare din ţesătura brodată cu mărgele sau chestia din care provenea pana? Să fie alte fotografii, vreo geantă.

Obiectul se desprinse şi ateriză pe podea, în interiorul găurii. Il apucă şi tocmai voia să-l scoată afară când creierul o alertă că ceva nu era în regulă cu acest obiect, dar uneori, când începi o mişcare, nu te mai poţi opri. Scoase obiectul din gaură.

Nu era sigură dacă era un şoarece mare sau un şobolan mic. Era mort şi încă de ceva vreme. Incă mai avea blană pe ici, pe colo, dar în alte părţi se

vedeau oasele. În general, era tare, probabil se mumificase în perete.

— O, făcu ea, trăgându-şi iute mâna.

Nu era o exprimare adecvată a ororii, dar asta era tot ce putuse scoate. Când te trezeşti că ai în mână un şoarece-şobolan mumificat, e posibil să nu-ţi găseşti cuvintele.

— Aia nu e Ellie, se strâmbă David uitându-se la animal.

Stevie se ridică şi se retrase de lângă şobolan, scoţându-şi mănuşile. Le îndesă în buzunarul hanoracului.

— Le *păstrezi?* întrebă el.

— Nu pot să le pun aici în coşul de gunoi, răspunse ea.

— Crezi că verifică gunoiul?

— De unde să ştiu? *Tu* mi-ai cerut să intru aici.

— Bine, bine, spuse el ridicând mâinile ca şi cum se preda. Ce părere ai? Stevie examină încă o dată camera.

— Cu ce era îmbrăcată în seara aia? întrebă ea.

— Avea balerini în picioare, spuse el. Imi amintesc că mă uitam la ei.

— Şi o rochiţă. Cu balerini şi o rochiţă.

Avea dreptate. Ar fi greu să cobori muntele îmbrăcat aşa.

Camera îi vorbea despre Ellie. că era o artistă mânată de instinct, că nu

se îmbrăca practic, că vorbea franceză, că era dezordonată. Îi plăceau vinul şi cabaretul. Avea o mulţime de creioane colorate

şi cărţi de colorat. Putea face artă din orice. Era culoare şi sclipici şi haos.

David o privea nerăbdător, aşteptând ca ea să facă un fel de proclamaţie sau ceva, dar ea nu avea nimic de zis. Camera nu avea secrete de împărtăşit. Singurul lucru pe care i-l dăduse fusese un rozător mort, iar acum trebuia să
scape de el.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse ea. Am.

Telefonul lui David bâzâi. El se uită la ecran.

— Se pare că am o întâlnire. Trebuie să mă duc la Casa Mare. Cineva are impresia că am pus nişte veveriţe în bibliotecă.

Băgă telefonul în buzunar.

/v

— Îţi mulţumesc că ai căutat. Poate a fost o prostie din partea mea. Dar eu. zise şi ridică din umeri. Trebuie să mă car.

După plecarea lui, Stevie se trezi că tremura pe dinăuntru şi nu doar din cauză că trebuia să ia şobolanul cu un carton şi să-l ducă în pădure

.În munca de detectiv există multe metode, multe căi, înguste şi subtile. Amprente. Un fir de aţă pierdut. Un câine care latră în toiul nopţii.

Dar mai există şi Google.

După ce aruncă şobolanul, Stevie se aşeză să caute numele pe care le descoperise.

Francis Josephine Crane trăise cu mult timp înainte de existenţa reţelelor de socializare, cu mult timp înainte ca fiecare moment şi fiecare mişcare să poată fi urmărite, totuşi trăise într-o vreme când evenimentele din viaţa unei tinere dintr-o familie înstărită puteau fi înregistrate. Faptul că era o tânără dintr-o familie înstărită a fost primul lucru pe care l-a descoperit Stevie când s-a aşezat la calculator în camera ei.

Francis Crane era fiica lui Louis Crane, fondatorul şi proprietarul unei companii numite Făina Crane. Internetul avea o mulţime de informaţii despre Făina Crane, una dintre cele mai populare mărci din America, între 1910 şi 1945. Multă lume colecţiona cutii de fainã Crane. Cel mai important lucru despre Făina Crane părea să fie faptul că una dintre fabricile lor explodase în 1927, omorând opt oameni şi rănind 30. Crane a fost acuzat de toată lumea că nu luase suficiente precauţii

pentru a garanta siguranţa lucrătorilor lui şi Făina Crane a dispărut peste noapte vreo 20 de ani mai târziu, cumpărată de o companie mai mare, care a încorporat-o într-o altă companie, apoi în alta.

Francis se ascundea printre aceste articole, pitindu-se în adâncurile informaţiilor disponibile. Stevie o zări o clipă într-o listă a participanţilor la un bal ţinut la New York pe 19 septembrie 1936. Apoi numele ei apărea pe o listă a noii promoţii de studenţi de la colegiul Vassar, din 1937. Nu era menţionată pe nicio listă de absolvenţi.

În cele din urmă, Stevie s-a trezit că citea fragmente dintr-o carte numită *Mai bun ca la mama acasă! Povestea patiseriei în America,* publicată în 1992 şi încărcată online în segmente sub formă de copii de proastă calitate. Aceasta era cea mai lungă informaţie pe care reuşi să o găsească despre Francis:

Fiica lui Louis, Francis, era faimoasă pentru chefurile şi scandalurile-monstru stârnite, la propriu. Cuprinşi de disperare

‚părinţii ei au trimis-o să se alăture primei promoţii a noii academii deschise de prietenul lor Albert Ellingham, pe culmile din Vermont. Din păcate, şederea ei acolo a coincis cu celebrul caz de răpire Ellingham, iar ea s-a întors acasă. Se pare că familia Crane atrăgea dezastrele.

— Cum adică scandaluri-monstru „la propriu"? întrebă Stevie cu voce tare. Făcea efectiv scandaluri împreună cu nişte monştri? Adică invoca monştrii din iad, sau cum?

Mai erau şi alte chestii enervante, cum ar fi faptul că autoarea zicea „culmile din Vermont", şi nu „munţii". Motiv pentru care afirmaţia că Francis şi familia ei atrăgeau dezastrele părea cam îndoielnică. Chiar şi aşa, era un paragraf interesant. Era, totodată, şi singurul care o pomenea pe Francis.

Stevie găsi numele autoarei, Ann Abbott, şi citi lista celorlalte lucrări ale ei *(Jeleul! Tremuriciul adorat de America, Zilele salatei: Cum a devenit salata populară).* După alte câteva minute de săpături, obţinu o adresă de email. Stevie îi scrise un e-mail şi o întrebă dacă are vreo informaţie despre ce s-a ales de Francis. Tocmai îl trimisese, când auzi o bătaie în uşă, iar Janelle băgă capul înăuntru.

— Ce faci acolo? întrebă ea.

Stevie aruncă o privire spre colţul ecranului şi îşi dădu seama că scormonise pe internet după Francis Crane mai bine de trei ore. Era aproape 18:30.

— Lucrez, spuse ea închizând laptopul. Am o tonă de recuperat.

Janelle păşi în cameră, însoţită de o urmă delicată de parfum de lămâi.

— Miroşi a lămâi, spuse Stevie. Ca să-ţi aducă noroc?

— Sunt bucuroasă că te-ai întors, spuse Janelle aşezându-se pe marginea

patului lui Stevie. îmi dau cu parfumul ăsta când sunt fericită, ca să-mi aducă noroc. Ador lămâile şi gata! Poftim! Ţi-am făcut ceva.

îi întinse lui Stevie un mic obiect din plastic, cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc, cu două rotiţe.

— E un robot care se echilibrează singur, spuse ea. Poţi să-ţi pui telefonul pe el. Mă jucam cu nişte piese rămase şi lucram la unităţile de măsurare inerţiale şi am vrut să-ţi fac ceva, aşa că.

Ridică fericită din umeri când Stevie luă robotul, un semn de prietenie.

— Cum merge proiectul? o întrebă Stevie.

— Mă bucur că întrebi. Vrei să vezi nişte specificaţii?

Janelle sări de pe pat şi se întoarse după un minut cu laptopul deschis. Îi arătă lui Stevie mai multe filmuleţe cu maşinării care se mişcau pe rotile de colo colo şi învârteau lucruri. Vorbea cu aceeaşi pasiune arzătoare ca Stevie când vorbea despre crime, doar că aici era vorba despre ţevi şi motoare şi chestii care se răsuceau şi se mişcau. Toate astea erau împletite cu o analiză detaliată a dramei coreene preferate a lui Janelle, *Lecţii de iubire cu tofu.* Mintea lui Janelle era un spaţiu aglomerat, dar perfect organizat, care funcţiona ca una dintre maşinăriile ei imposibile. Scenarii de seriale se derulau alături de formule matematice, care se contopeau perfect în tutoriale video despre cum să-ţi pui fard negru pe pleoape, care o catapultau direct în povestea de dragoste care o depunea apoi cu blândeţe înapoi pe un pat de fizică. În plus, răspundea absolut tuturor mesajelor primite, în mai puţin de un minut.

Despre mistere poliţiste însă nu ştia nimic şi probabil că n-ar fi fost interesată de ceea ce tocmai descoperise (sau, de fapt, nu descoperise) Stevie în legătură cu o persoană înrudită cu altă persoană care producea făină.

Lui Janelle îi bâzâi telefonul şi se uită la el.

— Toată lumea se duce la iurtă, spuse ea. Vi e pe drum într-acolo.

— Tu şi Vi păreţi fericite.

Janelle scoase un mic chiţăit. Chiar era un chiţăit, unul adevărat. Un minuscul chiot de bucurie.

— Încerc să învăţ un pic de coreeană, spuse Janelle, dar nu sunt prea talentată la limbi străine. Vi vorbeşte fluent coreeană şi japoneză şi s-a gândit că mi-ar plăcea mai mult să învăţ coreeană. Vrei să mergem şi noi?

Hai să-l luăm pe Nate şi să mergem şi noi!

★

Înainte de Ellingham, iurtele nu făceau parte din viaţa lui Stevie. Nici nu auzise de ele. Când văzuse prima dată structura imensă, de cort circular, îi amintise de un circ, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Pe dinafară, venise circul. Pe dinăuntru, era o întindere de covoare colorate, fotolii cu polistiren, canapele şi perne. Era locul unde se aduna lumea ca să-şi petreacă timpul împreună, să joace jocuri, să citească, să lucreze. Era o structură ciudată - nu avea ferestre, iar interiorul era un schelet format din bârne dispuse în formă de raze ce susţineau acoperişul şi un grilaj de jur împrejur, care susţinea pereţii. În mijloc era o sobă pe lemne care menţinea o atmosferă plăcută, iar din tavan atârnau becuri şi decoraţiuni multicolore.

Janelle şi Vi se aşezară pe podea sprijinite spate în spate. Nate stătea şi el cu ele, însă era atent la jocul de pe tableta lui. Şcoala vuia de povestea cu veveriţele. Părea să ştie toată lumea că David era făptaşul şi că încă nu se întorsese de la Casa Mare. în Pittsburgh, dacă cineva ar fi infestat biblioteca liceului cu 50 de veveriţe, acea persoană ar fi fost declarată eroul şcolii. Dar Ellingham era plină de iubitori ai bibliotecii şi în aer plutea sentimentul că probabil acest gest sărise calul. N-aveai decât să umbli gol puşcă, n-aveai decât să urli şi să pierzi vremea pe acoperiş, dar *nu* te atingeai de locul cu cărţi.

— Poate de data asta îl dau afară, mormăi Nate când subiectul pluti în aer până la grupul lor.

— Dacă pot dovedi că el a fost, spuse Vi. Probabil că au imagini. Acum, că trăim într-un stat poliţienesc, au filmări cu tot ce facem.

Janelle îşi dădu ochii peste cap.

— Pe bune, zise Vi. Ştiţi camerele alea montate peste tot? Cică sunt puse de cineva din afară. Şcoala nu le-a vrut.

— Şi-atunci cine le-a cumpărat? întrebă Janelle.

— Nu ştiu. Dar e o persoană particulară. Ştiu că mă credeţi o protestatară paranoică, dar e adevărat.

Stevie îşi muşcă buza de jos. Se părea că nu ştia nimeni de legătura dintre Edward King şi şcoală. Asta însemna că elicopterul nu fusese văzut de aproape. Stevie se simţi de parcă clocea un secret. La propriu! Ca pe un ou. Dacă făcea o mişcare, îl spărgea.

— Ştiu şi eu? zise Janelle. înţeleg problema, dar nu *urăsc* camerele. Pe- aici sunt. chestii. Urşi şi elani.

— Elani, nu, zise Stevie. Elanii sunt o minciună.

— Spun doar că, având în vedere tot ce s-a întâmplat, camerele nu sunt cea mai proastă idee din lume.

— Tot ce vreau să spun e că sigur l-au văzut, zise Vi, redirecţionând subiectul către un teren mai sigur.

De ei se apropie un tip. Era înalt. De fapt, era cel mai înalt elev de la Ellingham şi poate chiar cel mai înalt pe care îl văzuse Stevie vreodată. Exersa arta măsurării înălţimii oamenilor din ochi, fiindcă era o abilitate observaţională utilă. Martorii estimau aproape întotdeauna greşit înălţimea oamenilor. Cea mai bună metodă de a stabili o înălţime era s-o compari cu ceva nemişcat. în acest caz, persoana respectivă era lângă un nod mare din cadrul de lemn care susţinea peretele iurtei. Luând în calcul şi celelalte observaţii, asta însemna că tipul avea probabil 1,93, poate chiar 1,95 m. Era solid, ca un jucător de fotbal american, sau cum presupunea Stevie că sunt făcuţi jucătorii de fotbal. (Existau la vechea ei şcoală, dar, pentru Stevie, ei nu erau prezenţi. Nu-i păsa de ei suficient încât să-i

remarce. Stevie ura fotbalul american şi, în special, reclamele la maşini din timpul meciurilor de fotbal, cu sloganurile fără sens şi mesajele agresiv masculine despre cât de important era pentru americani să urce cu maşina pe stânci şi să considere fiecare drum la magazin sau la un meci ca pe o invazie cu o armată de o persoană. Probabil că ea complica exagerat subiectul.)

Persoana de faţă probabil că nu juca fotbal. Era înfiorător de palid - nu ca Nate, care era de un cenuşiu blând, de şoarece de bibliotecă. Ci era alb ca varul, care contrasta izbitor cu părul negru corb, vădit vopsit. Purta lentile de contact mov, cu pupile înguste, ca de pisică, un tricou cu logoul formaţiei Slipknot şi la ambele încheieturi avea brăţări late, din piele neagră, cu ţepi din metal.

— Salut, îi spuse cu voce moale lui Stevie. Eu sunt Mudge. Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum, dar Pix m-a rugat să te aduc la zi cu chestiile de la anatomie. Vrei un Pringle?

Avea o voce aşa de liniştitoare, că putea să facă înregistrări sau aplicaţii pentru meditaţie, precum cele folosite de Stevie când era anxioasă.

— Nu, mulţumesc, spuse Stevie.

Nate se iţi de după tableta lui şi păru să-l accepte pe Mudge ca pe un fel de tovarăş.

— Da, vreau un Pringle, zise Nate.

Îi întinse cutia de Pringles şi, cu asta, Mudge intră în grup. Spre surprinderea lui Stevie, el şi Nate începură imediat să discute despre un joc.

În interiorul propriului ei grup, Stevie plutea în derivă, singură. Şi atunci îi simţi. Ochii lui Germaine Batt. O fixau din cealaltă parte a încăperii.

— Mă întorc imediat, le spuse ea celorlalţi.

Germaine Batt era minionă, abia dacă avea 1,52 m. Avea părul lung şi drept, care azi era strâns la spate într-un coc. Ca şi Stevie, purta întotdeauna ţinute potrivite pentru slujba pe care şi-o dorea - avea pe ea un blazer negru, cu un tricou alb pe dedesubt, ca şi cum putea fi oricând chemată să prezinte ştirile. Stătea singură pe un taburet, nu în colţ, fiindcă iurtele nu au

colţuri, ci retrasă într-o nişă cu nişte ecrane şi o măsuţă de cafea. Stătea acolo singură, aplecată peste laptop. Când Stevie s-a apropiat, bătea cu sârg în tastatură, dar n-avea niciun sens să se prefacă. Ştiau amândouă că se înfruntaseră din priviri.

— Bine-ai revenit! spuse Germaine.

Vocea ei era într-un registru înalt şi rostea vorbele rapid şi tăios. Vorbea aşa cum tasta.

— Mersi.

Stevie încercă să nu încarce prea tare cuvântul cu înţelesuri. Nu era *vina* lui Germaine că articolul ei îi făcuse pe părinţii lui Stevie să o scoată de la Ellingham. Nu asta intenţionase. Cu toate astea, îi era greu să nu simtă legătura dintre Germaine şi faptul că fusese luată pe sus de pe munte şi azvârlită înapoi, pe pământ.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Germaine.

— Nu.

— Parcă s-ar fi întâmplat ceva totuşi. Apropo, încă-mi mai eşti datoare cu o favoare. Din noaptea aia.

Stevie uitase. La petrecerea tăcută, când Stevie încerca să-şi dea seama cine luase laptopul lui Hayes, îi ceruse lui Germaine să-i arate nişte poze din telefonul ei. îi promisese în schimb o favoare, dar nu crezuse că chiar avea să-i amintească de asta.

— Ai dezlegat misterul datorită pozei mele, îi aminti Germaine.

— Ştiu. Şi? Ce vrei?

— Deocamdată nimic, spuse Germaine. O să-ţi cer când o să vină momentul.

Stevie se trezi că strângea din dinţi. îi comandă maxilarului să se relaxeze, dar acesta se încleştă imediat la loc.

— Deci? spuse Germaine închizând pe jumătate capacul laptopului. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cu?

— Ellie, răspunse Germaine, de parcă era evident la ce se referea.

— Cred că a ieşit prin pasaj, spuse Stevie.

— Ăăă, daa! spuse Germaine dându-şi ochii peste cap. Dar unde s-a *dus?*

Lui Stevie nu-i plăcea să fie tratată ca o proastă, dar fiindcă tocmai
avusese aceeaşi discuţie cu David, se hotărî să înghită umilinţa şi să afle de ce o întreba Germaine acelaşi lucru.

— La Burlington? spuse Stevie cu inocenţă.

— Cum a ajuns acolo? spuse Germaine. Nu poţi ajunge pe jos. N-a sunat pe nimeni. au obţinut lista cu apeluri făcute de pe numărul ei.

— Putea să folosească alt telefon.

— Al cui? întrebă Germaine ridicând din sprânceană.

— Poate al unui prieten?

Ca la comandă, uşa iurtei se dădu la o parte şi intră David. Avea un fel anume de a merge, un fel care sugera că era în largul lui oriunde s-ar fi dus. Moştenise stilul tatălui lui, care era scârbos şi oribil. Dar la el mai era ceva - aerul destrăbălatului din filmele cu cazinouri, care a venit să spargă banca, sau al unui animator care ar putea în orice clipă să facă un flic-flac până în mijlocul încăperii ca să-şi înceapă numărul.

Ori poate că el doar intra în iurtă, iar chimicalele din creierul ei inventau poveşti.

Se schimbase şi acum purta blugi şi un pulover negru, mulat, care-i punea în valoare buclele negre şi scotea în evidenţă musculatura braţelor şi a pieptului. Aruncă un zâmbet către ea şi Germaine, apoi se duse la Janelle şi Vi. Mudge şi Nate se duseseră să studieze jocurile de pe rafturi.

— Telefonul unui prieten, repetă Germaine.

— Mda, spuse Stevie ridicându-se. Nu prea cred.

— Poate că ar merita să afli? strigă Germaine după ea când Stevie se alătură din nou colegilor din Minerva.

David stătea sprijinit pe spătarul canapelei şi vorbea cu Janelle şi Vi. Janelle se uita în sus la el cu o expresie de răbdare exasperată pe chip. Vi avea braţele încrucişate la piept. Niciuna nu părea impresionată de el.

— Sunt arestat la domiciliu, spuse el. M-am lins pe bot de drumuri la Burlington.

— Pe bune?! se miră Janelle.
— Ştiu, zise el. Nu cred că au dreptul să facă asta.
— Nu, spuse ea. Asta-i *tot?*
— Nu e de-ajuns? zise el. N-am făcut nimic.
— Ba, ai făcut, spuse Vi. Toată lumea ştie că ai făcut.
— Da' ce sunt eu, îmblânzitorul de veveriţe?
— Nu e OK, spuse Vi. Trezeşti lumea din somn, distrugi lucruri care ne plac, pe care le folosim. Toţi avem probleme, frate. Mai las-o încolo!

— Credeam că e distractiv să înveţi, spuse David. De ce sunt singurul care se distrează?

Vi clătină din cap şi o luă de mână pe Janelle. Se ridicară amândouă.

— Ne vedem acasă, spuse Janelle, adresându-se ostentativ doar lui Stevie.

— Uneori am senzaţia că nu mă place lumea, spuse David uitându-se după ele.

— Ştii de ce, răspunse ea.

— Ah, revenirea la responsabilitate, spuse el ridicând obraznic din sprâncene. Ştii cine e înnebunit după asta?

— O mulţime de oameni, răspunse Stevie. Doar pentru că.

Părea prea periculos să zică *tatăl tău* cu voce tare. Stevie simţea ochii lui Germaine Batt pironiţi asupra lor, sfredelindu-i ceafa.

— Cred că mă duc şi eu, spuse ea. Nu vii şi tu?

— Sigur, spuse el. De ce nu?

Când trecură pe lângă Germaine, aceasta rămase cu capul în jos, dar Stevie o văzu privindu-i apoi pe furiş.

— Erau doar vreo 40 de veveriţe, spuse David odată ajunşi afară.

— Cum naiba ai prins 40 de veveriţe?

— Un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele, spuse el. N-ai mai găsit nimic?

Schimbă subiectul aşa de brusc, că pentru o clipă Stevie pierdu firul conversaţiei.

— Auzi? spuse Stevie. Tu ce sugerezi că s-a întâmplat cu Ellie? Vrei să spui că nu crezi că putea să scape de aici? Deci crezi că e aici?

— Vreau să spun. coborî vocea. Nu văd cum a reuşit să fugă de aici în noaptea aia sau în următoarele câteva zile. Nu ştiu cum a ieşit din campus.

— Dar hai să zicem că a ieşit, fiindcă probabil că aşa s-a întâmplat, spuse Stevie. Ştii cumva unde s-ar fi putut duce?

— S-ar fi putut duce oriunde, răspunse el. Ellie a crescut într-o comunitate hipiotă, a trăit în Franţa. Posibil să fie în. ştiu şi eu, în pivniţa vreunei cafenele din Berlin sau aşa ceva.

— I-ar fi cam greu să iasă din ţară.

— OK. Atunci. vinde tacos de fiţe într-un parc de rulote din Austin sau într-o căsuţă dintr-un copac din Oregon.

— Am prins ideea, spuse Stevie. E de niciunde deci, dacă nu e nicăieri, e ca şi cum ar fi acasă.

David o privi lung o clipă.

— Corect, spuse el. Dacă nu e nicăieri, e ca acasă. Da.

— Sau poate fi, pur şi simplu, în apartamentul cuiva, în Burlington, spuse Stevie.

— Cred că ar vrea să fugă de aici. Dacă ar fi ajuns la Burlington, ar fi putut urca într-o maşină şi dusă ar fi fost. Nu cred că ar pierde vremea pe- acolo.

— Dar de ce a *fugit?* De ce fugi dacă n-ai făcut nimic rău?

— De frică, spuse David.

— Frică de ce?

— Să nu fie acuzată de crimă.

— N-am spus niciodată că ea ar fi făptaşul, ripostă Stevie. Am spus că ea a scris scenariul pentru *Sfârşitul* şi că a luat laptopul lui Hayes, ceea ce a făcut.

— Ştiu, ştiu, spuse el. Calmează-te!

— Nu-mi spune mie să mă calmez, răspunse Stevie. Eu am provocat toate astea. Ştiu ce spun. Doar că. dacă n-a fost ea.

— Uite ce este, zise David. Poate. poate totuşi el a luat gheaţa carbonică? Poate Beth Brave s-a înşelat în privinţa orei la care a vorbit cu el?

— Există o înregistrare a convorbirilor.

— Ştiu, dar. dacă e cumva greşită?

— Sau dacă Ellie chiar e vinovată? spuse Stevie. Avea motiv. Avea îndemânarea necesară. Poate-a făcut-o ca pe-o poantă, ca să-i dea peste cap filmarea. Nu pare o persoană care să fie în posesia tuturor informaţiilor ştiinţifice necesare. N-avea niciun motiv să creadă că i-ar face rău.

— Fiindcă ea nu era aşa, spuse David. N-ar muta sute de kile de gheaţă carbonică doar ca să facă praf creaţia artistică a cuiva.

Pentru prima dată, auzi cum vocea lui se gâtuia puţin din cauza emoţiei.

— Spun doar că.

— Uite care-i treaba, pricep ce-ai făcut şi are logică. Dar eu îţi spun: n-ar face aşa ceva. Singurul lucru pe care Ellie nu l-ar face niciodată ar fi să strice creaţia artistică a cuiva. Era ca o religie pentru ea. Ştiu că între noi lucrurile s-au terminat cam aiurea şi poate că n-ai încredere în mine, dar trebuie să mă crezi.

Era o întorsătură bruscă a lucrurilor.

— Te referi la faptul că tatăl tău nu e mort şi e Edward King? întrebă ea.

— Mă rog, dacă vrei neapărat să intri în cele mai mici detalii. Dar să ştii că am vrut să-ţi spun imediat. Dar n-am făcut-o din două motive. Unu, fiindcă tata e Edward King, ceea ce însemna că m-ai fi urât. Şi doi, tata e Edward King, ceea ce înseamnă că toată lumea m-ar fi urât.

— Nici nu ştiam că are copii, spuse Stevie. Nu ştiam că se poate împerechea cu fiinţe umane.

— Mda, zise David. Natura găseşte întotdeauna o cale să se perpetueze. Se trăsese oare mai aproape de ea? Aşa părea. Lui Stevie i se uscase
gura. Faza era că David era foarte frumos - lung şi suplu şi afectat şi ciudat şi îi zâmbea. Văzu din nou umbra lui Edward King în trăsăturile lui David, în zâmbetul lui.

Bravo, Stevie. Aşa. Sărută-l. Asta o să-l facă fericit. Gândul respingător o făcu pe Stevie să se tragă înapoi cam un metru. Creierul ei nu putea procesa aceste informaţii contradictorii.

Era ceva, ceva ce pulsa între ea şi David. Iar acum mai era şi Edward King, al cărui spectru plutea deasupra lor, aproape la propriu. Erau până şi camere îndreptate către ei. Gândul îi provocă greaţă.

— Ar fi trebuit să-i zic lui Nate că plec, spuse ea. Mă duc înapoi, să-i spun.

David îşi ridică imperceptibil bărbia.

— Desigur, spuse el, cu o umbră de zâmbet. Nate. Ihâm. Ne vedem acasă.

Se întoarse şi o luă înapoi spre Minerva, cu mâinile în buzunare. Stevie rămase pe potecă încercând să asimileze toate informaţiile care îi influenţau cursul vieţii. Intotdeauna se întrebase cum ajungeau unii oameni să ducă vieţi interesante. Poate aşa: creezi condiţiile necesare şi apoi te alegi cu evenimentele. Şi poate că evenimentele alea te luau prin surprindere chiar dacă îţi doreai să aibă loc, chiar dacă te pregăteai pentru ele. Işi dorise din tot sufletul să lucreze la acest caz şi iat-o acum făcând pact cu diavolul.

Poate că aşa era şi când planificai o crimă, îi trecu ei prin cap. Poate că făceai cu propria-ţi persoană un şir de învoieli păguboase pe care nu le puteai încălca, până făceai una care nu mai putea fi îndreptată niciodată.14 aprilie 1936, ora 06:00

La început, Francis Crane avusese numeroase motive să-l admire pe Albert Ellingham. Natura ei o făcea să admire un om care construia tuneluri fără niciun motiv clar. El îi încurajase pasiunea pentru chimie. Albert îi dăduse instrucţiuni bibliotecarei să comande toate revistele poliţiste pe care voia ea să le citească. Băieţii şi fetele făceau sport împreună, participau cu toţii la cursuri, stăteau la masă laolaltă. El le spusese angajaţilor să pretindă că nu văd când elevii erau prinşi bând alcool. Îi plăceau jocurile şi o înfruntase de mai multe ori pe Francis la Monopoly.

Admiraţia ei pentru el a atins apogeul când a dus-o la o plimbare pe domeniu şi i-a arătat unde dinamitaseră muntele.

Ba chiar a dus-o să vadă unde era depozitat explozibilul şi a lăsat-o să ţină în mână un baton de dinamită. A încercat să-şi ascundă entuziasmul, dar probabil că fără succes.

— Pari foarte interesată, a spus el cu un hohot de râs. Hai! Spune-mi ce ştii despre dinamită.

— E doar nitroglicerină, stabilizată şi absorbită de carbonat de sodiu şi pământ de diatomee, i-a răspuns Francis. Asta dacă nu foloseşti TNT, care e...

— Aoleu! a râs el. Nu m-am aşteptat să-mi răspunzi aşa rapid!

Întinsese mâna să ia înapoi batonul de la ea, dar degetele lui Francis se
încleştaseră din reflex pe el. Fusese nevoie de o comandă mentală conştientizată ca să dea drumul dinamitei.

— Noroc că n-o să ai niciodată nevoie de asta, a concluzionat el. Ai putea fi periculoasă!

— Poate că sunt, a replicat ea.

Albert Ellingham a râs copios.

— Trebuie să fiu atent la ce te învăţăm aici, a continuat el să râdă. Taică-
5
tău m-ar omorî dacă te-am face prea periculoasă ca să te mai ia cineva de nevastă.

În clipa aceea, totul s-a sfărâmat în sufletul lui Francis. Îi dăduse dinamită, ca apoi să-i râdă în nas. Pentru el era o glumă, ceva la care nu o să se mai gândească deloc. Dar lui Francis nu avea să-i mai iasă niciodată din minte.

A hotărât că, dacă tot îi plăceau lui aşa de mult jocurile, avea să joace şi ea unul, inventat de ea. Şi avea să fie unul tare bun. Lui Edward îi plăcea acelaşi gen de distracţie ca şi ei, aşa că au făcut împreună marele plan.

Scrisoarea nu fusese crucială pentru plan. Fusese doar, după cum spunea Eddie, „o mică piesă artistică". Luase ideea din revistele ei poliţiste, pe care
7
ea le iubea aşa de mult! În revistele astea, oamenii erau răpiţi tot timpul, iar răpitorii trimiteau întotdeauna mesaje cu litere decupate.

Presupusese că era o chestie inventată, dar, într-o zi, stătea pe pajişte şi citea *Detectivii,* când l-a văzut pe bărbatul care era tot timpul prin preajmă,
cel despre care ştia toată lumea că era poliţist. Il chema George Marsh. Apăruse în toate ziarele când împiedicase explozia unei bombe puse în maşina lui Albert Ellingham - Frankie citea întotdeauna articolele despre bombe. Acum părea să fie garda de corp personală a lui Ellingham. Se îndrepta spre Casa Mare când ea l-a strigat, având grijă să folosească cea mai pură formă a accentului ei de newyorkeză din lumea bună.

— Nu sunteţi poliţist? a întrebat ea.

Domnul Marsh s-a îndreptat spre ea cu un aer nedumerit.

— Ba da, a confirmat el. Sau, mai degrabă, am fost. Acum lucrez pentru FBI.

— Vai, ce palpitant trebuie să fie! Probabil că aţi văzut tot felul de lucruri. Spuneţi-mi, e adevărat că infractorii veritabili trimit scrisori ca asta?

A ridicat revista deschisă la o pagină pe care era reprodus exact un astfel de mesaj. El a zâmbit.

— Mă surprinde că citeşti astfel de lucruri. Nu pare să fie genul de lectură specifică *Academiei Ellingham.*

— Oh! a făcut ea. Mă topesc după ele. Povestirea asta e despre o răpire. Aţi lucrat vreodată la un caz de răpire?

— O dată, a spus el. Nu sunt prea dese.

— Cine era victima?

— Nevasta unui bancher. Răpită când pleca de la clubul de bridge.

— Răpitorii au cerut răscumpărarea printr-o scrisoare?

— Telefonic, a precizat el. Nu printr-o scrisoare. Voiau 50.000 de dolari.

— Şi ce s-a întâmplat? a continuat Francis cu întrebările, având grijă să facă ochii mari şi să arate cât mai inocentă.

— Bancherul a plătit. Ea nu s-a mai întors acasă. S-a dovedit că fugise cu instructorul ei de tenis, iar cei 50.000 de dolari erau pentru ei. I-am găsit în Miami.

Şi-a stins ţigara în pământ.

— Scrisorile de la nebuni sunt deseori foarte plicticoase, a continuat el.

Din când în când primeşti şi câte-o scrisoare adevărată. Dar una ca asta, cu litere decupate? O scrisoare cu litere decupate ţi-ar rămâne în minte. Dar o să dau de bucluc cu şefii dacă stau aici, pălăvrăgind despre infracţiuni când tu ar trebui să înveţi. Văd că sub revista aia ai o carte serioasă.

Avea dreptate. Francis avea sub revistă un manual. Citea şi învăţa în acelaşi timp.

— Chimie organică, a răspuns ea.

— Să fie la tine, acolo, puştoaico. N-am avut niciodată creier pentru aşa ceva.

A zâmbit larg, a salutat-o ridicând pălăria şi şi-a văzut de drum spre conac. Frankie a început să roadă capătul creionului.

O *scrisoare cu litere decupate ţi-ar rămâne în minte.*

Ideea i-a venit exact în acel moment. Ce-ar fi fost să-i trimită o scrisoare? La început a fost doar o glumă. Doar n-aveau să-i trimită o asemenea scrisoare lui Albert Ellingham. Dar, cu cât întorcea mai mult ideea pe toate părţile, cu atât căpăta mai multă greutate şi formă. Era realizabilă, doar că trebuia făcută cu maximă atenţie, în stil mare. De ce să nu-l zgâlţâie puţin pe bătrân? De ce să nu-l facă să simtă o frântură din flacăra dinlăuntrul ei?

Când i-a spus lui Edward în seara aceea ce idee îi venise, lui i-a plăcut pe loc, la nebunie. A comentat că era în stilul dadaismului. Şi, fiindcă era Edward, a brodat mult pe tema asta. A făcut chiar şi o poezie.

— Dreptate poetică, a spus el, după care a sărutat-o.

Edward i-a arătat o poezie de Dorothy Parker, din care s-au inspirat pentru creaţia lor. Existau nenumărate moduri adorabile de a descrie lucruri malefice. Edward a adăugat la final un *ha ha.* Trebuia semnată, iar asta era înfloritura finală.

— Trebuie să fie ceva demn de un maestru al minciunilor, a spus Frankie.

— Perfect!

Edward a adăugat pe ciornă: *Maestrul minciunilor.*

Pentru întocmirea propriu-zisă a scrisorii, s-au lungit amândoi pe fundul noii piscine goale, au fumat şi au ales litere. Hârtia era luată dintr-un caiet adus de Frankie de la New York - părea o hârtie comună, găsită prin casă. Au purtat mănuşi şi au folosit pensete, aplicând fiecare literă cu grijă, înclinându-le pe unele, lăsând între ele spaţii neregulate.

Când scrisoarea a fost gata, Frankie a dus planul până la capăt. L-a plătit pe unul din zilieri să arunce un teanc de plicuri de-ale ei într-o cutie poştală din Burlington, spunându-i că sunt scrisorile ei personale şi că personalul de la şcoală le citea corespondenţa. Pentru un dolar, scrisorile ei au primit ştampila care trebuia la data la care trebuia, plasându-i pe ei la mare distanţă de sursa scrisorii.

O superbă operă de artă criminalistică.

Dar acum scrisoarea aceea era implicată încorporată în altceva, într-o întâmplare legată de dispariţia lui Iris şi Alice Ellingham. Şi ce se întâmplase şi cu Dottie Epstein? Acestea erau lucrurile care o frământau pe Frankie în noaptea albă petrecută pe canapea. Oare avea să fie considerată o glumă? Oare le puteau lua urma pornind de la scrisoare?

Omul cu puşca a stat toată noaptea la uşa de la intrare. N-a dormit. Nici domnişoara Nelson, care şi-a petrecut noaptea foindu-se tăcută prin casă, aducând din camera ei lucruri în genţi, trecând în revistă documente. I-a aruncat doar din când în când câte o privire lui Francis, care până la urmă a cedat şi a aţipit.

În zori, au fost trezite şi celelalte fete şi li s-a spus să se îmbrace.

— Ce se întâmplă? a întrebat Gertie ieşind din camera ei târşâindu-şi papucii cu toc.

— Nimic deosebit, a spus sec domnişoara Nelson. Am primit o ameninţare cu bombă. N-o să se întâmple nimic, dar, ca să fim siguri, vă scoatem pe toţi din campus.

Această schimbare în rutina zilnică a provocat ţipete şi strigăte şi entuziasm în rândul fetelor. Toată lumea s-a repezit

să folosească baia, să-şi caute rochiile şi hainele. Ce să ia cu ele? Avea să se mai servească micul dejun?

În haosul stârnit, Francis a coborât pe furiş către camera ei şi s-a strecurat înăuntru. Avea lucruri de care urma să aibă nevoie, lucruri ascunse la ea în cameră, lucruri pe care nu le putea lăsa în urmă. A început să împingă biroul. După ce l-a mutat vreo 30 de centimetri, s-a lăsat pe podea, cu o pilă de unghii în mână, şi se pregătea să desfacă plinta, când în uşă a apărut domnişoara Nelson.

— Ce faci acolo? a întrebat-o.

— Am scăpat pe jos un cercel, i-a răspuns ea calm.

— Vino înapoi în camera comună!

— Trebuie să mă schimb.

Domnişoara Nelson s-a dus la dulapul lui Francis, a înşfăcat o rochie, i-a
întins-o şi apoi a arătat spre paravanul decorativ.

— Atunci, hai, schimbă-te!

Francis a luat rochia şi a intrat după paravan.

— O să-ţi spun doar atât, a zis domnişoara Nelson. E foarte grav ce se întâmplă. Dacă cineva vorbeşte prea mult, sunt oameni care ar putea fi răniţi. M-ai înţeles?

Francis a înlemnit, cu rochia în cap.

— Nu-mi pasă ce crezi tu că ştii, a continuat domnişoara Nelson. Vieţi atârnă în balanţă. Ştiu cât de tare îţi plac jocurile, Francis, dar ce se întâmplă acum e real. Sunt oameni care riscă să-şi piardă viaţa. Şi una dintre colegele tale din casă ar putea fi în pericol.

Francis a inspirat adânc, şi-a tras rochia în jos şi a ieşit de după paravan. Domnişoara Nelson nu mai era şefa blândă şi modestă a Casei Minerva. Era o femeie care stătea în uşa ei ca un zid. Şi pentru prima dată în acea noapte şi dimineaţă, lui Francis i s-a făcut frică. S-a uitat spre ascunzătoarea din plintă. Ce se afla după acea scândură îi putea provoca mai multe necazuri decât şi-ar fi dorit. Secretele ei erau sigilate în acel perete.

— Puteţi să. mă lăsaţi singură un moment? a întrebat ea cât a putut de umil.

— Nu, a răspuns domnişoara Nelson. Îţi împachetez eu lucrurile. Tu pleci.

Francis Josephine Crane a ieşit din camera ei fără să aibă nici cea mai vagă idee că o vedea ultima dată

.Din nou indicatorul cu elanii.

Nu avea să apară niciodată un elan.

Microbuzul de la Ellingham îşi făcea cursa de duminică spre Burlington. Azi erau în el doar câţiva oameni - Stevie nu-l cunoştea bine pe niciunul. Toată lumea avea căşti pe urechi, citea sau juca ceva. Stevie citea pe tabletă *Maestrul minciunilor: Crimele de la Ellingham,* de dr. Irene Fenton. Era una din primele cărţi pe care le citise cu acest subiect. Trecuse direct la partea despre descoperirea lui Dottie Epstein:

16 mai 1936 a fost o zi blândă, ce vestea o vară timpurie. Era ora 5:30 dimineaţă, iar Joseph Vance tocmai îşi începuse livrările pentru Ferma de Lactate Archer. Avea în camion 35 de livrări de lapte, smântână şi unt, iar cu el avea un termos cu cafea pentru drum. Tocmai făcuse primele zece livrări la case de la periferia oraşului Jericho, Vermont, şi era un moment bun ca să tragă pe dreapta şi să bea o cană de cafea şi să mănânce chifla ce-i ţinea loc de mic dejun. A parcat pe un petic de iarbă zburlită, vizavi de Ferma Babbett, a mâncat şi a băut, iar când a terminat s-a dus să se uşureze sub un copac aflat la vreo şase metri distanţă de şosea.

Mai târziu, Joseph avea să spună că nu ştia ce-l îndemnase să se ducă aşa departe de camion; era o zonă liniştită; nu era nimeni în jur, pe kilometri întregi. Cu toate astea, s-a dus mai în spate, către copacul care-i asigura o oarecare intimitate, iar în timp ce-şi făcea treaba a văzut pe jos ceva ce părea a fi un sac. S-a apropiat. Atunci şi-a dat seama că din sac ieşeau două picioare - sau, cel puţin, bucăţi de picioare. Erau livide, deteriorate de vreme şi sălbăticiuni. Restul cadavrului era încă acoperit de puţin pământ şi nişte cioturi de lemn. Când Joseph le-a dat la o parte, a văzut părul creţ al fetei, ce mai rămăsese din faţă şi chiar o pereche de ochelari.

S-a îndepărtat în goană câţiva metri şi a vomitat spasmodic. Apoi a urcat în camion şi s-a dus direct la secţia de poliţie. Micuţa Dolores Epstein, tânăra şi sclipitoarea elevă de la Academia Ellingham, fusese, în sfârşit, găsită. Când trupul a fost ridicat de- acolo şi examinat, pe partea dreaptă a craniului ei a fost găsită

ofractură uriaşă.

În acel moment, răpirea de la Ellingham a devenit crima de la Ellingham. Cu toată publicitatea din jurul dispariţiei soţiei şi fiicei mogulului, mulţi aveau să uite că prima victimă cunoscută a cazului a fost o elevă, o biată fetiţă din New York City - o fată care învăţase singură cinci limbi străine şi dăduse dovadă de un fenomenal talent la tradus texte străvechi, o fată care studiase chimie şi fizică la nivel de facultate, care reţinuse cu o memorie aproape fotografică tot ce citise vreodată.

Mai târziu, autorităţile aveau să reconstituie toate mişcările lui Dolores din acea zi fatidică. Probabil că era în domul din lacul artificial când răpitorii veniseră acolo ca să-şi ia recompensa. Lui Dolores îi plăcea să se ascundă prin cotloane ca să citească şi avea o bine-cunoscută predilecţie pentru furişatul în spaţii izolate de lume. În ziua aceea luase cu ea în cupolă un volum de povestiri cu Sherlock Holmes. Cartea avea să fie găsită pe podea.

E posibil, ba chiar probabil, ca Dolores Epstein să fi văzut faţa răpitorului de la Ellingham şi de aceea trebuise să moară.

Microbuzul intră în Burlington. Burlington era un orăşel plăcut - genul de orăşel universitar american cam hipiot, dar cu cafea bună şi rachete de zăpadă şi yoga şi portrete schiţate ale lui Bernie Sanders, făcute cu spray pe ziduri. Erau şi lucruri mai neplăcute - oameni fără adăpost, unele locuri din jurul tribunalului care arătau sumbru.

Toată lumea a coborât din microbuz pe Church Street, care era principala stradă dedicată cumpărăturilor. Stevie merse pe jos către lac, admirând casele şi magazinele şi peisajul general. Ellie s-ar fi putut furişa către oricare dintre aceste case sau apartamente. Chiar acum putea fi ascunsă într- un imobil de-aici, privind-o pe Stevie de la vreuna dintre ferestre.

Dar era oare aşa de uşor să rămâi ascuns într-un loc ca ăsta? Ellie tot ar fi trebuit să iasă din casă până la urmă, iar Burlington nu era aşa de mare. Dacă venise aici, probabil că îşi continuase drumul, poate cu o maşină luată de la cineva. Poate o luase spre vest, către deşert, sau către California. Poate o luase spre nord şi se dusese în Canada. Ăsta ar fi un mod rapid

şi uşor de a scăpa de poliţia americană. Poate se dusese la New York sau la Boston, unde ar fi fost uşor să se ascundă.

Dar era greu să rămâi ascuns pentru totdeauna. Era greu să tot fugi.

Aveai nevoie de bani. Aveai nevoie de o nouă identitate şi de un telefon. Şi era greu să te ascunzi de camerele video. Erau peste tot. La semafoare, la bancomate, pe străzi.

Aşa că poate încă mai era pe-aici, pe undeva, pitită într-una din garsonierele astea hipiote.

Stevie îşi alungă gândurile scuturând din cap şi îşi continuă drumul spre

n

lac, către Clătita Subţirică. În dimineaţa aceea, un vânt rece şfichiuia dinspre lacul Champlain. O plesnea pe Stevie pe obraji, făcând-o să lăcrimeze. Din câte reuşea să vadă printre lacrimi, priveliştea era spectaculoasă - o frumoasă întindere de apă înceţoşată, mărginită pe malul celălalt de superbi copaci în culori tomnatice. De aici plecase Albert Ellingham cu barca în ultima lui zi de viaţă, de la clubul de iahting local. Barca lui explodase ceva mai sus, pe râu - victimă, s-a crezut, a anarhiştilor care voiau să răzbune moartea lui Anton Vorachek, bărbatul arestat pentru uciderea soţiei şi răpirea fiicei lui Ellingham. Anarhiştii mai încercaseră să-i vină de hac, dar de data asta păreau să-i fi făcut felul. Şi doar cu puţin mai sus, pe mal, dintr-un loc numit Rock Point, Albert Ellingham şi George Marsh lăsaseră în jos, către o barcă de pe lac, răscumpărarea, în bancnote marcate.

Clătita Subţirică era un spaţiu mare, foarte liniştit, cu un aer boem şi un imens meniu cu cafele şi clătite.

Stevie încă era pe cai mari, din punct de vedere financiar, aşa că a comandat un cappuccino mare, cu turmeric. De ce să nu arăţi elegant când te întâlneşti prima dată cu o profesoară universitară?

— Salut, Fenton, spuse tipul de la tejghea. Ca de obicei?

O femeie de vârstă incertă intrase în restaurant. Avea o claie de cârlionţi

5

cenuşii, care-i ajungea până la umeri. Purta ochelari cu rame groase, roşii, un pulover mov, grosolan, haină de ploaie, reiaţi maro şi saboţi care scoteau un bocănit puternic, limpede, pe podeaua de lemn. Un sac de piele uzat şi bătut de vreme îi atârna de-a curmezişul trupului.

Stevie o recunoscu oarecum din poza de pe coperta cărţii, deşi trebuie să fi fost cu vreo 20 de ani mai tânără atunci. Persoana din faţa ei avea un aer

5

ceva mai. împrăştiat.

Privirile li se întâlniră un moment şi se recunoscură instantaneu una pe cealaltă.

— Tu eşti Stevie? strigă ea.

Stevie aprobă din cap.

— Pune-ne cafelele pe aceeaşi notă, îi spuse ea persoanei de la bar. E cu mine.

Apoi către Stevie:

— Te deranjează dacă stăm afară?

/v

Stevie vru să-i atragă atenţia că era octombrie. În Vermont. Pe malul unui lac. Dr. Fenton scoase din buzunar un pachet de ţigări şi îl scutură.

— Nu pot fuma înăuntru, spuse ea arătând către uşă.

Stevie îşi mai răsuci o dată fularul în jurul gâtului şi o urmă. Dr. Fenton se aşeză la una dintre mesele de lângă uşă, părând neafectată de vântul care le tăia pielea. Scoase o ţigară din pachetul de Camel şi făcu mâinile căuş la gură ca să o aprindă. Stevie nu cunoştea niciun fumător. Dr. Fenton păru să- şi dea seama de asta.

— Pe vremuri puteai fuma peste tot, spuse ea. Tu probabil că nu eşti obişnuită cu asta. Suntem trataţi de parcă suntem paria.

Trase un fum lung, urmat de o expiraţie şi mai lungă.

— Deci înţeleg că subiectul tău de studiu la Ellingham e cazul Ellingham. Şi că ai fost implicată cumva în dezlegarea misterului morţii puştiului ăluia, Mayes.

— Hayes, o corectă Stevie, trăgându-şi braţele din mâneci în interiorul hainei ei roşii, ca să-şi conserve căldura corpului.

— Hayes, repetă dr. Fenton şi scoase un lung fuior de fum, din care mare parte îi fu suflat de vânt înapoi în faţă. Scuze. Ai citit cartea scrisă de mine?

— Bineînţeles, spuse Stevie.

— Bineînţeles! repetă dr. Fenton şi izbucni în râs şi în acelaşi timp într- un acces de tuse. Hai, că mi-ai plăcut. Bineînţeles. Şi spune-mi Fenton. Fără „doctor". Doar Fenton. Aşa îmi place mie. Hai să discutăm despre cazul Ellingham. Spune-mi ce ai mai citit.

— Poftim? spuse Stevie. Tot ce-am mai citit?

— Toate cărţile, articolele, ajută-mă să-mi fac o idee despre ce ştii.

— Ştiu. tot? spuse Stevie.

— Ne-am întâlnit ca să vorbim, zise ea. Vorbeşte, deci! Spune-mi ceva despre caz!

Să ceri cuiva să-ţi spună *ceva* despre cazul Ellingham era ca şi cum ai cere cuiva să-ţi spună *ceva* despre trecut sau să-ţi spună *ceva* despre ştiinţă.

— De unde să încep? întrebă Stevie. Din noaptea răpirii sau din zilele dinainte sau.

— Din noaptea răpirii, propuse dr. Fenton cu ţigara strâns ţinută între
buze.

Tipul de la bar ieşi cu două cafele şi le aşează pe masă, iar Stevie se întoarse în timp, pe data de 13 aprilie 1936, la momentul când Albert Ellingham trăgea maşina în faţa casei. Trecu în revistă toate informaţiile cunoscute despre acea noapte - unde era fiecare persoană din casă, apelurile telefonice, drumul făcut de George Marsh, bancnotele marcate, înmânarea recompensei. Din când în când, dr. Fenton îi punea întrebări. Stevie îi turuia informaţiile solicitate.

— Bun, conchise dr. Fenton după vreo jumătate de oră şi trei ţigări. Excelentă muncă de documentare preliminară. Spune-mi cine crezi că le-a răpit pe Iris şi Alice Ellingham. Cine e Maestrul minciunilor?

— Nu ştiu, răspunse Stevie.

— N-a fost Anton Vorachek?

— Sigur că nu.

Dr. Fenton se uită lung la Stevie şi trase din ţigară. Stevie auzi cum sfârâiau tutunul şi hârtia.

— Cazul ăsta are drept motiv banii, spuse dr. Fenton. În centrul său s-au aflat întotdeauna banii. Lui Anton Vorachek nu-i păsa de bani. Ca să rezolvi cazul, ia urma banilor. Cine le-a răpit pe Alice şi Iris ştia câţi bani erau în seiful din biroul lui Ellingham. Cum naiba ar putea şti Anton Vorachek aşa ceva?

— Fiindcă banca făcea livrări regulate, zise Stevie. Muncitorii erau plătiţi cu cash. O mulţime de oameni ştiau că erau bani în casă. Cel puţin, aşa spunea lumea.

— Corect! Aşa spune toată lumea. Numai că acele livrări erau făcute cu mare atenţie, iar suma de bani gheaţă varia de la o zi la alta. Ar fi trebuit să ştii când intrau şi când urmau să iasă.

Stevie nu spuse nimic, fiindcă era de acord. La fel şi majoritatea celor care studiau cazul.

— Aşadar, continuă dr. Fenton, apoi trebuie să-ţi îndrepţi privirea spre cei care erau în casă, iar în casă erau o groază de oameni. Un personal permanent de 20 de oameni, plus mai bine de 100 de oameni pe domeniu în fiecare zi a săptămânii. Echipa de muncitori, personalul şcolii şi elevii. Plus musafirii. Leonard Holmes Nair şi Flora Robinson erau la etaj şi, evident, până să vină George Marsh la faţa locului ca să-şi ofere ajutorul, Flora Robinson dispăruse fără urmă. Sunt nenumăraţi oameni dintre care să tot alegi. Dar Anton Vorachek nu era unul dintre ei. Era un anarhist, antipatizat, ţapul ispăşitor perfect pentru a-i fi pusă în cârcă fapta. Păi, dacă crezi că el a făcut-o, probabil că crezi şi că Oswald l-a asasinat pe Kennedy de unul singur.

Stevie clipi des la auzul acestor vorbe. Părea cam devreme ca să primească o porţie de teorii conspiraţioniste.

— Dar ăsta e „Cazul Ellingham pentru începători". Şi cred că tu ai cam trecut de etapa asta.

Stinse ţigara strivind-o de masă, ceea ce era cam scârbos. Scrumul cenuşiu zbură în toate părţile.

— Bine, spuse ea. Te angajez. Am auzit că ai acces la podul conacului.

Stevie încuviinţă.

— Bun.

Fenton băgă mâna în geantă şi scoase un carnet A4 cu colţuri îndoite pe post de semne.

— Vreau să mai faci încă o verificare a unor informaţii. Mici detalii ce trebuie confirmate. Unele sunt arhitecturale. Trebuie să confirm amplasarea unor lucruri şi felul în care arată. Alte lucruri le vei găsi probabil în pod. Cred că acolo sunt registrele gospodăriei. Am nevoie să verifici chestii precum liste de invitaţi, orare, genul ăsta de lucruri. Astea ar trebui să fie în registrele gospodăriei, zise ea şi împinse caietul către Stevie. Toate informaţiile astea. Am să te rog să le verifici. Notează orice detaliu. Asta e însărcinarea ta. Du-te şi avansează în cercetarea ta!

Îi dădu carnetul lui Stevie, care se uită prin el. Fenton avea întrebări despre lucruri precum meniuri, modele de veselă, cine era în casă în anumite zile, culoarea pereţilor. Chestii prozaice.

— Cartea mea o să schimbe totul, spuse Fenton. Am informaţii care vor răsturna complet cazul.

Stevie ridică privirea, curioasă.

— Cum ar fi?

— Asta e treaba mea şi poate şi a ta dacă-ţi îndeplineşti sarcina.

Părea o declaraţie teribil de ambiţioasă. Pe de altă parte, chiar în această clipă, Stevie avea ceva în geantă care putea pune tot cazul într-o lumină cu totul nouă. O luase cu ea fiindcă refuza să o lase în cameră când nu era în campus, dar şi pentru că visase să i-o arate profesoarei astfel încât să facă pe loc echipă şi să rezolve Cazul Ellingham într-o clipită. Dar dr. Fenton, sau Fenton, nu o inspirase deloc să-şi deschidă sufletul. Cumva, era. o figură mai tristă decât se aşteptase Stevie. Poate era din cauza ţigărilor. Sau poate că era mai mult de-atât. Ceva

în privirea ei şi în felul în care şedea. Ceva nu era în regulă cu Fenton.

Un tip cam de vârsta lui Stevie se apropia de ele. Era blond, cu nasul şi pomeţii pudraţi cu pistrui de un auriu-deschis. Era îmbrăcat cu un hanorac negru, pe corp, peste care avea o jachetă albastră din lână şi o căciulă de schi. Ca să meargă se ajuta de o cârjă cu suport pe braţul stâng, iar pe celălalt umăr avea aruncat un rucsac negru din pânză, acoperit cu petice.

— Am găsit loc de parcare, spuse el. Salut, îi aruncă lui Stevie.

— El e nepotul meu, spuse Fenton. Hunter. Ea e Stevie. Stevie e noua mea asistentă care o să mă ajute la carte. Vă las să vorbiţi. Eu trebuie să mă duc la baie. Mă întorc imediat.

Fenton se ridică, se apucă de tăblia mesei ca şi cum nu se ţinea bine pe picioare, apoi intră în cafenea.

Hunter îşi sprijini cârja de zid şi se aşeză pe locul de unde se ridicase mătuşa lui. Asemănarea dintre ei era foarte vagă - aveau aceiaşi ochi mari, albaştri. Dar sprâncenele lui erau groase, blonde, permanent încruntate.

— Eşti de la Ellingham? întrebă el.

/v

— Ihî. Cum ţi-ai dat seama?

5

— Te cheamă Stevie. Lucrezi la cartea asta. Ai apărut în ştirile despre decesul din campus.

— A, da, spuse Stevie, jenată de cât de evident era raţionamentul. Corect!

— De când te interesează cazul?

— De câţiva ani, răspunse ea.

El îşi muşcă buza dând din cap.

— Eu stau la mătuşă-mea fiindcă merg la şcoală aici, spuse el.

Hunter se uita la cana de cafea a mătuşii lui. O luă în mână ca din plictiseală, dar gestul era mult prea nonşalant ca să fie cu adevărat nonşalant. O expresie fugară îi traversă chipul şi Hunter puse cana jos.

— Ce studiezi? întrebă ea.

— Ecologia, răspunse el. Ştiinţele mediului. O să încerc să salvez lumea de încălzirea globală.

— Şi se poate? întrebă ea.

— Trebuie să încerc.

Ea aprobă din cap. înţelegea asta. Trebuie să încerci, încercarea e primul pas către orice ar urma după aceea.

— Am citit despre ce ai făcut, spuse el. Foarte tare! Chiar ai rezolvat o
crimă.

— N-am rezolvat-o, spuse ea. Doar. am pus cap la cap nişte chestii.

— Fata aia e încă dispărută, nu?

— Ellie. Mda.

— Nu ştiu unde te poţi duce dacă fugi de la Ellingham, spuse el. E crunt aici. Eu sunt din Florida. Nu ştiu deloc cum să fac faţă aici.

Lăsă fraza neterminată, de parcă îi era jenă să vorbească. Apoi făcu semn din cap către carnet.

— Ce te-a pus mătuşa mea să faci?

— Să verific nişte informaţii, răspunse ea. Aşa cred.

— Par să fie o mulţime.

Stevie auzi bocănitul saboţilor lui Fenton pe podea şi apoi apăru deja lângă ei.

— Bun, spuse ea. Apucă-te de astea. Ne vedem la mijlocul săptămânii.

— Nu am microbuz la mijlocul săptămânii, spuse Stevie.

— Atunci când ne vedem?

— Sâmbătă? spuse Stevie.

— Ne vedem sâmbătă. Vino la mine acasă. Acolo am biroul. Locuiesc în campus. Poftim!

Notă o adresă şi îi dădu hârtia.

— Pot să te ţin la curent pe e-mail, să-ţi trimit informaţiile pe măsură ce le am sau.

— Nimic electronic, niciodată, spuse ea. *Niciodată.*

— Bine, spuse Stevie. Nimic electronic. OK.

— Hai s-o luăm din loc. Unde e maşina?

— Pe aici, spuse Hunter.

întinse mâna după cârjă.

— Ne mai vedem, da?

I se părea sau detectase în vocea lui o urmă de speranţă? Stevie nu era genul de persoană care să-şi închipuie că oamenii erau disperaţi să dea năvală ca să se bucure de compania ei. Avea senzaţia că arăta bine în haina ei din vinil roşu, cu părul scurt şi blond turtit sub o căciulă neagră, tricotată, şi în blugii negri. Avea pe buze balsam, ceea ce era un eveniment, şi o mâzgă pentru sprâncene pe care i-o împrumutase Janelle şi îi spusese că avea să-i stea bine. Janelle se pricepea la machiaj şi încerca mereu să stârnească interesul lui Stevie pentru vreo paletă de culori sau un fard

luminiscent. În general, Stevie uita că avea corp, iar când altcineva îi

remarca corpul, o făcea să se uite în jos spunându-şi: „Ia te uită! oare de când am chestia asta?"

Numai David o făcuse să simtă altceva.

Oricum, probabil că-şi imaginase. Hunter îşi luă cârja şi îşi privi mătuşa care îşi aduna lucrurile. Când şi-au luat rămas-bun şi au plecat, Stevie remarcă două lucruri. Unu: Fenton nu era chiar aşa de bătrână încât să aibă nevoie de ajutor şi cu toate astea era cât se poate de clar că Hunter venise so ia şi s-o însoţească.

Al doilea lucru era că el s-a întors şi s-a uitat peste umăr la Stevie, zâmbindu-i.Cine devine ucigaş?

Stevie cântări cuvântul în timp ce microbuzul se îndrepta înapoi spre Ellingham în acea după-amiază. Din tot ce citise şi vizionase şi studiase, învăţase mai multe lucruri.

Există versiunea din filmele de groază: o umbră cu un cuţit, pacientul evadat în timpul furtunii de la spitalul de psihiatrie de pe deal. Persoana care trăieşte în pereţii casei.

În romanele poliţiste poate fi străinul zâmbitor, cel cu noţiuni elementare despre otrăvuri. E ruda scoasă din testament sau cea recent adăugată. E colegul invidios de la muzeu, care vrea

să fie cel ce anunţă noua descoperire arheologică. E persoana exagerat de îndatoritoare, care se ţine peste tot după detectiv.

Pe canalul care transmitea non-stop numai reconstituiri de cazuri reale e noul vecin, cel cu barca, bărbatul bronzat, între 45 şi 55 de ani, care nu are trecut şi care tocmai a cumpărat un congelator în care ar încăpea un om. E persoana care locuieşte în coliba din pădure. E silueta nevăzută din colţul străzii.

În toate serialele poliţiste e de obicei a treia persoană interogată de poliţişti.

În viaţă, ucigaşul poate fi oricine. Motivele, metodele, circumstanţele - căile prin care cineva devine ucigaş sunt numeroase ca stelele de pe cer. Dacă înţelegi asta, ai făcut primul pas către prinderea unui ucigaş. Trebuie să amuţeşti vocile din mintea ta care spun: „Sigur e persoana asta!" Ucigaşii nu aparţin unei tipologii. Ei pot fi oricine.

Stevie îşi lipi capul de sticla rece a ferestrei şi văzu atenţionarea cu privire la elani.

— Niciun elan, şopti ea.

Element Walker. Stevie o vedea dinaintea ochilor, aproape aievea. Artistă. Se străduia prea tare să arate asta. Prietenoasă. Fata cu vânătăi pe fluierele picioarelor de la cătărat, cu găuri în vârful balerinilor ei ieftini de satin. Fata cu şoseţele de bebeluş legate în păr şi cu fusta veche, de majoretă. Ellie, pentru care cel mai bun prieten era un saxofon, deşi nu ştia să cânte. Fata cu sticla de şampanie caldă adusă din Franţa, pe care o împărţise cu doi oameni pe care abia îi cunoscuse

.Ai omorât pe cineva, Ellie?

Ai făcut-o dinadins?

Stevie încercă să-şi propulseze gândurile în aerul de munte, de parcă voia să-i transmită un mesaj mental lui Ellie. Spune-mi! Te pot ajuta. îmi pare rău.

Pentru ce îi părea rău? Trăsese concluzia corectă. Nu chemase ea oamenii de la pază - Nate făcuse asta. Ea doar pusese o întrebare.

Ziua se făcuse cenuşie şi pereţii de stâncă se ridicau ameninţător pe ambele părţi ale drumului. Era un loc aspru, dar frumos. Avea multe ascunzători, dar era la mare altitudine şi rece. Ellie era o creatură iubitoare de culori, de oameni. Stevie o vedea în minte aşa cum era în prima zi de şcoală, îmbrăcată ca o majoretă punk îngălată, cu părul încâlcit legat cu şosetele. Şi apoi, în aceeaşi zi, dar mai târziu, vopsindu-şi hainele în roz în cadă, în timp ce bea şampanie cu Stevie şi Janelle şi le întreţinea ca o mare doamnă. Lui Ellie îi plăcea să facă *spectacol,* nu să se ascundă de societate.

Nu. Faptele erau fapte. Le-a aliniat, le-a măsurat, le-a cântărit. Ellie scrisese scenariul şi furase laptopul. Asta era tot ce spusese şi era adevărat. Era adevărat. Nu putea fi învinovăţită pentru ceea ce era *adevărat.*

Cu vreo două zile înainte de moartea lui Hayes, *cineva* a luat cardul de acces al lui Janelle în timp ce erau la ora de yoga în şopronul artelor. Putea fi oricine. Geanta era lăsată în hol. Dar era cineva care ştia că Janelle avea acces la şopronul de unelte pentru mentenanţă. *Cineva* intrase în şopronul de mentenanţă cu cardul lui Janelle şi descărcase o cantitate imensă de gheaţă carbonică din containerul unde era depozitată. Cântărea sute de kilograme. Ar fi trebuit mutată cu ajutorul unei lize hidraulice sau al unei maşinuţe de golf, ceva mare. De acolo, probabil că fusese dusă la chepengul de la intrarea în tunelul din pădure. Acele blocuri de gheaţă ar fi trebuit să fie cărate pe scări în jos, apoi prin tunel, unul câte unul. Apoi încăperea a fost sigilată. Pentru ce? Probabil ca să creeze ceaţă artificială. Dar nu asta

face gheaţa carbonică atunci când laşi aşa de multă într-un spaţiu închis atât de mult timp.

Îi vedea pe Hayes şi pe Ellie în stare să greşească datele ce ţineau de chimie. Din câte ştia ea, niciunul dintre ei nu se omora după chimie ori fizică. O vedea pe Ellie capabilă să se bage în ceva ce-o depăşea ca să creeze ceva de efect, dar.

Nu avusese niciodată nicio logică. Doar dacă Hayes credea că poate filma vreo scenă epică cu ceaţă sau Ellie credea că avea să-i strice
filmarea.

Dar de ce ai face un efect special de asemenea anvergură, dacă nu ai chemat pe nimeni acolo ca să-l filmeze? Şi existau căi mai simple de a-i strica filmarea, care chiar ar fi avut efect.

Dacă n-a fost Ellie, atunci cine a fost?

Îşi sprijini capul de geamul rece şi cuvântul îi răpăi în minte în ritmul roţilor microbuzului: *crimă, crimă, crimă, crimă...*

De ce a fost nevoie să moară Hayes? Era enervant. Trişa şi folosea oamenii. Dar, una peste alta, nu merita să-l omori.

Dar nici Dottie nu merita omorâtă, până ce n-a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

Oare să fi *văzut* Hayes ceva? Dar ce-ar fi fost de văzut?

Treaba ei era să lucreze la cazul Ellingham, iar lumea tocmai îi aruncase în braţe cea mai mare şi mai grozavă ocazie. Aceea de a lucra cu o scriitoare la o carte despre caz. Era visul ei.

Dar Ellie continua să danseze undeva, la vederea ei periferică.

Acum luau curba către proprietatea şcolii, urcând pe poteca periculoasă, cea cu copaci aşa de deşi şi cu coroană aşa de joasă, că zgâriau lateralele microbuzului, şi cu panta aşa de abruptă, că făcea motorul să urle. Iată şi râul învolburat cu podeţul de lemn. David avea dreptate - ar fi fost foarte greu să treci pe aici. Presupunea că era posibil să treci prin pădure. Dar n-ar fi deloc simplu. Şi pe întuneric ar fi înspăimântător. Era imposibil să treci prin pădure fără să te rostogoleşti la vale, fără să te împiedici de rădăcini şi de crengi căzute, să cazi în gropi, să te loveşti de stânci. Şi singura cale să treci râul era podul.

Toate acestea erau exact aşa cum intenţionase Albert Ellingham să fie. Domeniul era ca o fortăreaţă. Deci, dacă podul era supravegheat şi drumul din spate era supravegheat. prin ce vrajă a reuşit Ellie să scape? Evadarea din încăperea încuiată era mai nimic faţă de realizarea asta.

Ajungeau de-acum pe culme şi treceau printre cei doi sfincşi de piatră. Microbuzul se opri sub coloanele Casei Mari şi ea coborî, întâmpinată de vântul de munte care o izbi drept în faţă. Ce rău făcea dacă se uita un pic? Doar aşa, să arunce o privire ca să-şi potolească chestia care o râcâia pe creier.

/v

Stevie dădu ocol Casei Mari. În spate, casa era despărţită de grădina scufundată printr-un zid care împrejmuia grădina. Nu era sigură prin care fereastră de la subsol se presupunea că fugise Ellie, dar posibilităţile erau puţine. Ferestrele care dădeau în subsol aveau puţuri de protecţie adânci, iar acestea erau acoperite cu grilaje. Stevie se lăsă pe vine şi trase de unul. Era straşnic încuiat.

Lasă unde s-a dus Ellie... dar cum a reuşit să iasă din subsol? Stevie nu putea răspunde la prima întrebare până nu găsea răspunsul la a doua. Şi

/v

exista cineva care putea şti răspunsul. îl găsi la locul lui obişnuit, la biroul imens de lemn de lângă uşa de la intrarea în Casa Mare.

— Am trecut doar ca să te salut, spuse ea păşind în vestibulul imens.

Larry ridică privirea de la ce scria pe un clipboard.

— Salut, spuse el. Şi nu.

— Nu ţi-am cerat nimic.

5

— Nici nu era nevoie. Orice ar fi, răspunsul e nu.

Trase un scaun pliant aflat lângă uşă şi se aşeză în faţa lui.

— Azi am fost la Burlington, spuse ea.

— Mă bucur pentru tine.

— Ca să mă văd cu dr. Fenton, care a scris *Maestrul minciunilor.* Ai citit-

o?

— Nu-mi aduc aminte, spuse el, citind mai departe ce era scris pe clipboard.

Mirosul din Holul Mare nu semăna cu nimic de la Ellingham. Totul la Ellingham mirosea a fum de lemn şi natură. Holul Mare mirosea a produse de lustruit, a piele, a ţigări fumate ultima dată în 1938, ale căror molecule infestaseră lemnul şi cristalul şi marmura şi produseseră un miros nou, străvechi. Mirosea a avere. Nu a bani. a *avere.* Nu era ca duhoarea ţigărilor lui Fenton, care rămăsese în părul şi căciula lui Stevie. Haina de vinil era impenetrabilă. Trăiască vinilul!

— OK, spuse când văzu că Larry refuza să se uite la ea. Voiam să te rog ceva.

Larry apăsă pe butonul pixului, care scoase un clic, în semn de avertisment.

— Voiam să ştiu dacă ai putea să-mi arăţi pe unde a ieşit Ellie.

— Cred că ţi-am răspuns deja, zise el.

— Nu e mai bine să vin direct la tine să te rog?

— Ba da. Dar răspunsul tot „nu" e.

— Ei, hai, nu fi aşa, zise ea coborând vocea şi aplecându-se puţin peste birou. Nu merit să văd şi eu?

Chipul lui Larry spunea că nu.

— Hai, te rog, încercă iar Stevie, de data asta cu puţină tristeţe în glas. Mă simt. vinovată. Adică, din cauza mea era aici şi, dacă o mănâncă un urs.

Nimic. Larry era neclintit ca stânca pe care se aflau. Stevie încercă să pară tulburată, dar nu ştia cum. Până la urmă scoase un pic în afară buza de jos. Larry îşi dădu ochii peste cap şi aruncă o privire în jur, prin pustietatea Marelui Hol.

— Îţi aduc capsule de cafea fără arome!

— Pleacă, Stevie! spuse el.

— Nu vreau decât să mă laşi să *văd* unde s-a întâmplat. Atât. Mă. îngrozeşte gândul că eu am adus-o aici. Mă rog, am spus ce-am făcut. Vreau doar să văd.

Larry mai clicăi din pix de câteva ori.

— Dacă-ţi arăt, mă laşi în pace? întrebă el.

— Categoric, răspunse ea.

Larry se lăsă câţiva centimetri pe picioarele din spate ale scaunului, coborî bărbia în piept şi se uită în spate, prin uşa întredeschisă a biroului pazei.

— Jill, spuse el, preia tu postul câteva minute. Trebuie să cobor în subsol.

— Bine, se auzi o voce dinăuntru.

Băgă mâna în sertarul biroului şi scoase un set de chei.

— Hai, spuse ridicându-se.

Stevie îl urmă, potrivindu-şi pasul cu al lui.

— Unchiul meu îmi zicea: „Eşti o belea, dar te citesc ca pe o carte deschisă", spuse Stevie.

— Unchiul tău nu greşea, răspunse el.

— Datorită perseverenţei mele am ajuns elevă la Ellingham.

— Ihî.

Subsolul Casei Mari se accesa printr-o uşă din bucătărie, iar ca să ajungi în bucătărie trebuia să intri pe o uşă de lemn de sub scara principală, care ducea la un rând de trepte ce coborau într-un spaţiu aflat la demisol. Bucătăria era o încăpere cavernoasă, cu gresie alb-negru şi pereţi albi. Cu toate că vechile electrocasnice fuseseră de mult îndepărtate şi înlocuite cu unele moderne, încă mai persista aici un aer al anilor '30 - blaturile late, din lemn, o masă cu blat din marmură plin de urme de folosinţă, unde probabil că se întindeau aluaturile pentru dulciuri, cămări şi dulapuri uriaşe, toate cu uşi din lemn vopsit alb, un pic strâmbe, care scârţâiau de vechi ce erau. Ferestrele începeau abia de la jumătatea pereţilor în sus, ceea ce făcea ca încăperea să fie cam întunecată. Deşi mirosea un pic a mâncare încălzită la microunde - profesorii luau aici masa de prânz - şi a căni murdare de cafea, încă mai domnea un aer de autenticitate. Stevie şi le imagina cu uşurinţă pe bucătăreasa casei şi pe ajutoarea ei muncind din greu.

— Pe-aici, spuse Larry, conducând-o pe Stevie la o uşă albă, din celălalt capăt al camerei. Ai grijă la trepte! Sunt strâmbe.

Aici, Casa Mare devenea ceva mai terestră. încă de la intrare, în subsol mirosea puternic, ca-ntr-o pivniţă - un miros înţepător, acru, pe care Stevie îl simţea în fundul gâtului. Treptele erau

lăsate şi, când Stevie păşi pe ele, scoaseră un scârţâit ca un ţipăt.

— Oricum aveai de gând să-mi arăţi, spuse Stevie în timp ce coborau. Nu-i aşa?

— Dacă n-o făceam, ai fi găsit tu o cale să cobori aici.

Stevie strălucea de mândrie.

— Jos e un adevărat labirint, aşa că stai lângă mine, spuse el.

Larry o luă la dreapta, unde dădură imediat cu nasul de un perete. în dreapta lui era o mică deschizătură, care ducea către un spaţiu de numai vreo doi metri pătraţi. Din acesta se ajungea într-o altă cameră, care să tot fi avut vreo trei metri pătraţi şi care se deschidea în ambele părţi către şi mai multe cămăruţe. în fiecare dintre ele era întuneric şi, ca să faci lumină, trebuia să tragi de un lănţişor şi se aprindea un mic bec.

Stevie fusese cu Hayes în tunelul proaspăt excavat în săptămâna fatală dinaintea morţii lui. Mai fusese în spaţii sufocant de mici. Cu toate că acest subsol era mult mai mare, fusese împărţit aleatoriu în spaţii mici, prin ziduri de cărămidă veche, maro. Era un labirint.

— Ce e asta? întrebă Stevie în timp ce se suceau şi se învârteau prin numeroasele spaţii minuscule, cât nişte cocioabe.

— Albert Ellingham era un om ciudat, spuse Larry. Lumea uită mereu asta. Era bizar. El şi prietenii lui jucau diverse jocuri aici. Unele dintre aceste uşi.

Chiar în acel moment ajunseră la o uşă. El o deschise, dând la iveală un zid de cărămidă.

— Sunt o păcăleală. Şi tocmai pentru ca nimeni să nu înveţe configuraţia, punea ca pereţii interiori să fie dărâmaţi şi mutaţi în mod regulat.

— Ce tare! spuse Stevie. De ce nu apare chestia asta în niciuna dintre cărţi?

— Fiindcă nimeni nu are voie să coboare aici, spuse Larry. Şi zidurile astea fără noimă nu există în niciun plan. Sunt făcute absolut nefuncţional. Eu, unul, le-aş dărâma pe toate şi aş face ceva folositor în spaţiul ăsta.

Unele zone din mijloc erau ceva mai pline cu obiecte - mari, grele. Cutii mari, electrocasnice vechi, mormane de scaune şi mobilă veche, desperecheată. Au fost chiar nevoiţi să se strecoare printre unele dintre acestea. În podea mai erau şi nişte chepenguri grele, din metal. Stevie le lumină cu telefonul.

— Astea ce sunt? întrebă ea.

— Vechi spaţii de depozitare. Pe vremuri ţineau aici provizii - mere, cartofi, conserve. Cele de-acolo erau depozite de gheaţă. Iarna tăiau gheaţă şi o împachetau în paie. Inainte să existe congelatoarele, existau depozitele cu gheaţă. Aşa.

Ajunseseră într-una din părţile mai vaste ale subsolului - un spaţiu de vreo şase metri lungime şi cam jumate din atâta pe lăţime. Larry îşi scoase telefonul din buzunar şi activă funcţia de lanternă.

— În clipa asta, spuse el, suntem exact sub biroul lui Ellingham. Peretele ăsta - zise şi bătu cu palma în zidul din dreapta lor - e permanent şi de susţinere. Iar aici.

Indreptă o clipă lumina de-a lungul peretelui, apoi îl pipăi cu mâna până găsi ce căuta. Apăsă tare una dintre cărămizi şi se auzi un *doing* înfundat, ca de arc. Impinse zidul şi acesta cedă, dând la iveală o intrare îngustă, cu o uşă cu balamale. Stevie dădu să intre imediat prin deschizătură, dar el îi blocă înaintarea cu braţul.

— Poţi să te uiţi înăuntru, nu că ai avea mare lucru de văzut.

Stevie întinse gâtul în bezna neagră a deschizăturii. Aici, duhoarea de praf şi mucegai era cu adevărat oribilă şi Stevie strănută imediat. Işi scoase telefonul şi îndreptă lanterna în beznă. Abia reuşi să întrezărească un pasaj, lat de maximum 60 de centimetri, cu un rând de scări în capăt.

— Aşa a scăpat Ellie? întrebă Stevie. A ieşit din birou pe o uşă ascunsă?

— Aşa a scăpat. A coborât pe scări şi a ieşit pe uşa asta. Aici. Arătă spre fereastră. Câteva cutii erau împinse la perete.
— Erau cutii sub fereastră, care era proptită să stea întredeschisă. Stevie stătu câteva clipe, uitându-se la ferestruica acoperită cu o veche
crustă de praf şi pânze de păianjen. Pe dinafară era acoperită cu un grilaj.
— *Cum?* spuse ea. De unde a ştiut?
— Nu ştiu, răspunse Larry. Au mai intrat şi alţii în subsol, dar, din câte ştiu eu, nimeni n-a găsit până acum pasajul ăsta.
— Deci a ieşit pe fereastră, spuse Stevie uitându-se în sus. Cum a trecut de grilaj?
— Sunt închise cu un cârlig, aici, jos, spuse arătând spre un zăvor. Desfaci cârligul şi împingi grilajul în sus. Aşa l-am găsit.
— Deci trece prin pasaj, coboară aici, pune nişte chestii unele peste altele, deschide fereastra şi grilajul şi se caţără afară. Şi a făcut toate astea în. cât timp? Cinci minute?
— Cam aşa ceva.
— Deci avea un avans de cinci minute faţă de tine. Şi toate astea trebuie să-i fi luat câteva minute, deci avea la dispoziţie doar un minut sau două ca să se îndepărteze de casă înainte să vii după ea.
— Să zicem, spuse Larry. Prima dată ne-am dus în subsol, dar a trebuit să adunăm oameni pentru căutare. Deci, da, a avut vreo cinci minute avans.
— Unde crezi că s-a dus? întrebă Stevie. Nu avea nimic cu ea. Mă rog, avea haina de pe ea. Dar nu avea bani. Poate avea telefonul la ea?
— Nu s-a făcut niciun apel de pe numărul ei şi telefonul a dispărut. Ori la închis, ori l-a aruncat pe undeva.
— Tu ce crezi că a făcut? întrebă Stevie.
— Dacă e să ghicesc, şi-a croit drum către şosea. Am coborât imediat şi noi acolo, dar trebuie s-o fi luat prin pădure. Poliţia a verificat popasurile de pe autostradă, a urmărit autobuzele. Cumva a trecut de noi. Cred că cunoaşte nişte oameni în Burlington. Poate unul dintre ei a venit şi a luat-o. Asta e teoria mea.

— Nu crezi că a mâncat-o vreun urs? întrebă Stevie.

— Nu e imposibil să fi dat peste un urs, dar urşii ucid foarte rar oameni şi aproape sigur am fi găsit rămăşiţe.

O spuse pe un ton puţin cam prea firesc pentru gustul lui Stevie.

— Cred că o să apară, spuse el. Familia lui Element a trăit în trecut în comunităţi boeme. Cred că există căi prin care putea să ajungă într-o astfel de comunitate şi acum se ascunde acolo. Pe-aici sunt o groază de astfel de locuri. Dar, până la urmă, oamenii tot ies la iveală. Nimeni nu vrea să rămână ascuns pentru totdeauna. Nu e în firea omului.

Nimeni nu vrea să rămână ascuns pentru totdeauna.

— Pot să te întreb ceva? zise ea.

Larry arătă printr-un semn că asta făcea de când venise la el, aşa că nu vedea de ce s-ar fi oprit acum.

— Cum se poartă oamenii vinovaţi? întrebă Stevie.

/v

— În general, mint, răspunse Larry. Unii se pierd cu firea imediat, dar alţii pot continua să te mintă în faţă, cu sânge-rece ca gheaţa, fără să se oprească niciodată.

— Dar fac ceva anume? Au cumva vreun. *semn* care îi dă de gol?

— Da şi nu, spuse Larry. Nu ţine de ei, ci de tine. Odată ce îţi petreci destul timp în lumea asta, înveţi să identifici semnele. Dar nu te poţi baza pe asta. Trebuie să urmezi indiciile oferite de dovezi. Poţi să ai cele mai bune

5

instincte din lume, nu contează decât faptele.

— Nu te poţi baza pe instinct, spuse ea.

— Nu ca să stabileşti vinovăţia. Dar instinctul te poate ajuta în alte feluri. Te poate proteja ca să nu ţi se întâmple ceva.

Rosti aceste cuvinte pe un ton plin de înţeles.

— Ţie Ellie ţi-a părut *vinovată?* întrebă ea.

— Mi s-a părut. speriată, spuse el. Dar era normal să fie aşa.

Între ei se lăsă o tăcere scurtă, în siajul fricii lui Ellie.

— Uite ce este, zise Larry. Nu ştim ce s-a întâmplat. Dar înclin să cred că a fost un accident, o farsă cu rezultate tragice sau ceva în genul ăsta. Cine spune că nu au pus-o la cale

împreună? Că nu au luat împreună gheaţa carbonică? Cred că Element şi Hayes erau doi copii care s-au băgat în lucruri în care n-ar fi trebuit să se bage. Orice-ar fi făcut, orice s-ar fi întâmplat, nu cred că Element a făcut-o intenţionat. Asta *dacă* a făcut-o ea. Nu-mi dă impresia că ar fi periculoasă. N-ai de ce să te temi. Şi acum, tot locul ăsta e împânzit de pază. Avem reflectoare pe perimetru, camere video. Tot ce-mi doresc de ani de zile. N-o să se apropie de tine. N-o s-o las.

Acum Stevie îl privi pe Larry şi se simţi copleşită de nevoia bruscă de a plânge. Ceva se topi puţin în sufletul ei. Să fi fost recunoştinţă? Frică
/n
înăbuşită? Işi încleştă pumnii şi se întoarse înapoi spre partea întunecată a camerei, înapoi spre labirintul subteran umed şi rece în care se afla. Erau aşa de multe locuri în care te puteai pierde aici, jos, şi aici, sus pe munte! Şi în viaţă. Aşa de multe unghere întunecate!

Stevie se mai întoarse o dată către ferestruică. Era suficient de largă ca să te poţi strecura prin ea. Toată operaţiunea de evadare ar fi necesitat o incredibilă. cutezanţă. Ellie îşi păstrase cumpătul într-un mare fel.

Larry îi făcu semn să se întoarcă pe unde veniseră, s-o ia pe potecuţa cu becuri. Trase de lănţişor şi încăperea se cufundă în beznă. Doar pe fereastră
intra un fir de lumină, ca printr-un ochi întunecat, pe jumătate închis.

★

Când Stevie ieşi din Casa Mare, observă că în fântâna zeului Neptun era ceva ce nu fusese acolo când intrase ea în casă. David stătea aşezat în fântână, iar şuvoaiele de apă care se revărsau din gurile deschise ale măreţilor peşti prieteni cu Neptun îi cădeau în cap şi-i turteau părul.

— Specialiştii numesc ăsta comportament de atragere a atenţiei, spuse ea apropiindu-se de el.

— O s-o oprească în curând pe durata iernii, spuse David, deschizând gura ca să ia o gură de apă din fântână.

— E curată? întrebă ea. Crezi că e bine s-o bei?

El ridică din umeri. Apoi se ridică în picioare cu apa şiroindu-i din haine
şi ieşi din fântână. îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi începu să meargă alături de ea de parcă ceea ce făcuse era cât se putea de normal.

— Psihoterapie, spuse ea. Ajută.

— Am încercat. Până la urmă, toţi ajung să plângă. Cred că i-am ajutat să aibă mari revelaţii despre sine. Ai stat ceva acolo. Ce-ai pus la cale?

— Mă urmăreşti?

— Nu te urmăresc, spuse el. Sunt doar deosebit de interesat. Ce-ai făcut acolo?

— M-am uitat un pic, răspunse ea.

— La ce?

— La subsol.

— Ce ai văzut?

— Un labirint, răspunse ea. Subsolul e straniu. Dar e limpede cum a ieşit Ellie din casă. A luat-o prin pasaj şi apoi a ieşit pe o fereastră de la subsol.

— Asta ştim, spuse el. Eu te întreb ce s-a întâmplat după aceea.

— Nu ştiu să-ţi răspund, zise ea. încerc. Mi-ai cerut să cercetez. Cercetez.

David cam tremura în hanoracul lui ud. încă nu era vreme de toamnă târzie, dar categoric nu era o zi de umblat în haine ude fleaşcă. Stevie nu putu să nu remarce că era cu ochii pe ea şi că faza cu fântâna fusese făcută ca s-o impresioneze pe ea. Şi chiar funcţiona. Era bizar. iar el arăta tare bine ud.

— Păi, cercetează mai repede, spuse el.

Nu e greu să porţi o conversaţie politicoasă, spusese Edward King. Până şi vocea lui David aducea puţin cu a tatălui lui. Vorbele erau altele, dar timbrul era acelaşi. Otrava lui King se infiltra peste tot.

— Nu e răspunderea mea, îl repezi ea.

— Nici n-am zis că e, răspunse el. Doar că timpul zboară.

— Nu e vina mea.

— Nu am zis că.

— Ei, bine, te porţi ca şi cum ar fi, spuse ea îndepărtându-se.

Era uluitor de uşor să se ambaleze până la o stare de indignare şi furie. Trebuia să-şi înfrângă pornirile - să nu-l vadă pe David, să nu simtă ceea ce simţea întotdeauna când era în preajma lui. Trebuia să-şi alunge dorinţa din suflet. O ceartă era o metodă foarte bună de a-şi distrage atenţia de la el. Dar nu funcţiona decât până la un punct.

— În plus, nu putea să nu se întrebe: oare David o considera vinovată de ce se întâmplase? Şi la fel şi toţi ceilalţi?Anatomia, spuse Pix scriind cuvântul pe tablă, vine din greacă. Prefixul *ana,* înseamnă *prin.* Rădăcina, *tome,* înseamnă *a tăia. Disecţie* îşi are originea în latină. *Dis* înseamnă *separare* şi *secare* e rădăcina verbului *a tăia.* Deci anatomia şi disecţia sunt legate ca limbaj şi ca practică. Ca să înţelegi cum funcţionează corpurile, trebuie să intri în ele şi să te uiţi.

În dimineaţa zilei de luni, Stevie era deja înapoi la primul curs, şi anume anatomie şi fiziologie, predat de Pix. Anatomia era unul din lucrurile pe care Stevie aşteptase cu cea mai mare nerăbdare să le studieze la Ellingham - era genul de lucru pe care trebuia să-l ştie. Ajunseseră la partea din programă dedicată disecţiei, ceea ce însemna că se mutaseră într-un laborator. Şi avea şi un partener nou de laborator: pe Mudge, cel cu lentile de contact colorate.

— Acestea fiind spuse, zise Pix, veniţi aici şi luaţi câte o trusă de disecţie pentru staţiile voastre de lucru şi câte o inimă de oaie.

Stevie se duse fără tragere de inimă în faţă şi luă una dintre tăviţe, pe care erau deja pregătite bisturie, foarfeci şi catetere. Băgă mâna în cutia frigorifică şi scoase o inimă de oaie vidată, de un roşu-închis, aproape negru.

— Vrei să tai sau să faci desenul? întrebă Mudge.

Stevie se uită la inimă. Arăta ca un pachet cu sfeclă roşie vidată în ţiplă. Oricât i-ar fi plăcut să poarte mănuşi, n-o entuziasma ideea.

— Desenez, spuse ea.

— Super!

Îşi puseră amândoi mănuşile chirurgicale, iar Mudge luă inima şi tăie ţipla.

— Îţi place anatomia? întrebă Stevie.

— Imi place la nebunie, răspunse Mudge încet.

— Vrei să te faci doctor?

— Vreau să lucrez la Disney World, zise Mudge.

Stevie ridică privirea spre partenerul ei de laborator, înalt de 1,98 m, cu părul vopsit negru ca pana corbului, cu lentile de contact mov cu pupilă de şarpe şi cu inele şi brăţări cu ţepi metalici.

— Poftim? întrebă el.

La Disney World? întrebă ea

— .Ador Disney World. Uite!

Se aplecă şi trase cu degetele înmănuşate de gulerul tricoului cu Slipknot. Prins de el era un mic obiect. O insignă emailată cu Mickey Mouse.

— E o insignă oferită la retragerea după un an de serviciu, spuse el. Le colecţionez. Am vreo sută.

[5]

Se îndreptă iar de spate.

— De aceea nu am niciun tatuaj, spuse el. Membrii distribuţiei nu au voie să aibă tatuaje vizibile.

— Vrei să faci parte din distribuţie, spuse Stevie. Să-l joci pe Mickey, cum ar veni?

— Toţi angajaţii sunt numiţi membri ai distribuţiei, spuse el. Sigur, la un moment dat vreau să ajung Imaginator, dar aş vrea să încep lucrând în parc
la nivelul vizitatorilor. Care e prima incizie?

*

Când Stevie ieşi din clădire, mirosind încă a disecţie, îl găsi pe David aşteptând-o aşezat, cu o pereche de ochelari de soare pe nas şi o expresie îngâmfată pe chip.

— Salut, Scooby! zise el. Ţi-a mai emis creierul ceva unde?

Stevie discutase cu el în seara de dinainte, spunându-i că cercetase subsolul. Subsolul nu-i îmbogăţise cu nimic bagajul de informaţii.

— Ţi-a zis, spuse el. Pare să fie clar că a coborât prin pasaj, a pus laolaltă nişte chestii ca să urce până la fereastră, apoi s-a căţărat afară.

— Ceea ce ştim, spuse el. Doar că sunt surprins, cred, că nu mi-a spus că există un panou ascuns în peretele Casei Mari. Noi ne împărtăşeam astfel de lucruri.

— Mai ştii şi de alte locuri? întrebă Stevie.

— Ştiu tot felul de lucruri, răspunse el zâmbind. Poate că, dacă eşti cuminte, o să ţi le împărtăşesc şi ţie. Dar ideea e... cum a făcut de-a ieşit pe fereastră ca apoi să dispară fără urmă? Ţi-am spus toate motivele pentru care pun această întrebare.

— Deci tu ce crezi? spuse Stevie. Ce făceai dacă erai în locul ei?

— Poate că în noaptea aia s-a ascuns, spuse el. Asta a fost mereu senzaţia mea. Cred că s-a ascuns până a hotărât ce să facă. Se putea ascunde într-o mulţime de locuri. Doar că după aceea au închis toate căile de acces, asta mă tot roade pe mine. N-avea palton, n-avea telefon. Nu ştiu. Trebuie să fi folosit undeva un telefon. Pur şi simplu nu pricep şi nu reuşesc să pricep. Dar. cred că ar trebui să mă duc la ora de analiză.

— Te duci la cursuri de analiză matematică? întrebă Stevie.

— Mai fac din când în când act de prezenţă, răspunse el. Il ţin în suspans pe Shorty. Dr. Short mă iubeşte. Toată lumea mă iubeşte. Sunt adorabil.

Işi ridică ochelarii şi-i făcu cu ochiul, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre şcoală.

Ce naiba mai însemna şi asta? Evident, erau din nou prieteni. Sau aşa considera David.

Alungă sentimentul de confuzie care o cuprinsese şi o luă spre Casa Mare. Avea treabă.

*

Podul casei Ellingham era un loc cu adevărat magic. Această peşteră aşezată deasupra tuturor, întinsă pe o suprafaţă la fel de mare ca toată amprenta la sol a Casei Mari, era, probabil, cel mai intim loc din campus. Era învăluit în penumbră, datorită luminii strecurate printre jaluzele. Aici ajunseseră rămăşiţele vieţii de la Ellingham, aici, în toate aceste corpuri cu rafturi metalice. Stevie se plimbă iar printre ele, lăsându-se pătrunsă de tăcerea din jur. Era un miros slab de praf, dar era un praf fin, stratificat, captiv în catifele, odihnind ca zăpada pe oglinzi. Aici, totul era încremenit în timp.

Plimbându-se printre rafturi ca să se readapteze, Stevie îşi aminti că mare parte din ce era aici era, de fapt, gunoi. Gunoi de bună calitate, dar gunoi. Erau cutii peste cutii pline cu clanţe. Vrafuri de farfurii. Cutii cu uniforme vechi. Unele lucruri pe care îşi dorea să le studieze din nou, precum şirul de rafturi care conţinea obiectele din vechiul birou al lui Albert Ellingham - obiectele care nu fuseseră suficient de importante ca să fie trimise vreunui muzeu sau la vreo arhivă. Mai erau şi nişte telefoane şi cabluri, hârtie nefolosită şi mape de plastic. Băgă

mâna într-una din cutii, unde găsise formularul de Western Union cu ghicitoare pe care o scrisese Albert Ellingham în ziua în care murise:
Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.

Cotrobăi din nou în aceeaşi cutie, cu un ochi la caiet, ca să vadă dacă nu găsea aici vreunul dintre obiectele de pe lista lui Fenton. Cutia conţinea lucruri precum prespapieruri, capse, vechi hârtii cu antet, nişte cutiuţe cu etichete scrise la o maşină de scris Smith Corona, peniţe de cea mai bună calitate, marca F.B. Bridges, cablu de înregistrare Webster-Chicago, role de hârtie pentru o maşinărie de socotit Borough... toate aceste produse care trebuie să fi fost cândva ceva, ceva ce se găsea peste tot, dar care acum nu mai însemnau nimic. Erau perimate.

Se aşeză pe podea şi trecu în revistă lista din caietul pe care i-l dăduse Fenton. Stevie avea de verificat 307 articole. Unele aveau să fie relativ simple şi rapid de verificat - care camere erau legate între ele prin uşi, confirmarea unor culori, materiale şi imprimeuri. Pentru unele avea să trebuiască să citească numeroasele volume de registre ale gospodăriei. Ceea ce o izbi pe Stevie era banalitatea, chiar stupiditatea acestor detalii. Sau, cel puţin, aşa părea. Dar munca de detectiv, şi poate şi cea de scriitor, necesita documentare şi detaliile contau.

Deschise un document pe laptop şi pregăti un plan de atac rudimentar, separând punctele de pe listă în grupuri de lucruri pe care le putea căuta concomitent. Cu puţină muncă, le ordonă în şapte liste, grupate după tip. Genul acesta de muncă o calma şi o scotea din ale ei. Demontează, ordonează, fă o listă. În scurt timp, notiţele neglijente ale lui Fenton erau într-un format curat. Decise să se apuce pe loc de prima listă şi trase jos de pe rafturi mai multe volume de registre.

Registrele gospodăriei conţineau toate activităţile zilnice ale casei Ellingham: comenzile de alimente şi provizii, mesele servite, sarcinile îndeplinite. Carnea venea lunea şi joia, peştele, de patru ori pe săptămână, iar fabrica de lactate făcea

zilnic livrări masive. Iarna, portocalele şi lămâile erau comandate special din Florida. Alimentele de bază, legumele şi produsele de întreţinere veneau uneori şi de trei ori pe zi. Curăţenia era un proces de mare anvergură, în perpetuă desfăşurare. Pe lângă personalul permanent al casei, erau aduse camioane de lucrători locali ca să frece ferestrele şi pereţii din sticlă ai verandelor, să lustruiască kilometri de lemn de trandafir, să şteargă de praf munţii de marmură, să scoată cenuşa din şemineuri, să taie lemne şi să le facă stivă, să împacheteze gheaţa şi s-o depoziteze, să repare orice era de reparat. Mai era şi personalul care lucra afară - o mică armată de grădinari ce plantau şi pliveau şi udau şi convingeau cu trudă viaţa să răsară din versantul muntelui. Toţi aceştia, plus sutele care munceau la terminarea construcţiei şcolii. Deveni cât se poate de limpede cât trebuie să fi însemnat Academia Ellingham pentru localnici.

Toii trebuie să fi lucrat acolo la un moment dat. Toată lumea vindea ceva

, academiei. Afaceri întregi se bazau pe acest om ciudat şi şcoala lui de la dracu-n praznic. Era un efort imens, făcut pentru doar o mână de oameni, dar în acelaşi timp Albert Ellingham a devenit persoana căreia îi datorau aproape totul. Dacă îl atacai pe el, îi atacai pe toţi.

Sigur că avea oarecum sens că cineva a vrut să-l ucidă pe Anton Vorachek. Oamenii cunoşteau familia, depindeau de ea. Şi erau nenumăraţi oameni care văzuseră domeniul, măcar parţial. Nu ştiau de tuneluri, dar omul cu gheaţa ştia de subsol, livratorul de bucătărie, oamenii de la curăţenie văzuseră casa pe dinăuntru. Oamenii vorbeau.

Stevie opri calculatorul şi închise ochii. O pană. O bucăţică de pânză cu mărgele. Un ruj. O pereche de gangsteri închipuiţi. Ce *însemnau* toate astea? Să fi vorbit Francis şi Edward cu cineva? Să fi fost în cârdăşie cu cineva din afară?

Răspunsurile nu erau încă disponibile.

Se scutură de praf şi aruncă iar o privire în jur. Avea de vizitat vechi prieteni. Pe-aici, pe undeva era o cutie cu ziare pe care Albert Ellingham o îngropase în tunel - tocmai fusese excavată. Putea conţine ceva util. Nu reuşi s-o găsească. Se

duse la capătul încăperii, la cea mai mare comoară din pod. Era o movilă imensă cu un diametru de vreo doi metri şi jumătate, acoperită cu un cearşaf. Il trase deoparte cu grijă.

Sub el se afla o altă Casă Mare, o copie exactă a originalului. Fusese făcută pentru Alice Ellingham după dispariţia ei. Stătea şi aduna praf, aşteptând-o să se întoarcă. Pipăi prin spate ca să găsească ivărul şi s-o deschidă, apoi studie camerele dinăuntru, care erau exact aşa cum fuseseră în anii '30. În bucătărie se vedeau bucătărese care lucrau cu oale minuscule.

În dormitorul lui Iris patul era făcut, cu aşternuturi mici de satin, iar pe măsuţa de toaletă erau aranjate perii şi sticluţe de parfum. Stevie privi scena de sus ca o zeiţă, examinând vechile dormitoare şi băile rustice cu plăci de gresie minuscule. Şi era acolo şi biroul lui Albert Ellingham, cu copii ale scaunelor lui, birourilor lui, covoarelor lui şi chiar unele dintre obiectele la care tocmai se uitase.

Era chiar şi o păpuşă care-l reprezenta pe el. Stevie o luă în mână. Porţelanul cu încheieturi mobile se îndoia cum voia ea. Pe faţă avea pictat un zâmbet binevoitor. Casa de păpuşi avea ceva profund tulburător. Poate tocmai de aceea nu fusese niciodată expusă public.

Se întuneca de-acum. Podul se cufundase în umbră. Probabil că era timpul să meargă la cină. Puse păpuşa la loc. În timp ce se îndrepta spre ieşire, se uită pe fereastra dinspre vest, care dădea către şopronul de întreţinere şi mica parcare a corpului profesoral. Erau acolo doar două maşini, foarte scumpe. Doctorul Quinn se îndrepta schimbându-şi ochelarii spre una dintre ele, o maşină sport roşie. Era şi firesc să conducă ceva ce arăta ca şi cum ar trebui să zboare pe vreo autostradă montană din Europa sau pe coasta Franţei, la Nisa. Dar nu parcarea era adevărata privelişte. De aici vedea munţii până departe. De ce fusese, oare, nevoie ca să se construiască în acest loc? Ca să iei un pisc de munte neîmblânzit, pe care nu putea locui nimeni, şi să construieşti pe el un mic imperiu? Albert Ellingham era obsedat de zei şi zeiţe. Oare încerca să-şi creeze propriul lui Olimp, să deţină o bucată de pământ şi de cer?

Telefonul îi bâzâi în buzunar. Era un mesaj de la un număr necunoscut.

Sper că totul merge bine. - EK

Edward King, amintindu-i că era aici. Că o supraveghea. Mesajul era palpabil ca o mână pe umăr. Nu îi dăduse numărul ei, dar asta era şi ideea - îi transmitea că nu avea nevoie să ceară această informaţie. Era la îndemâna lui oricând voia.

— Vrei să ne jucăm? întrebă ea telefonul.

Dar nu avea nicio armă pe care s-o poată folosi împotriva lui. Tot ce putea face era să ia la rând punctele de pe lista asta, să-şi urmeze indiciile. Nu era proprietatea lui - doar împrumutase o parte din ea.

Asta avea de gând să-şi spună de-acum încolo.Halloweenul - sezonul, apoi data în sine - se furişă încet în campusul Ellingham. Decorul era pictat din nou în fiecare seară, cu frunzele tot mai aurii în detrimentul celor verzi. Unele dintre viţele de iederă care şerpuiau pe clădiri se făcură de un roşu şocant. În ferestre, pe praguri şi în firide începură să apară dovleci. Nopţile întindeau degete lungi în zile, ca să tragă timpul către ele. Stevie se obişnui din nou cu viaţa la Ellingham, iar Ellingham se obişnui din nou cu ea. Camera i se părea acum mai intimă. Mirosea mai familiar, a pilota ei şi a detergentul de rufe de la Ellingham (aveau serviciu de spălătorie - trimiteau rufele murdare într-un sac şi se întorceau curate şi împăturite), a fum vechi de la şemineul din camera comună.

Încercă să recupereze materia pierdută şi, vreo săptămână, chiar crezu că avea să reuşească. Această încredere în sine era în mare parte bazată pe un tur de forţă de o noapte, în care făcu module de limbă spaniolă până la ora 3 dimineaţa. După efortul susţinut, se simţi foarte savantă, poate chiar sclipitoare, poate un geniu nerecunoscut al vremii ei. Euforia se risipi brutal când îşi dădu seama că pierduse sisteme întregi la anatomie, că era în urmă cu patru romane la engleză şi că eseul ei la istorie pe tema preşedinţiei Harding nu avea, de fapt, să fie scris niciodată. Existenţa lui era o mică farsă conceptuală.

Însă făcuse progrese în privinţa sarcinii date de Fenton. Petrecuse lungi ore în pod, luând la rând articolele plicticoase de pe listă. Stevie nu crezuse că o puteau plictisi detaliile cazului Ellingham, dar Fenton reuşise să facă asta cu lista ei.

Acum, în dimineaţa de Halloween, era iar în microbuz, întorcându-se cu prima lucrare dusă ca lumea la bun sfârşit în tot timpul petrecut de ea la Ellingham. Era plăcut să faci *ceva* cum trebuie.

Înainte să pornească spre Burlington, Stevie trebui s-o asigure pe Janelle că avea să se întoarcă la timp pentru petrecerea de Halloween din acea seară. Stevie avusese întotdeauna o atitudine ambivalentă faţă de Halloween. Halloweenul avea multe părţi bune - emisiunile despre cazuri reale de crimă se înmulţeau întotdeauna, alte seriale îşi scoteau pe post episoadele cu intrigă poliţistă, iar furişatul prin întuneric devenea în general mai acceptabil. Dar cu costumele nu se putuse împăca niciodată. Iată care era prima problemă: trebuia să fii „frumuşică". Acesta fusese mesajul pe care-l primise toată viaţa. În copilărie, Halloweenul era ziua în care Stevie era îndesată împotriva voinţei ei într-un costum de prinţesă Disney. „Arăţi aşa de frumuşică", spunea mama ei prinzând cu ace de siguranţă poliesterul subţire al rochiei de Belle de stratul de haine groase de dedesubt. „Nu vrei să fii prinţesă?"

Stevie nu voia să fie prinţesă. Nu ştia prea bine ce erau prinţesele sau ce făceau ele. Ceruse să fie altfel de prinţesă, ca prinţesa Leia, dar propunerea i-a fost respinsă. Nu i s-a dat niciodată un motiv. Stevie arăta spre fiecare costum din magazin - fantomă, pirat, banană. Degeaba. Trebuia să fie de fiecare dată prinţesă Disney şi aceleaşi costume erau scoase la nesfârşit de pe umeraşe.

Era de la sine înţeles că Janelle Franklin lua Halloweenul foarte în serios.

Il organizase şi-l planificase cu aceeaşi precizie şi atenţie la detalii pe care le aplica în toate aspectele vieţii ei. Stevie o văzuse cum muncise o săptămână la construirea de la zero a unui costum de Femeia Fantastică, cosându-l, aplicând lucruri, tăind burete, vopsind cu spray şi lipind cu pistolul de lipit. Ceruse de mai multe ori şi ajutorul lui Stevie şi cu acele ocazii o interogase ca să afle ce costum intenţiona să poarte. Refuza să accepte răspunsul lui Stevie că se va costuma într-o persoană care stă acasă, fără costum.

— Halloweenul e şansa de a fi orice vrei să fii, a spus Janelle în timp ce Stevie lipea o bucată de polistiren în formă de *W* pe un corset purtat de Janelle. Nu trebuie să fie totul sexy, sexy. Astea sunt porcării impuse de patriarhat. Eu sunt Femeia Fantastică fiindcă-mi place mult Femeia Fantastică. Ţie cine-ţi place?

— Oamenii care lucrează la bazele de date de ADN? a răspuns Stevie verificând că W-ul era bine prins.

— Aha! Dar detectivi? Sherlock Holmes?

Stevie şi-a dat ochii peste cap.

— Care-i problema cu Sherlock Holmes? a întrebat Janelle.

— Nu-i nicio problemă cu Sherlock Holmes, a răspuns Stevie. Dar el nu e un *costum.* E...

Stevie a fluturat din mâini încercând să transmită ideea că nu pui, aşa, pe tine hainele celui mai mare detectiv fictiv, cel care a inspirat tehnici de investigare reale şi că nu, nu e vorba doar de şapcă sau de haină. Janelle i-a dirijat cu grijă înapoi mâna în care încă mai ţinea pistolul de lipit.

— Zi-mi altul, a spus Janelle.

— Eu ştiu?... Hercule Poirot?

— Bravo! a spus Janelle. Costumează-te în el!

Bugetul lui Stevie pentru costum era, practic, de 10 dolari, mai puţin chiar, dacă se putea. Şcoala dădea voie elevilor să folosească costumele de la teatru. Acolo a găsit Stevie un costum care - chiar dacă nu se ridica la înălţimea standardelor celui mai dichisit detectiv al Belgiei - era suficient de bun. Avea să-şi dea părul pe spate, lipit de cap, şi să-şi pună pălărie. Avea să împrumute de la Vi un spray negru. Mustaţa o cumpărase on-

line. Sâmbătă dimineaţă aşezase toate astea pe pat, apoi se urcase în microbuz ca să se ducă la întâlnire. În seara asta avea să joace rol de detectiv, dar acum trebuia să încerce să fie detectiv.

Fenton locuia în mijlocul Burlingtonului, în zona universităţii. Strada pe care locuia era plină de case în stil victorian, care probabil fuseseră cândva locuinţele unor familii bogate. Aveau verande mari, pe toată lungimea, care dădeau spre lacul Champlain. Universitatea preluase unele dintre frumoasele clădiri din cărămidă şi le transformase. Pe celelalte, cele mari, neregulate, pictate în tot felul de culori, le împărţise în apartamente pentru studenţi, care puseseră pe verande lăzi frigorifice şi balansoare şi hamacuri, iar în ferestre atârnaseră afişe şi lozinci şi tapiserii.

Casa ei era micuţă, de un verde-prăfuit, amplasată între căminul unei frăţii a studenţilor şi un magazin de delicatese. Veranda din faţă era închisă cu plasă şi era plină cu munţi de ziare, lăzi pentru sticle de lapte şi o mulţime de materiale reciclabile. Stevie remarcă o temă recurentă printre reciclabile. Conţineau o mulţime de sticle. Numeroase sticle de vin, două sticle de whisky, o sticlă de vodcă. Işi aminti cum Hunter luase cana de cafea a lui Fenton ca s-o studieze.

Deodată, gestul avea noimă.

înăuntru urla muzica, aşa că Stevie fu nevoită să bată un minut întreg la uşa cu vopsea scorojită, până să i se răspundă. Fenton deschise, cu o ţigară neaprinsă în gură. Azi purta o veche pereche de blugi cu talie până-n gât şi un pulover negru, lălâu.

— Salut, zise ea împingând înăuntru cu piciorul gol o pisică portocalie mare. Intră!

într-un fel, casa lui Fenton era exact cum Stevie fusese sigură că avea să fie, şi totuşi o surprinse. Mirosea a fum de ţigară şi pisici şi gunoi şi a parfumul unei singure lumânări aprinse, care ar fi trebuit să acopere toate celelalte mirosuri, dar nu făcea decât să le înrăutăţească. Intrară într-un

living alcătuit în mare parte din cărţi. Cărţi pe rafturi. Teancuri de cărţi pe lângă tot peretele. Cărţi pe toată masa rotundă din mijlocul camerei. Cărţi împrăştiate pe scaune. Mai era acolo un televizor mare şi un dulap plin cu DVD-uri. Peste tot erau pahare şi căni şi chestii imposibil de identificat, în folie de aluminiu. Mai erau şi nişte lucruri care probabil erau ale lui Hunter
- o haină, nişte adidaşi, câteva cărţi despre mediu. În timp ce studia camera, mai zări două pisici camuflate în peisaj. Mirosul plutea peste tot şi toate. Stevie încercă să nu îşi arate dezgustul, dar nu se putu abţine să nu-şi acopere nasul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fenton tare, ca să acopere muzica.

— Nimic, doar.

Fenton opri muzica şi se făcu brusc linişte.

— Îţi place Rolling Stones? întrebă ea.

— Păi.

— Cea mai bună trupă din lume. *Exile on Main Street.* Cel mai bun album din lume. Fără discuţie. Pute a ceva aici? Hunter îmi spune tot timpul asta. Mi-am pierdut de ani buni mirosul. Deschide o fereastră dacă crezi că miroase urât. Hai în birou!

Fenton îşi puse după ureche ţigara neaprinsă şi-i făcu semn să intre pe nişte uşi duble de sticlă, acoperite cu jaluzele de bambus. Camera asta ducea totul la un alt nivel. Majoritatea spaţiului era ocupat de un birou
imens de nuc, cu o veioză cu abajur verde. În colţ era un scaun de piele vădit utilizat la greu. Şi aici erau cărţi, puse în teancuri joase, ordonate. Printre teancuri erau cutii mari din carton pentru documente şi fişete din metal. Dar pereţii au fost cei care i-au captat complet atenţia. Un perete era plin cu fotografiile alb-negru ale persoanelor despre care se ştia că erau în casă în ziua răpirii. Era o secţiune întreagă de poze cu Vorachek. Apoi poze cu casa şi domeniul. Apoi hărţi, vechi şi noi. Cea aflată cel mai aproape de Stevie era din hârtie subţire, fragilă, dar într-o stare foarte bună, şi arăta

autostrăzile din Vermont, desenate cu linii groase, cu cerneală albastră. În această hartă erau înfipte câteva piuneze colorate.

— Hartă rutieră originală, tipărită în 1935, spuse Fenton.

Era diagrama unei conspiraţii. O diagramă adevărată şi reală a unei conspiraţii. Lipseau doar firele care să conecteze diverse puncte din diagramă.

— Deci, zise Fenton, cum ne-am descurcat?

Stevie împinse carnetul spre ea.

— Am făcut 290 din 307, spuse Stevie. Lipseau câteva lucruri. N-am găsit modelul de veselă pe care-l căutai.

Fenton făcu hmmm şi răsfoi notesul răsucindu-şi pe deget una dintre buclele sure.

— Lasă-mă să citesc asta, spuse ea. Du-te şi ia-ţi o Cola sau ce vrei din bucătărie.

Fenton o alungă pe Stevie cu o fluturare din mână. Stevie trecu iar prin living, oprindu-se lângă canapea ca să mângâie o pisică mare, roşcată. Canapeaua era acoperită cu un strat aşa gros de păr de pisică, încât de-abia se mai vedea culoarea stofei. Pe jos erau fire de nisip de litieră, scrum şi bucăţele mici de hârtie. Pe fiecare suprafaţă liberă erau urme circulare de la căni şi pahare. Avea impresia că în bucătărie n-o aştepta o experienţă plăcută, dar observă că cineva făcuse oarece eforturi. Erau multe pahare murdare, dar erau adunate lângă chiuvetă. Pe podea, lângă coşul de gunoi erau mai multe sticle de vin goale şi o cutie de pizza. Nimic bun n-avea să iasă dacă deschidea frigiderul. Stevie provenea dintr-o familie crispată, în care cel mai mic miros sau urmă de murdărie erau considerate inacceptabile în bucătărie şi ştia fără urmă de îndoială că în frigiderul acesta avea să fie un miros de la vreun aliment neînchis cum trebuia sau expirat.

Însă într-o cutie de pe podea erau nişte doze de Cola calde. Stevie luă una, o deschise şi şterse capacul cu mâneca înainte să soarbă din ea. Se uită prin teancul de cărţi de pe masă şi tocmai deschisese una despre Spintecătorul din Yorkshire când auzi că se deschide uşa.

— Bună! strigă o voce.

Se aplecă să vadă cine era şi îl văzu pe Hunter intrând pe uşă, sprijinindu-şi cârja de perete şi lăsându-şi rucsacul să cadă pe jos, ca să-şi scoată pufoaica. Stevie se retrase, simţindu-se aiurea să fie găsită în casa lui, bându-i cola caldă, deşi avea permisiunea să fie aici.

— N-am găsit limete, spuse el. Dar am cumpărat nişte conserve de carne.

Intră în bucătărie şi clipi surprins.

— Ei! spuse el. Ăăă... salut! Scuze! Bună.

— Hunter? strigă Fenton.

— Da!

— Dă-i o Cola lui Stevie!

Hunter zâmbi strâmb, cu blândeţe jenată şi făcu semn din cap către Cola
din mâna lui Stevie.

— Scuze, spuse el. E cam dezordine aici. Ai venit. să lucrezi?

— Mătuşa ta se uită pe nişte chestii pe care le-am făcut.

— Aha! Super!

Hunter se uită în jur de parcă îi părea rău că deranja, în propria lui casă. Băiatul avea un aer solar. Păr blond, tuns cam scurt, probabil o tunsoare ieftină şi rapidă, sau poate chiar făcută acasă. Cei câţiva pistrui care-i pudrau chipul îl făceau să arate mai tânăr decât era.

— Aşa, zise el aşezându-se. Ia spune, cum e la Ellingham?

— Intens, spuse ea. Incredibil. Copleşitor.

— Şi tu cum ai intrat acolo?

— Am scris despre cât de obsedată sunt de caz, spuse ea. N-am crezut că aveau să mă primească. Dar cuiva i-a plăcut totuşi ce-am scris.

— Probabil că ai acea calitate pe care o caută ei, zise el. Adevărul e că şi eu am aplicat. Dar eu n-am primit scrisoarea de la Hogwarts.

Pentru prima dată îşi dădu seama că în ochii altora, care poate şi-au dorit să meargă la Ellingham, să se bucure de această magie, ea era o iniţiată, era inclusă în lumea aceea. Era de invidiat. Lucru bizar şi cam jenant. Işi dori să spună ceva ca

să-l facă pe Hunter să se simtă mai bine, dar ştia că, dacă ar fi fost în locul lui, s-ar fi simţit tratată de sus.

— Nu-i nimic, spuse el. Nu-mi pusesem mari speranţe în asta. Doar că ştiam de la mătuşa mea de Ellingham şi mi-am încercat norocul.

Se strâmbă şi aruncă o privire în jur, de parcă era stingherit de tot ce spunea.

— Eu încă mai cred că am fost admisă din greşeală, spuse Stevie.

— Sunt sigur că toţi spun asta.

— Nimeni nu spune asta, zise Stevie. Doar eu. S-ar putea să fie adevărat. Prietena mea, Janelle, e un geniu. Prietenul meu, Nate, e scriitor de succes. Toată lumea e *ceva* acolo.

— Şi tu eşti ceva, spuse el.

— Mie îmi plac misterele, spuse ea.

— Cui nu-i plac? zâmbi el.

— Multor oameni.

— Proştilor, zise el.

Asta o făcu să zâmbească.

— Bravo! Ai făcut treabă bună.

Fenton stătea în uşă.

— Ai făcut totul mult mai repede decât mă aşteptam. Leneşii mei de masteranzi ar fi tărăgănat-o tot semestrul. Hai!

Hunter se strâmbă puţin şi Stevie se ridică s-o urmeze pe Fenton la ea în birou. Odată ajunse înăuntru, Fenton închise uşile duble, apoi se aşeză şi o măsură din priviri.

— Eşti serioasă, spuse ea. Asta-mi place. Credeam că o s-o ardem aiurea ca să ne aflăm în treabă, dar e OK. Poate că reuşim să facem treabă serioasă împreună.

Stevie se întrebă ce făcuse toată săptămâna, dacă asta nu era treabă serioasă.

— Regula numărul unu, spuse Fenton arătând spre zidul de cutii cu documente. Nu pune nimic pe internet. Odată ce încarci ceva on-line, nu mai face doi bani. Nu-ţi mai aparţine.

Îşi scoase ţigara de după ureche şi o aprinse cu o brichetă luată de pe birou.

— Presupun că ai citit transcrierea stenogramelor de la procesul lui Vorachek?

— Bineînţeles, spuse Stevie.

Era unul din primele lucruri pe care le făcea orice om interesat de caz. Fenton scoase o copie legată a transcrierii, cu cel puţin 100 de bileţele lipicioase ieşind în lateral.

— Poftim, spuse ea. Citeşte rândurile evidenţiate cu marker.

Era mărturia lui Marion Nelson, şefa Casei Minerva. Acestea erau rândurile marcate de Fenton:

ACUZAREA: Domnişoară Nelson, ne puteţi spune când v-aţi dat seama că Dolores Epstein dispăruse?

MARION NELSON: În seara aceea, imediat după ora 9.

ACUZAREA: 9 seara? Nu e o oră cam târzie ca o fată să umble pe-afară?

MN: Păi, nu, nu la Ellingham. Unul din preceptele şcolii e că elevii sunt liberi să înveţe şi să exploreze. Şcoala e... mă rog, şcoala părea... şi în general e un loc foarte sigur. Ca să poată citi, să se poată distra, să experimenteze şi să înveţe. Dottie era o cititoare avidă şi se ascundea deseori cu o carte prin vreun ungher. Dar de obicei apărea la cină.

ACUZAREA: Şi acum n-a apărut?

MN: Nu.

ACUZAREA: Când aţi aflat că dispăruse?

IMN: Când oamenii domnului Ellingham au venit în zori la uşa noastră şi ne-au cerut să-i punem pe copii să-şi facă bagajele şi să se pregătească de plecare.

— Şi acum. spuse Fenton luând înapoi transcrierea şi trecând mai departe, la o pagină cu mărturia din 22 iulie 1938 a lui Margo Fields, operatoarea de la centrala telefonică locală, care făcuse legătura pentru apelurile în care răpitorii cereau recompensa.

Fenton marcase alte rânduri:

ACUZAREA: Domnişoară Fields, pe 13 aprilie 1936, lucrai la centrala telefonică din Burlington. Corect?

MARGO FIELDS: Da, eram. Da. La muncă, da.

ACUZAREA: De când sunteţi operatoare, domnişoară Fields?

MF: Se fac şase ani în iunie. M-am angajat de cum am terminat liceul. Nu ştiam ce voiam să fac, dar era un post liber şi am aplicat, l-am primit şi cu asta mă ocup de atunci.

ACUZAREA: Ce ne puteţi spune despre liniile de telefonie care duc la Academia Ellingham?

MF: A, sunt o mulţime. Şapte linii în casă şi apoi multe dintre clădiri au propriile lor telefoane. În total sunt şaisprezece linii către proprietate.

ACUZAREA: Şapte linii în casă?

MF: Da. Până să vină domnul Ellingham nici n-am ştiut că o casă poate avea şapte linii! Vă imaginaţi? Şapte telefoane într-o singură casă!

ACUZAREA: Ne puteţi spune unde duc liniile?

MF: Păi, una duce la domnul Montgomery. El e valetul. Mai e una în bucătărie, una la domnul Mackenzie - el e secretarul domnului Ellingham, una la doamna Ellingham, un telefon pentru oaspeţi, un telefon pentru menajeră şi apoi, bineînţeles, mai e şi telefonul domnului Ellingham. Majoritatea apelurilor către şi din casă sunt ale domnului Montgomery sau ale domnului Mackenzie sau ale doamnei Ellingham, cu excepţia cazurilor când e vreo petrecere acolo sus. Atunci apelurile vin şi pleacă de la toate
telefoanele toată ziua. Iar apelurile care merg la telefonul domnului Montgomery... vin şi pleacă peste tot!

ACUZAREA: Domnişoară Fields, să mergem la după-amiaza zilei de 13 aprilie. La ce oră ajungi la serviciu?

MF: Păi, în ziua aia lucram în schimbul care începea la 5 după- amiază. De obicei, înainte de schimbul de la 5, iau prânzul la Henry 's. Deci m-am aşezat la postul meu la ora 5 şi am înlocuit-o pe Helen. Helen Woolman.

ACUZAREA: Onorată instanţă, prezint dovada cu numărul 56A. Domnişoară Fields, acesta e registrul pe care îl folosiţi ca să ţineţi evidenţa apelurilor?

MF: Da.

ACUZAREA: Vorbiţi-ne despre legătura pe care aţi făcut-o în seara aceea, la ora 7 şi un sfert.

MF: Sigur. Acel apel a venit de la o cabină telefonică de la colţul străzilor College şi Church. Au sunat pe telefonul domnului Montgomery. Nu prea văd apeluri către casa Ellingham care să fie date dintr-o cabină telefonică, dar aceea e chiar lângă piaţă, aşa că m-am gândit că o fi vreo livrare sau aşa ceva. Dar, ştiţi, eram curioasă.

ACUZAREA: Puteţi descrie vocea de la telefon?

MF: Răguşită. Foarte răguşită. Cu un fel de a vorbi foarte ciudat. Parcă vorbea printr-un tub sau aşa ceva. Dar telefonul ăla are uneori o conexiune dubioasă.

ACUZAREA: Ce altceva vă mai amintiţi despre voce? La ce vă referiţi când spuneţi că era ciudată?

MF: A, avea accent.

ACUZAREA: Ce fel de accent?

MF: Nu era american. European, parcă. Vecina mea, doamna Czarnecki, din josul străzii, e din Polonia, din Varşovia, şi semăna un pic cu accentul ei, dar nu exact aşa. Am rămas pe fir cât să-l aud pe domnul Montgomery că răspunde. Aş vrea să fi rămas mai mult, dar noi nu facem aşa ceva. Vai, cât îmi doresc s-o fi făcut! Nu vă închipuiţi cât îmi doresc. Nu ştiu ce aş fi făcut.

ACUZAREA: Cât a durat apelul?

MF: Cinci sau şase minute.

ACUZAREA: Şi după aceea ce s-a întâmplat?

MF: Următorul apel a venit din casă. Era 7:45. Domnul Mackenzie a sunat şi a cerut să-i fac legătura cu... George Marsh, din ce am aflat după aceea. Şi acesta era un apel obişnuit. După aceea domnul Mackenzie m-a sunat iar şi mi-a cerut să am grijă să fac o notiţă specială în registrul apelurilor cu locul de unde pleca fiecare apel din şi către casă în seara aceea. Vocea lui suna cam ciudat, dar a zis ceva, cum că domnul Ellingham trebuie să ştie din nu ştiu ce motiv legat de afaceri. Şi m-a întrebat de unde venise apelul anterior, iar eu i-am zis. De obicei iau o pauză de cină la 7 seara, dar mi-am mâncat sandviciul la post, fiindcă domnul Mackenzie mă rugase să fiu atentă în mod special în seara aia şi noi avem întotdeauna grijă de liniile de la Ellingham. A făcut aşa multe pentru copiii

ăia... Mi-aduc aminte că aveam la mine un sandvici cu brânză şi dulceaţă de roşii şi, cum am luat prima muşcătură, a venit un apel.

ACUZAREA: Ce ne puteţi spune despre celelalte apeluri?

MF: Aşa. Am notat aici că la 20:30 a venit un apel din New York City către telefonul personal al doamnei Ellingham. N-a răspuns. Atunci n-am ştiut de ce, dar acum ştiu, desigur. Venea de la o centrală din Manhattan - o legătură pe care am văzut-o des. Cred că o suna o prietenă de-ale ei.

ACUZAREA: Acel apel a fost identificat ca venind de la doamna Rose Peabody, o prietenă a doamnei Ellingham.

MF: Da, apelul ăla nu era nimic nou. Ei, următorul, acela venea de la o altă cabină telefonică, ceea ce era ciudat. Asta s-a întâmplat la 20:47. De data asta era un telefon de lângă benzinăria de la ieşirea în Route Two. O ştiţi? Apelul era către linia domnului Mackenzie. Ei, era aceeaşi voce ciudată ca la primul apel, sunt sigură de asta. Foarte răguşită. Am rămas pe fir cât să-l aud pe domnul Mackenzie că răspunde. Un alt apel a venit la 21:50 pe telefonul domnului Ellingham, de la aceeaşi legătură din New York City, doamna Peabody, şi n-a răspuns nimeni. La miezul nopţii am ieşit din tură şi l-am sunat pe domnul Mackenzie să-i spun şi să-i citesc informaţiile notate.

ACUZAREA: Acelea au fost singurele apeluri?

MF: Da.

ACUZAREA: Primite, date sau chiar şi între clădiri

?MF: În unele zile, liniile de la Ellingham sunt foarte solicitate, dar serile sunt în general liniştite şi cred că domnul Ellingham era în oraş în ziua aia, deci telefoanele lui erau mai puţin folosite. Deci nu era chiar aşa neobişnuit.

ACUZAREA: Şi vocea pe care aţi auzit-o? Aţi putea-o identifica

dacă aţi mai auzi-o o dată?

MF: Aăă... cred că da? Posibil. Era o voce ciudată. Ceva nu era în regulă cu ea.

ACUZAREA: Nu era în regulă?

MF: Nu pot să explic.

ACUZAREA: Onorată instanţă, aş vrea să-l rog pe acuzat, domnul Anton Vorachek, să citească ceva cu voce tare.

APARAREA: Onorată instanţă, obiectez!

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Obiecţie respinsă.

ACUZAREA: Domnule Vorachek, am scris ceva pe bucata asta de hârtie. Vă rog să citiţi cu vocea dumneavoastră normală.

ANTON VORACHEK: Nu sunt actor. Refuz să particip la teatrul dumneavoastră.

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Sunteţi deplasat, domnule...

ANTON VORACHEK: Acest proces e o farsă! Sunteţi cu toţii marionete ale statului capitalist!

DOMNUL JUDECĂTOR LADSKY: Domnule Vorachek! Mai am puţin şi vă dau afară din sală!

ACUZAREA: Onorată instanţă, e posibil să fi fost de-ajuns pentru ce am nevoie. Domnişoară Fields, tocmai aţi auzit vocea domnului Voracheck. Asta era vocea pe care aţi auzit-o?

MF: A, vocile sunt ciudate. Auzi aşa multe pe fir şi prinzi mici chestii mărunte şi ai impresia că le poţi deosebi, dar apoi se amestecă iar una cu alta. Am avut senzaţia că persoana asta... nu voia să fie înţeleasă? A fost o noapte oribilă. Sigur, atunci nu ştiam asta, am aflat după aceea. Dar... da. Cred că eposibil, da.

ACUZAREA: Onorată instanţă, nu mai avem întrebări.

Stevie era prea deşteaptă ca să întrebe „Şi ce-i cu asta?". Se uită la Fenton aşteptând un indiciu care să-i arate unde bătea.

— Spune că n-au mai fost alte apeluri între 9:15 şi miezul nopţii, zise Fenton. Iar domnişoara Nelson spune că a aflat de răpiri dimineaţă. Aşa că
am verificat câte ceva.

Pe colţul biroului era un teanc de notesuri A4 galbene. Le luă la rând până îl găsi pe cel pe care îl căuta.

— Ţi-am spus că am informaţii noi, spuse Fenton. Am vorbit cu o mulţime de oameni. Am obţinut informaţii foarte interesante, foarte
importante. Unul dintre oamenii pe care i-am găsit a fost Gertie van Coevorden. Gertie van Coevorden era.

— O elevă din Casa Minerva, spuse ea.

— Exact. Una foarte bogată, una căreia îi plăcea să vorbească despre noaptea aia cu oricine îi ieşea în cale. Am intervievat-o, am înregistrat şi am transcris discuţia. Uite ce a zis: *„Era o noapte oribilă, foarte ceţoasă. Eram adunaţi cu toţii în camera comună. Noi, toate fetele din Minerva, eram prietene tare bune şi ţineam enorm unele la altele. Dottie nu venise acasă şi eram toate îngrijorate. Dottie era una dintre cele mai bune prietene ale mele. Ceva nu era în regulă şi îi tot spuneam domnişoarei Nelson, şefa casei, că ar trebui s-o caute cineva. Mă gândeam să mă duc eu s-o caut, dar chiar atunci a sunat telefonul de sus. Ştiu că era fix înainte de ora 10 seara, fiindcă ne plăcea să ascultăm o emisiune la radio, care începea la 10. Dar domnişoara Nelson ne-a obligat pe toate să mergem la culcare şi a început să se comporte foarte ciudat. "*

Fenton ridică ochii din notes.

— Nu se pomeneşte nicăieri că ar fi făcut legătura pentru vreun apel la ora 10 seara, spuse Fenton. Aşa că mă uit iar la ce spune, de fapt, Margo Fields. Acuzarea: primite, date sau chiar şi între clădiri? Şi Margo Fields nu spune „Da, corect", spune ceva complet diferit. Spune *„În unele zile, liniile de la Ellingham sunt foarte solicitate, dar serile sunt în general liniştite şi cred că domnul Ellingham era în oraş în ziua aia, deci telefoanele lui erau mai puţin folosite. Deci nu era chiar aşa neobişnuit".* Ceea ce nu e un răspuns, propriu-zis. Deci ce avem noi?

— O discrepanţă, zise Stevie. Gertie van Coevorden spune că a fost un apel telefonic, iar în registre nu apare.

— Şi avem o centralistă care e evazivă în boxa martorilor. Dacă ocoleşte subiectul nu se cheamă că minte. Deci, care poveste crezi că e reală? Gertie van Coevorden şi telefonul ei sau centralista evazivă?

Stevie se lăsă pe spătar şi răsuci subiectul pe toate feţele.

— De ce n-a observat nimeni până acum ce a spus Gertie despre telefon?

Fenton zâmbi şi îşi bătu uşurel nasul cu degetul.

— E exact întrebarea corectă. *Fiindcă n-a întrebat-o nimeni până acum.* Par să se fi dat peste cap să nu întrebe pe nimeni din Casa Minerva nimic despre apelurile telefonice. Iar Gertie van Coevorden nu mi-a dat impresia că ar fi una din marile minţi ale naţiei. Nu cred că a remarcat că din toate relatările lipsea acel apel telefonic. Dar eu, da.

— Şi atunci ce înseamnă asta? A sunat cineva la Minerva? Are sens - probabil, o căutau pe Dottie.

— Din nou, corect, spuse Fenton. Atunci de ce acel telefon nu apare înregistrat nicăieri? Răspunsul se află în planul clădirii Academiei Ellingham.

Se duse la peretele cu poze alb-negru reprezentând casa şi domeniul.

— Ştii că acolo sus sunt tuneluri, da? Tu ai fost în cel mai cunoscut. Dar mai sunt şi altele. Multe au fost parţial umplute cu pământ sau închise pentru că erau periculoase - dar ideea tunelurilor secrete tocmai asta era: erau *secrete.* Pentru uz personal. Conform spuselor lui Gertie, în Minerva exista un tunel.

— În Minerva? spuse Stevie. Eu locuiesc în Minerva.

— Ai auzit ceva de vreun tunel?

— N-am auzit nimic.

— Gertie era convinsă că e. Spunea că l-a găsit o altă elevă, că o văzuse pe eleva asta dispărând şi reapărând.

— Unde duce tunelul?

— Dacă presupunerile mele sunt corecte, duce undeva în celălalt capăt al campusului, într-un loc izolat, cam pe-aici.

Se ridică şi arătă cu degetul către zona de lângă cantină şi sala de sport.

— Deci, dacă găsim acest tunel, spuse Stevie, cu ce ne ajută pe noi?

— Am o mică teorie, spuse Fenton. Dacă pot dovedi că tunelul există, teoria mea e mult mai solidă.

— Care e teoria? întrebă Stevie.

— Treaba mea. Dar, dacă am dreptate şi cartea asta o să-mi iasă aşa cum cred eu că o să iasă, vei face şi tu parte din ea.

Uite următoarea ta însărcinare. Vezi care-i treaba cu tunelul. Iscodeşte pe-acolo.

Stevie decise să nu pomenească despre faptul că explorarea tunelurilor era puternic descurajată printre elevi. Mai bine o lăsa aşa. Tocmai primise o însărcinare oficială.

În drum spre ieşire, îl văzu pe Hunter stând în living, mângâind o pisică mare, portocalie, pe care o ţinea în poală.

— Gata? spuse el. Vrei să te duc cu maşina, ori.

— Las-o-n pace, îl repezi Fenton. Au microbuz.

Fenton strănută, apoi smulse o copie a cărţii ei dintr-un morman cu cărţi ce părea să fie alcătuit din exemplare vechi.

— Poftim, spuse ea. Asta e pentru tine.

Stevie avea deja una, iar asta avea margini îngălbenite, dar tot o primi. Discuţia fiind încheiată, Fenton plecă în bucătărie.

— Voiam să spun că te duc eu dacă ai nevoie, spuse Hunter. Scuze. E. dură.

— Nu, stai liniştit, spuse Stevie. Oricum, nu lasă pe nimeni să urce până în campus.

— A, chiar, spuse el înroşindu-se puţin. Ihî. M-am prostit. îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău, spuse ea.

— Uite ce, zise el. Ţi s-ar părea ciudat dacă ţi-aş da numărul meu de telefon? Chestia e că lucrezi cu mătuşa mea şi.

Aruncă o privire spre bucătărie, unde Fenton fredona tare.

— . poate, poate că-l vrei. Sau. Poate că nu.

— Sigur, spuse Stevie oferindu-i telefonul ei.

Nu prea înţelegea de ce îi dădea numărul lui - să fi fost zâmbetul pe care i-l oferise mai devreme ori firea instabilă a lui Fenton, dar ceva nu era în regulă cu tot acest mic aranjament. În orice caz, era un număr de telefon, încă o persoană cu care putea să creeze o legătură. Nu era cea mai neplăcută senzaţie din lume

.În acea seară, la ora 6, când ziua se apropia de sfârşit şi umbrele nopţii se întindeau peste Ellingham, Stevie Bell stătea în camera ei şi se chinuia să încapă în costumul care încă mirosea puternic a naftalina şi mucegaiul din podul cu costume. Se postă în faţa oglinzii şi făcu ceea ce ar fi făcut şi detectivul

belgian, faimos pentru cât era de pretenţios - îşi aranjă mustaţa până arătă perfect, îndesă o pernă în pantaloni ca să-şi umfle puţin abdomenul şi să mai umple ceva din spaţiul în exces rămas în costum. Găsise şi un baston în recuzită şi nişte mănuşi albe, iar efectul general era foarte mulţumitor.
5
Faza asta cu tunelul era o tâmpenie. Dacă era un tunel sub Minerva, cineva l-ar fi găsit până acum. David. Ellie. Cineva. Ar fi ocupat un loc de prim-plan în legendă.

Cu toate astea, trebuia să facă un minim efort ca să-l caute. Aşa ar face Hercule.

Intrarea în tunel ar trebui să fie la parter. Asta însemna că potenţialele puncte de intrare erau bucătăria, camera comună, coridorul, una din cele două băi sau unul din cele trei dormitoare. Se târâse deja pe toată podeaua lui Ellie. Nu era nici urmă de tunel acolo. Sigur, intrările puteau fi ascunse cu mare grijă, dar chiar şi aşa. Se lăsă în jos şi examină propria ei duşumea, târându-se, ciocănind, trăgând de scânduri. Nimic.

Putea să verifice mai târziu camera lui Janelle. Acum era băgată până în gât în transformarea în Femeia Fantastică şi nu putea fi deranjată. Dar părea puţin probabil ca intrarea să fie în dormitoare. Ar fi trebuit să fie în podea.

Se duse în bucătărie şi cotrobăi prin spatele dulapurilor cu bastonul. Era posibil ca frigiderul, aragazul sau maşina de spălat vase să fi acoperit intrarea, însă, pe de altă parte, locurile acelea n-aveau cum să nu fi fost verificate, având în vedere că aparatura era conectată la reţelele de apă şi de gaz. Frigiderul era greu. Era puţin probabil să nu remarce nimeni dacă sub el era un gol.

Se plimbă prin camera comună, studiind podeaua din dale de piatră. Zona era ceva mai promiţătoare, fiindcă oricare dintre aceste lespezi putea fi un chepeng. Dar îmbinările păreau categoric solide. La fel, în băi nu era niciun semn că ar exista vreun pasaj undeva în podea

.Era o verificare superficială şi avea de gând să se uite şi mai târziu, dar adevărul e că era posibil ca Fenton să se fi înşelat. Poate că undeva, în campus, exista un tunel care nu fusese găsit, dar probabil că nu era aici.

Tocmai mergea în patru labe pe coridor, examinând scândurile, când Nate se apropie din spate.

— Ce faci? întrebă el.

Stevie se ridică şi-şi aranjă perna de pe burtă.

— Nimic, spuse ea. Am crezut că am scăpat ceva. Ăsta e costumul tău? Nate era îmbrăcat cu hainele lui normale - raiaţii lui spălăciţi şi un tricou lălâu.

— Nu le am cu costumele, spuse el.

Uşa lui Janelle se dădu de perete şi Fantastica Janelle apăru în prag.

— Crezi că scapi aşa uşor? îi spuse ea lui Nate. Am bănuit că aşa se va întâmpla.

întinse mâna după uşă şi extrase o mantie lungă, cenuşie, făcută dintr-un material aspru, o pălărie de vrăjitor de aceeaşi culoare şi o barbă gri. întinse costumul în direcţia lui.

Nate se holbă fără să se clintească.

— Aveai asta aşa. pur şi simplu? întrebă el.

— eBay, spuse ea. Şi nişte cusături. Ia-l. Nate luă costumul şi şi-l puse pe braţ.

— Şi pe ăsta.

întinse iar mâna după uşă şi scoase o creangă de copac căreia îi dăduse o formă asemănătoare unui toiag.

— Cum. zise el.

— Ascultă aici, la mine, spuse Janelle. Anul ăsta s-au întâmplat o mulţime de lucruri rele. A fost înspăimântător şi a fost cumplit. Dar suntem aici şi e o sărbătoare, ceea ce înseamnă că o să sărbătorim, fiindcă nu toţi cei din casa asta mai pot să o facă. Aşa că pune-ţi chestiile astea de vrăjitor, eu o să-mi aranjez diadema şi mergem.

închise uşa.

— A avut astea la ea în cameră, spuse Nate. Tot timpul ăsta.

— E Janelle. E magică şi poate vedea pe după colţuri. O să le porţi? Nate pipăi materialul, apoi luă toiagul şi-l studie.

— E un costum de Gandalf foarte bun, spuse el. Probabil că a făcut chiar ea toiagul, aşa-i? Adică s-a dus pe-afară şi a căutat o creangă?

— Fiindcă aşa e Janelle, spuse Stevie.

S-au dus în camera comună şi Nate îşi puse mantia. Sus se auzi podeaua scârţâind. Janelle ieşi din camera ei cu diadema perfect aşezată acum, un
/N
scut rotund agăţat în spate şi o sabie în mână. îl privi pe Nate dând din cap cu satisfacţie.
5
— Bun, spuse ea. Echipa Minerva. Unde-i David?

Se auziră paşi şi scârţâitul oribil al scărilor, după care, din bezna holului, îşi făcu apariţia.

— O, spuse Janelle. E.

— Ai optat pentru.

Vorbele îi mureau pe limbă lui Stevie.

— . Sherlock.

David optase exact pentru Sherlock, idee pe care Stevie o respinsese, mai precis, Sherlock Holmes din serialul BBC. Purta o cămaşă elegantă albastră, cu croială impecabilă, pantaloni înguşti, croiţi pentru el, şi o haină lungă, gri
/N
închis, cu căptuşeală roşie. îşi tapase puţin părul şi îl aranjase în aşa fel încât să facă bucle. într-un fel, era costumul perfect fără să fie, de fapt, deloc un costum. Şi îi era evident adresat ei, în mod intenţionat.

Picioarele lui Stevie deciseră să se dezoseze brusc şi corpul ei deveni o mlaştină bolborosind de hormoni. îşi încleştă mâinile pe pântecul-pernă, în căutare de sprijin emoţional.

— Tu ce eşti? îi spuse el lui Stevie. Bucătar?

— E Hercule Poirot, spuse Janelle de parcă era cât se poate de evident pentru toată lumea că asta însemnau costumul imens şi mustaţa falsă.

— Şi Femeia Fantastică! Şi Gandalf! Şi Sherlock! Toţi împreună! Aşa cum e ordinea naturală a lucrurilor. Mergem?

Ieşiră tuspatru în noapte. Pe potecă îi aştepta Vi, care purta un costum perfect de Steve Trevor, iubirea Femeii Fantastice.

— Ei? spuse David în timp ce toţi cinci treceau pe sub copacii negri către Casa Mare. Nu ţi se pare ciudat?

— Ce anume din tot ce se întâmplă acum? întrebă Stevie.

— Există ficţiune scrisă de fani pe tema asta? Ştii tu, cu ăştia doi şi relaţia lor? Oare cum ar arăta? Şi cum să numim cuplul? Porlock? Sheriot?

Janelle şi Vi mergeau braţ la braţ, Femeia Fantastică şi Steve al ei. Nate mergea de unul singur înainte, măturând pajiştea cu mantia.

— De unde ai făcut rost de haină? întrebă Stevie făcând pe nonşalanta.

— Vechitura asta? spuse el băgând mâinile în buzunare şi desfăcând pulpanele ca să se laude cu ea. N-a trebuit decât să comand o haină de 2000 de dolari şi s-o plătesc cu cardul tatei.

— Există haine care costă 2000 de dolari? îi replică Stevie.

— Şi-ar dori să o am. Doar nu pot să arăt *jerpelit,* nu? În niciun caz la Casa Albă.

Era prima dată când David spunea ceva despre scopurile ambiţioase ale tatălui lui, iar Stevie se uită speriată în jur.

— N-au auzit nimic, spuse el. Şi chiar dacă ar auzi, n-ar înţelege. Merseră tăcuţi câteva minute. Lumea începu să se învârtă blând când

Stevie îşi dădu seama ce se întâmpla: se îmbrăcase sexy pentru *ea.* Rolurile

erau inversate. Îşi dădea toată silinţa, încercând din răsputeri să pară atrăgător în ochii ei.

— Deci, nicio şansă să ştii de vreun tunel sub Minerva? întrebă ea încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Nu există tuneluri sub Minerva.

— Fenton e de altă părere.

— Cine e Fenton?

— Fenton e profesoara din Burlington pentru care lucrez. Cea care scrie o carte despre caz.

— Nu există tuneluri sub Minerva, repetă el. Crezi că n-aş observa un tunel sub Minerva?

— Tunel secret, spuse ea.

— Repet.

— Ea pare să fie foarte sigură.

— Ei bine, şi eu sunt foarte sigur. Nu mi-ai spus dacă-ţi place haina mea.

— Îmi place haina ta.

Intenţionase să sune sec şi rece, dar al naibii gât o trădă scoţând un mic cârâit sugrumat pe ultima silabă. Trupul era duşmanul minţii.

Ellingham nu se zgârcise deloc cu preparativele pentru petrecere. Casa Mare era făcută, la propriu, exact pentru astfel de ocazii. Toate candelabrele fuseseră stinse şi iluminarea venea de la sute de lumânări electrice care pâlpâiau. Erau aşezate pe fiecare suprafaţă şi se înşirau pe toată scara grandioasă. Lumina difuză se reflecta cu licăriri în cristale. În şemineul imens ardea un foc puternic şi alături fusese instalată o staţie de făcut mici sandvişuri din biscuiţi, bezele rumenite în foc şi ciocolată. De acestea se ocupa Kaz, care era costumat în David Bowie şi avea un fulger desenat de-a curmezişul feţei. Spuneţi-mi Charles se apropie de ei, îmbrăcat ca Charlie Chaplin.

— Sunteţi pregătiţi de distracţie? întrebă el.

— Nu, răspunse David.

Charles se făcu că nu aude şi arătă cu bastonul către uşa de la sala de bal.

În seara asta, petrecerea nu era deloc discretă. Sala de bal, cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi şi decorată cu măşti de carnaval, strălucea de lumină şi deborda de sunete. Din tavan atârnau şiruri de leduri portocalii şi alte sute de lumânări electrice minuscule licăreau de-a lungul pereţilor şi pe podea.

Pe o masă erau băuturi şi gustări. În mijlocul ringului dansau câţiva dintre elevii mereu prezenţi în mijlocul ringului la astfel de evenimente, printre care şi Maris, care purta o ţinută roşie de petrecere din anii '20, alegere care lui Stevie i se păru inevitabilă. Dash era şi el acolo, în costum de Han Solo. Vi întinse mâna galant către Janelle. Femeia Fantastică şi Steve începură să danseze.

— Salut!

Mudge era lângă ei, în costum de Mickey Mouse. Un Mickey Mouse de doi metri, cu urechi imense care-i ieşeau din părul negru ca pana corbului.

— Mişto Gandalf, îi spuse lui Nate.

Păru ceva mai nedumerit de costumele lui Stevie şi David, dar dădu politicos din cap.

— Sunt o reclamă la ceasuri, spuse David. Iar ea e un bunic hipster. Dezlegăm împreună mistere.

La aceste vorbe, Mudge îşi lăsă capul pe-o parte şi hotărî că îşi putea petrece timpul mai plăcut în altă parte. Nate se uită şi el prin cameră, de sub borul imens al pălăriei lui de vrăjitor, şi decise pe loc că avea să se ducă la staţia de bezele de la şemineu. Stevie şi David rămaseră singuri pe marginea ringului.

— Vrei să dansezi, tataie? o întrebă el pe Stevie.

— Her-cule!

— Vrei să dansezi, Hercule?

Hercule era emoţionat. Pânza fină a cămăşii lui David era mătăsoasă şi lipită de trup. Simţea deja cum ar fi fost să-şi pună palmele pe pieptul lui, să le plimbe până pe spate, să se lipească de corpul lui.

— Ce-ar fi să mâncăm un sandvici cu bezea? spuse ea.

El îi făcu semn s-o ia înainte.

Ieşiră iar în holul de la intrare, unde elevii de la Ellingham mai puţin talentaţi la dans jucau diverse jocuri. Mai era o masă cu gustări aici şi David se duse la ea şi luă câteva bile din bezea şi pesmet.

— Un tunel, spuse el muşcând dintr-una. Aş şti dacă ar exista.

Era un teren mai sigur, mai stabil.

— Nu ştii totul despre tuneluri.

— Dacă ar fi unul în podeaua clădirii în care locuiesc, aş şti.

Se aşeză într-un loc ferit, umbrit de scările grandioase. Cineva deghizat în schelet trecu ţanţoş pe lângă ei.

— Dacă voiau să facă o petrecere de Halloween adevărată, ne-ar fi lăsat să intrăm în subsol, spuse ea. E o dementă. Ca un labirint.

— Acum mi-ai stârnit interesul, spuse David îndreptându-se de spate. Şi cum se ajunge în subsolul ăsta?

— Nu, spuse ea. I-am promis lui Larry.

— O promisiune e doar.

— I-am promis lui *Larry!* spuse ea aruncând o privire în direcţia uşii ce ducea la bucătărie.

— Vai, ce ne distrăm. Stând pe o bancă.

— Atunci du-te şi dansează sau fă ce vrei, spuse Stevie.

— Tu nu vrei să dansezi.

— N-ai nevoie de permisiunea mea, spuse ea.

— Dar poate că prefer să stau cu tine, zise el.

David îşi întinse puţin picioarele şi, cu vârful pantofului, o bătu uşurel pe interiorul gleznei. Apoi ridică ochii spre ea. Ce mai *era* şi asta? Flirta? Flirt însemna să trimiţi din senin un mesaj. Asta era altceva, ceva ce o făcea să se simtă ca atunci când Ellie îi dăduse să bea şampania aia caldă în prima ei zi - sângele bolborosind spumos în vene, o senzaţie ireală. Nu. Acum era mai mult de atât. Acum era ca şi cum trecuse printr-o poartă stelară direct în viaţa unei Stevie dintr-un univers paralel. Era obişnuită cu sentimente care se băteau cap în cap în sufletul ei, cu felul în care anxietatea îi provoca o agitaţie periculoasă. Acum putea să facă faţă acelor momente, pentru că recunoştea sentimentele. Dar acum era ca un fel de greaţă plăcută, ceea ce nu avea nicio noimă, aşadar se întorcea iar la anxietate şi agitaţia ei urâtă, numai că acum chimicalele din creierul ei ajunseseră la un cu totul alt nivel.

Iar în acest caz, fiindcă totul duhnea a Edward King, nu existau decizii bune. Pentru situaţia de faţă nu exista nicio reacţie corectă. Trebuia doar să
o evite, evite, evite.

încercă să nu se mai uite la piciorul care o bătea pe gleznă şi se concentră la scările imense care se curbau elegant deasupra lor şi la uşa către bucătărie aflată sub ele. în casele vechi se întâmplau multe sub scări. Acolo lucrau servitorii - sub scări. Harry Potter trăia sub scări. *Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară...*

— *… dar nicicând pe o treaptă,* spuse ea cu voce tare.

— Poftim?

Stevie era deja în picioare şi David o urmă. Când ieşiră pe uşă, Spuneţi- mi Charlie îi privi nedumerit.

— Plecaţi aşa repede? întrebă el.

— Am uitat ceva, spuse Stevie. Mi-am uitat. medicamentele. Trebuie să le iau. Ne întoarcem imediat.

Charlie Chaplin îşi ridică puţin melonul. Stevie şi David - sau Hercule şi Sherlock - o luară în pas alert pe potecă, pe sub copaci, cu aşa o viteză, că pe Stevie o trecură sudori reci.

— Deci, ce se întâmplă? întrebă el.

— Sub scară, spuse ea. Ai căutat vreodată sub scară? În Minerva?

— Cum adică?

— Treptele sunt acoperite dedesubt, dar trebuie să existe un spaţiu acolo. E singurul loc care nu e la vedere şi în care e puţin probabil să caute cineva.

— Sub scară, repetă el. Cum de ţi-a trecut prin cap?

— Pur şi simplu, spuse ea.

În timp ce mergeau grăbiţi, observă că treceau pe lângă una dintre camere, iar sticla întunecată şi punctul minuscul de lumină albastră le înregistra toate mişcările. Poate că Edward King se uita la aceste înregistrări, poate-i vedea chiar acum pe Stevie şi David împreună. Ar fi încântat. Iat-o pe Stevie făcând ce i-a ordonat. Ea nu mai controla situaţia.

Cu mâna în buzunarul hainei, ridică degetul mijlociu spre cameră.

ir

Ajunşi la Minerva, ea şi David se duseră direct la scări, acele bestii scârţâitoare care aveau să-i amintească mereu de Hayes din acea primă zi, când o pusese să-i care lucrurile la etaj. În ziua aceea, lumina se revărsa prin vitralii. Ea mergea în urma lui cărând o cutie, privindu-i stăruitor picioarele musculoase, acoperite cu perişori blonzi. El vorbea despre Hollywood şi serialul lui. Asta se întâmpla cu numai două luni în urmă. Acum, moartea lui era doar o amintire.

În seara asta, coridorul era cufundat în întuneric. Erau nişte becuri, dar nu reuşeau să ilumineze capătul holului. Poate era ceva intenţionat, se gândi ea, ca să distragă atenţia de la scări, să facă detaliile acestora greu de văzut. Scările erau o spirală îngustă, iar pe dedesubt erau acoperite cu lemn curbat, care se unea cu peretele. Pipăi lemnul, trecându-şi palmele în sus şi-n jos în căutarea unei fisuri. David ciocăni în el.

— Cam sună a gol, spuse el. Recunosc că nu mi-a trecut prin cap până acum să mă duc să bat în scări.

Ciocăni şi ea. Era cu siguranţă spaţiu gol în spatele lemnului. Era cât se poate de posibil să nu fie nimic dincolo de structură, doar praf şi aer, dar îi bubuia inima şi mintea îi era limpede.

Deşi avea lanternă în telefon, avea nevoie de ceva mai puternic. Era timpul să pună la lucru lanternele militare pe care le dădea şcoala fiecărui elev ca să le aibă în caz de pană de curent. Se duse la ea în cameră şi o luă pe-a ei. Astea nu erau simple lanterne cilindrice care scoteau un fascicul de lumină blândă - ci erau monştri cu mânere, care orbeau şi stârneau confuzie în rândurile inamicului şi erau semnalizatoare pentru avioanele care treceau pe deasupra. Stevie o luă pe a ei pe hol şi o aprinse. Brusc, capătul holului fu inundat de o lumină albă care scotea la iveală orice detaliu.

— Ţine-o, spuse ea dându-i-o lui David.

Scăldată în lumina clară, scara începu să-şi dezvăluie secretele. Deşi suprafaţa părea netedă, reuşi să desluşească conturul extrem de subţire al unei uşi. Fusese montată la mare artă, aşa încât era aproape invizibilă. Anii '30 nu luaseră în calcul un asemenea nivel de luminozitate.

— Salut! spuse ea.

— Fir-ar să fie! adăugă David.

Nu se vedea nicio cale de a deschide uşa, iar fisura din lemn care marca conturul nu era mai groasă decât o coală de hârtie, poate chiar mai subţire. Trebuia să fie undeva un mâner, ceva care s-o deschidă. Stevie pipăi pereţii, podeaua. Nimic.

— în filme, tragi de un sfeşnic fixat în perete, spuse David aşezând

lanterna pe podea. îşi scoase haina de 2000 de dolari şi o împături ca s-o folosească pe post de suport pentru lanterna îndreptată către perete.

— Nu suntem într-un film. Nu avem niciun sfeşnic.

David veni lângă ea ca s-o ajute să pipăie peretele. Studie treptele trecându-şi degetele pe sub marginea fiecăreia.

— De ce pipăi peretele?

Nu auziseră când se întorsese Nate şi se furişase către ei în mantia lui de vrăjitor.

— Chiar vrei să ştii? întrebă Stevie.

— Vai, Doamne!

— Atunci aş face stânga împrejur în locul tău, spuse ea. Fiindcă n-o să-ţi placă.

— Nu-mi place nimic. Ce faci acolo?

— Caut un tunel, spuse ea.

Nate o privi cu o expresie care spunea: *Te rog, fă ceva să opreşti ce se întâmplă.*

— N-o să fie ca data trecută, spuse Stevie. Asta e doar pentru documentare.

— Aşa ai zis şi data trecută. Măi.

— Stai, spuse David. Dă-te, dă-te!

/v

îi făcu semn lui Stevie să-i facă loc, apoi se dădu înapoi un pas şi se aruncă cu putere în uşă. Nimic. Se retrase şi-şi frecă umărul.

— Bun! spuse Nate. Ţine-o tot aşa!

— Mi s-a părut că simt ceva, zise David. Stai să.

Se repezi iar în uşa de lemn, scăpând un geamăt la impact.

/v

— îhî, spuse Stevie. Poate că.

/v

încă o dată. Şi de data asta se auzi un pocnet. Doar unul slab. Panoul se mişcase, doar o idee, iar acum apăruse o deschizătură de vreo jumătate de centimetru.

— Super, spuse Nate. Acuma nu mai trebuie decât să te strecori pe acolo.

— Şurubelniţă, zise Stevie.

Nu avea, dar la Janelle sigur găsea una şi ea nu-şi încuia niciodată uşa. Sigur că nu era bine să intre, dar era o urgenţă.

Camera lui Janelle reflecta personalitatea ocupantei - perfect organizată, fiecare centimetru de spaţiu era optimizat şi îngrijit. Aerul mirosea a parfum şi caprifoi de la un difuzor
/n
de uleiuri parfumate. Bancul ei de lucru era sub fereastră. îşi folosea biroul drept spaţiu de lucru şi-şi pusese pe el toate sculele. După ce se uită câteva clipe printre cleşti şi alte dispozitive şi mai năucitoare, Stevie găsi un mic ciocan. La fix.

Se întoarse în spatele scării şi înfipse ciocanul în deschizătură, mai întâi cu capătul mai mic. Uşa mai cedă câţiva centimetri, aşa că băgă în deschizătură capătul mânerului şi-l folosi drept pârghie. Uşa refuza să se deschidă. Anii de nefolosinţă sau poate un ivăr pe care nu-l vedea o făceau să opună rezistenţă. Uşa gemea revoltată.

— O să strici scara, spuse Nate.

— Vrei să încerc eu? întrebă David.

— Nu.

Stevie îşi scutură mâinile ca să şi le dezmorţească după ce strânseseră ciocanul. Mai încercă o dată, lăsându-se cu toată greutatea pe mânerul ciocanului.

Şi atunci, scările se deschiseră deodată, dând la iveală un mic spaţiu întunecat.

— Cât de tare e Halloweenul ăsta! spuse David.

Stevie reuşi să împingă uşa un pic mai mult, îndreptă lanterna spre interior şi băgă mâna înăuntru, pipăind în jur. La început crezu că atingea smoală, dar apoi îşi dădu seama că erau vreo opt ani de praf şi jeg care le făcuseră lipicioase şi le transformaseră într-o nouă şi interesantă substanţă. Găsi trapa fără nicio dificultate. Era chiar acolo, în podea, închisă cu zăvor.
/n
Încercă zăvorul, aşteptându-se să descopere că era înţepenit, dar se mişcă şi alunecă din locaş. Apucă mânerul şi trase, scoţând la iveală o deschizătură rotundă cu diametrul de vreo 60 de centimetri.

— Frate, tipul ăsta era înnebunit după ascunzători, zise David aplecându- se peste umărul ei în spaţiul de sub scară. Ce-i acolo?

— O gaură, spuse Stevie încercând să-l împiedice să vadă.

— E o scară în ea. E un tunel?

— Şi, uite-aşa, o luăm de la capăt, spuse Nate.

Stevie îi împinse înapoi şi se lăsă pe vine, absorbind ceea ce vedea înaintea ochilor.

— Cum de ţi se tot întâmplă ţie chestiile astea? întrebă David.

— Fiindcă le caut, răspunse Stevie. O groază de lucruri se întâmplă când ieşi din casă cu scopul precis de a le face să se întâmple.

— Bine, Stevie.

Nate se aşezase pe vine lângă ea.

— Ştiu că asta e o chestie majoră pentru tine, dar, pe bune acum, Pix se întoarce imediat şi e cam. Situaţia e cam delicată aici, iar tu doar ce te-ai
întors. Înţelegi ce zic?

— *Uită-te puţin!* spuse Stevie.

— Mda, ştiu, dar îţi aminteşti, da, că chestiile astea pot fi instabile? Acolo e o gaură. O gaură mică. Orice poate fi acolo. Ar putea fi cabluri electrice sau ceva de genul ăsta. Ar putea fi apă.

David se uită cu capul în jos în deschizătură, cu o lanternă.

— Nu văd apă, spuse el. Nici cabluri.

— Hai, pe bune, acuma, spuse Nate.

Stevie ştia că avea dreptate. Plus că mai făcuse o promisiune. lui Larry. Fără explorări de tuneluri.
însă.

— Nate are dreptate, spuse ea.

Sări în picioare şi se duse să-şi caute telefonul.

— Nu putem să intrăm acolo aşa, ca pe bulevard. Uite cum facem, zise Stevie. O sunăm pe Janelle. Sigur are pe-aici o dronă micuţă, cu cameră sau ceva similar şi o coborâm acolo şi.

— E timpul pentru sărit în gropi! spuse David întorcându-se şi intrând în
groapă cu picioarele înainte. începu să coboare scara.

— David! strigă ea. Vorbesc serios. Nu putem.

— Dar asta vom *face,* spuse el. Dacă nu mă întorc în zece minute, răzbună-mă. Sau vii şi tu? Hai, că ştii că vrei.

Apoi începu să coboare treptele. Nate clătină din cap şi dispăru, în mantia lui.

— E răcoare aici, strigă David de jos. Ar trebui să vii şi tu. E.

Scoase un urlet, care-i făcu să sară-n sus pe Nate şi pe Stevie. Stevie aproape că se aruncă în groapă. David se iţi din gaură şi zâmbi.

— Glumesc. E totul în regulă, spuse uitându-se în sus la ea. Sunteţi cam stresaţi.

[5]

— Dacă se surpă? întrebă Nate.

— Aşa, deodată? Exact când suntem noi în el? Fără niciun motiv?

— Am putea s-o aşteptăm pe Janelle.

— Fii serioasă, spuse David. Şanse ca asta nu apar tot timpul. Hai hai hai hai hai! Nu poţi să rezişti.

Să fi fost zâmbetul? Să fi fost haina? Licărul din ochi? Sau să fi fost pur şi simplu atracţia irezistibilă a tunelului? Fiindcă avea dreptate. Nu putea rezista.

— Nu poate să se ducă singur, îi spuse ea lui Nate.

— Ba poate. Am putea închide trapa.

— Stai tu aici, să te asiguri că nu păţim nimic? spuse ea. Promit, promit, promit că o să avem grijă, dar nu pot să-l las să se ducă singur.

Nate îşi smuci barba falsă şi şi-o lăsă pe piept.

— De-ce-fac-oa-me-nii-pros-tii?

— Fiindcă suntem proşti, spuse ea.

[/v]

încercă prima treaptă a scării cu piciorul. Nate o înşfăcă de braţ. nu tare, doar cât să-i atragă atenţia.

Hayes n-a murit că s-a surpat tunelul, spuse el. A murit din cauza unui gaz.

Habar n-ai ce te aşteaptă acolo jos

.Asta o făcu pe Stevie să şovăie o clipă. Avea dreptate.

— Dar gazul ăla nu era în tunel dinainte, spuse Stevie. Cineva a pus acolo gheaţă carbonică. Tunelul nu avea nimic înainte de asta. Am intrat eu în el. Uite ce este, ne ducem şi noi. un pic mai încolo.

— Îmi îngreunezi rău de tot situaţia, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea. Dar ce facem cu dragonii?

— Termină!

— Bine, spuse ea. Iartă-mă! Dar vrei să ne păzeşti, chiar şi-aşa?

Nate îşi frecă fruntea cu o mână moale, obosită.

— Am de ales?

— Teoretic, da.

— Mda, dar te-ai duce oricum. Fiindcă e *el* acolo.

Stevie se întrebă ce voia să spună, dar nu avea timp să analizeze. Trebuia să exploreze tunelul.Stevie mai intrase într-un tunel de la Academia Ellingham... în celebrul

tunel! În comparaţie cu cel de faţă, tunelul acela era lat cât o autostradă. Ăsta era o crăpătură în pământ, prea îngust, prea jos şi mult, mult prea întunecat. Stevie îndreptă lanterna în jos, formând o baltă de lumină care stropea şi pereţii din jurul ei. Spre deosebire de tunelul care ducea la grădina scufundată, care avea pereţii acoperiţi cu cărămidă uniform aşezată, netedă, acesta era făcut din piatră aspră, neşlefuită, poate bucăţi rămase după ce fusese aruncat în aer muntele. Poate că nu-ţi despicau carnea, se gândi Stevie, pipăind şovăitor peretele din faţa ei, dar te-ar fi julit până la sânge dacă te atingeai de ele cu pielea dezgolită. Nu-şi putea îndepărta coatele de corp mai mult de câţiva centimetri în ambele părţi, aşa că ridică precaută mâna în beznă; tavanul era doar puţin mai sus decât lungimea braţului ei. Şi, cu fiecare pas, zidurile se apropiau tot mai mult.

Într-un cuvânt, era înfricoşător. În două cuvinte, o greşeală.

Undeva, în adâncurile minţii ei, Stevie avea totuşi destul instinct de conservare elementar ca să ştie că integritatea structurală şi calitatea aerului erau condiţii importante pentru a supravieţui şi evitarea tunelurilor era o condiţie importantă pentru ca Larry să n-o azvârle în şuturi de pe munte. Dar o altă

despre David, era că intenţiona să descopere capătul acestui pasaj, iar dacă celălalt capăt era la Casa Mare, aveau ceva de mers.

Aşa că au mers tot mai departe în beznă, păşind cu grijă.

— Aşa, spuse David cu voce scăzută. M-am gândit. Poate că e necesară transparenţa totală.

Stevie ezită o clipă, pierzând contactul cu spinarea lui.

— Cum adică? întrebă ea.

— Poate ar trebui să-ţi dau eu tot, ca să nu mai ai motiv să faci tu
5
?
săpături. Vrei informaţii despre mine? Despre tata? Vrei să ştii toată povestea?

Acum? Acum deschidea discuţia asta? Când erau într-o crevasă mortală,
5
?
sub pământ?

Dar într-un fel avea sens. Era beznă. Nu se puteau vedea. Nu-i putea auzi nimeni - nici măcar Nate, care era de-acum prea departe. Era o conjunctură cât se putea de intimă şi erau invizibili unul pentru altul.

— Bine? spuse ea.

— Nu le spun oamenilor că tata e Edward King, fiindcă e Edward King. Dar nu le spun oamenilor şi pentru că e jenant. E o poveste stupidă despre un divorţ ca oricare altul. Dar asta e.
5
Stevie nu era sigură dacă lipsa bruscă de aer din tunel era doar rezultatul imaginaţiei ei. Probabil că da

— .Mama era recepţioneră la o staţiune de lux din Marin, începu David. Se ocupa de lucruri precum organizarea weekendurilor de degustări de vinuri, de experienţe în centrul de relaxare şi de jocuri de golf. Edward King s-a dus acolo la un eveniment, ceva pentru strângere de fonduri, iar ochii lui s-au întâlnit cu ai lui Becky. Asta se întâmpla înainte ca el să ajungă cineva. Incă nu era senator, doar un politician local pe o traiectorie ascendentă. Mama e foarte frumoasă. Iar Edward King e bogat. Nu e vorba că Becky e interesată doar de bani, mai degrabă e vorba despre faptul că nu pricepe că banii nu te fac deştept. Crede că cei care au bani sunt. poate nu superiori în

toate, dar mai împliniţi, cumva. Nu cred că s-a prins că poţi fi bogat fără să fi făcut nimic ca să meriţi acea bogăţie. Ceea ce e bizar, fiindcă prin meseria ei avea de-a face mereu cu oameni bogaţi şi ar fi trebuit să ştie că nu e adevărat. Nu e proastă, dar are nişte probleme emoţionale. Nu te combini cu Edward King dacă ai o părere grozavă despre tine. Nu e o *alegere emoţională înţeleaptă.*

Se opri şi Stevie se întrebă ce se întâmpla. Nu-i putea vedea faţa. La drept vorbind, nici măcar spatele. Dar îşi dădea seama că tonul caustic din vocea lui era forţat. Vorbea în întuneric fiindcă era mai uşor, fiindcă nu putea fi văzut în timp ce-şi punea sufletul pe tavă. Deşi nu se întâmpla nimic fizic, era cel mai intim moment pe care îl împărtăşiseră vreodată.

— Nu, spuse ea umplând pauza lungă.

— Nu, căzu şi el de acord. Deloc. S-au căsătorit destul de rapid, într-o ceremonie intimă, dubioasă, în biroul unui judecător, iar eu am apărut şapte luni mai târziu. Eddie ne-a dus pe mine şi pe Becky în casa lui din Harrisburg şi s-a cărat la DC ca să-şi vadă de carieră. Şi acela a fost sfârşitul idilei. Am fost rezultatul celei mai semnificative tăvăleli din viaţa lui Eddie. Căpitanul Responsabilitate Personală plătea facturile. Sincer să fiu nu-mi amintesc să fi fost prea mult prin preajmă. Poate la Crăciun. Ne-a scos la lumină de câteva ori ca să ne folosească pe post de recuzită la vreo două evenimente, dar în scurt timp s-a oprit şi asta. Becky era plină de resentimente şi nu avea nimic de făcut, aşa că s-a apucat de băut. Odată, să tot fi avut eu vreo nouă ani, am auzit apa curgând. Mă jucam pe Xbox, dar eram întotdeauna cu urechile ciulite. Când trăieşti cu un alcoolic trebuie să asculţi tot timpul. Apa curgea de mult prea mult timp. M-am dus sus şi covorul de pe coridor era leoarcă, iar pe sub uşa de la baie ieşea apă. Becky intrase acolo cu o sticlă de Chablis şi adormise. Era roşie ca racul - apa era dată la maxim pe fierbinte. A trebuit s-o scot din cadă, apoi s-o spăl cu duşul cu apă rece ca să-i calmez arsurile. Nu s-a trezit. Aşa că l-am sunat pe Eddie. Mi-a răspuns asistenta lui care mi-a zis să sun la 911. A venit ambulanţa. Până

la urmă n-a păţit nimic - s-a ales doar cu o mahmureală şi câteva arsuri uşoare. Eddie m-a sunat în seara aceea şi, practic, m-a certat că l-am sunat şi i-am spus asistentei lui ce se întâmpla cu mama. Ar fi trebuit să mă descurc singur. În noaptea aceea am decis că Edward King putea să se ducă dracului pentru totdeauna. Ăsta a fost unul din lucrurile care mi-au plăcut la tine din prima - şi tu ştii că Edward King ar trebui să se ducă dracului, pentru totdeauna. E o calitate foarte utilă şi atrăgătoare.

Ea observă că el încetinise pasul. Rămase cu mâna pe spatele lui şi apăsă puţin, asigurându-l de prezenţa ei.

— Când aveam 10 ani, Becky a rămas gravidă cu un copil fermecat. Nu era al lui Eddie. Acum, nu că mă laud, dar pot să număr până la nouă. Şi Eddie nu era în zonă cu nouă luni înainte să se nască sora mea, Allison. Probabil că tatăl ei e un tip din corpul legislativ al statului, care frecventa aceeaşi sală de sport ca şi Becky. A venit de vreo două ori şi la noi acasă.

Nu am reţinut niciodată cum îl chema, aşa că i-am spus Chad şi gata. În faţă. Imediat după naşterea lui Allison, Chad a părăsit guvernul statal, apoi statul cu totul. Nu te culci cu nevasta lui Edward King fără să suporţi consecinţele. După care Eddie şi Becky au divorţat fără mare tam-tam.

— Cum de nu s-a aflat de asta? întrebă Stevie. Că a mai fost căsătorit?

— Asta e vraja lui Edward King, spuse David. A avut grijă să dispărem din peisaj înainte să ajungă pe cai mari în politică. S-a însurat cu Tina, sau Tina fosta lui internă, ca să spun titulatura completă. Tina e o nevastă foarte bună pentru campanie. Are dinţi impecabili. Mari şi albi şi aliniaţi. Zici că are gura plină de dulapuri de bucătărie alb-lucios. Ei, cum m-am descurcat până acum cu dezvăluirile complete?

— E... foarte mult de digerat.

— Noroc că am ajuns la capăt, spuse el oprindu-se. La propriu. La capăt. S-a terminat tunelul.

— Ia să văd, spuse ea.

— Cum? Nu pot să trec în spatele tău.

6

— Apleacă-te!

David se lăsă pe vine şi Stevie îndreptă lanterna spre zid. Se vedea o scară scurtă de metal, cu numai opt trepte, care ducea la un chepeng rotund.

— Ţine lumina pe ea, spuse el ridicându-se iar.

Puse lanterna lui pe jos, zgâlţâi o dată scara, apoi urcă, întinse mâna să încerce chepengul şi împinse cât putu de tare.

Nici gând, spuse el. Nu se deschide, neam. O lungă şi întunecată călătorie către nimic. Dar tunelul e de nota 10

.Coborî. Stevie lăsă lanterna în jos ca să nu-l orbească cu lumina. Pentru o clipă, rămaseră faţă în faţă în întuneric, cu toate că nu se prea puteau vedea. Ea îndreptă lanterna spre pământ.

— De ce te-ai hotărât să-mi spui toate astea? întrebă ea.

— Ţi-am spus. transparenţă totală.

— Dar de ce?

— Fiindcă. tata a distrus tot ce aveam în viaţa mea. Acum are o carieră

[5]

care-i permite să distrugă şi vieţile tuturor celorlalţi oameni. Dar refuz să-l las să-mi ia ce e între noi. Refuz să-l las să mi te ia. Ştiu că sună ca-n filmele proaste, dar eşti tot ce am.

Dar taică-tu deja mă are la mâna lui, se gândi ea. Oare putea s-o şi spună? Să-i spună acum, pe loc?

El întinse mâna după ea prin întuneric, bâjbâind până îi găsi umărul, apoi mâna lui îşi găsi drumul spre gâtul ei, ca să-i mângâie bărbia.

Spune-i acum. Spune-i chiar în clipa asta. El ţi-a spus adineauri totul despre el.

El îi mângâie blând cu degetele linia maxilarului. Fetei i se tăie respiraţia şi se sprijini cu şoldul de zid, ceea ce îi veni uşor, fiindcă zidul era doar la vreo doi centimetri distanţă. El continua să se apropie încet, testând apele, centimetru cu centimetru, până ce pieptul lui se lipi de al ei, iar ea nu se mişcă.

Lanterna grea îi atârna în mâna stângă. Se trezi că se apleacă s-o lase jos. Apoi se ridică şi-i cuprinse capul cu amândouă mâinile, împletindu-şi degetele în părul lui ondulat. Când buzele

ei se lipiră de ale lui, simţi cum ceva dinăuntrul ei rupea zăgazurile, eliberându-se, ceva ce nu îşi dăduse
/v
seama că înăbuşise. Il săruta cu un fel de frenezie, de parcă nu putea respira decât când era cu el. Nu se puteau mişca nici la stânga, nici la dreapta, aşa că rămaseră încleştaţi unul de altul. Ea îl sărută pe gât şi el scoase un geamăt moale, apoi un scurt hohot de râs fericit.

— S-a întâmplat mult mai bine decât am sperat, spuse el. Credeam.

— Taci, spuse ea sărutându-l din nou.

O cuprinse strâns cu braţul şi o ridică de la pământ câţiva centimetri. Dacă ar fi avut loc, Stevie l-ar fi încolăcit cu picioarele, dar pereţii tunelului refuzau să se dea la o parte ca să-i faciliteze dorinţa.

— Se vede ceva, mormăi el cu gura lipită de a ei.

— Ce? mormăi şi ea.

— Lumină. Probabil că semnalizează Nate.

O lăsă uşor jos. Ea îşi dori să-i poată vedea expresia de pe faţă, dar erau amândoi orbi. El îi ţinu îndelung faţa în palme fără să spună nimic - fără s-

osărute, fără să se mişte, fără să vadă.

— Nate, spuse el din nou, după o lungă pauză.

— Nate, răspunse ea.

— E rândul tău să mergi în faţă.

Se agită cu mâini tremurătoare şi picioare nesigure, încercând să găsească lanterna. Apoi se întoarse stângaci pe călcâie. Era foarte bucuroasă că la venire David mersese în faţă, fiindcă nu văzuse decât spatele lui. Dacă ar fi văzut ca lumea pasajul lung şi îngust care li se aşternea în faţă, n-ar fi mers niciodată până la capăt şi nu s-ar fi întâmplat niciodată ceea ce tocmai se întâmplase.

O luară înapoi, David respirându-i în ceafă, jucându-se cu vârfurile părului ei, înghiontind-o jucăuş în coaste, gâdilând-o pe ceafă. Deodată, lumea era perfectă şi amuzantă, chiar dacă erau prinşi cu mâţa-n sac. Totul avea să se termine cu bine. Tot ce i se întâmplase în viaţa ei o adusese aici - în acest tunel, în acest moment. Işi simţea sufletul cald şi uşor şi plin de bucurie. Era o nouă Stevie.

Lanterna ei lumină ceva aflat pe jos. La prima vedere era doar încă o frântură de negru într-o lume neagră, dar acest negru era altfel, un negru mai intens pe fundalul gri şi avea şi un pic de luciu. Se aplecă să îl ia şi David profită de ocazie ca s-o prindă de la spate de talie şi s-o îmbrăţişeze.

— Ce e? întrebă David. Vreo *comoară?*

Ea o ţinu în fasciculul lanternei. Era plastic. O bucăţică de pungă de plastic, lucioasă şi neagră.

— Doar o bucată de pungă, zise ea.

Probabil că în anii '30 nu existau pungi de plastic. Probabil? Stevie frecă fragmentul între degete. Ceva făcu un declic în adâncurile minţii ei. Creierul ei făcea aşa tot timpul - scotea un clic şi apoi nu-i spunea nimic despre acel clic.

— Ce e? întrebă el.

— Nu, răspunse Stevie absentă.

Bucăţica de plastic îi aluneca rece printre vârful degetelor.

— Nimic.

Clicurile din mintea ei erau tot mai sonore. Parcă avea în creier un contor Geiger, pentru depistat radiaţii. Şi atunci o

/v
văzu. Nu prea aveau cum s-o vadă când intraseră, din cauza unghiului - era în diagonală - o altă deschidere, lată de vreo 80 de centimetri.

— Mai e un tunel, spuse ea.

Îndreptă lanterna către acel spaţiu.

— Mi-e ruşine că spun asta, zise David, dar ar trebui să urcăm înapoi înainte să se întoarcă Pix sau să ne încuie Nate aici.
/v

Stevie făcu doar câţiva paşi în noua ramificaţie a tunelului. În faţa ei, pe jos, era încă o bucată de plastic. O ridică. Acelaşi plastic negru şi lucios. Plastic de sac de gunoi, asta era.

Clic. Clic. Clic. Mintea ei prinse de-acum viteză, arătându-i imagine după imagine. Saci de gunoi acasă, în bucătărie. Hainele ei în saci de gunoi când s-a întors la Ellingham. Haine din gunoi. La petrecerea discretă, Ellie era îmbrăcată într-o fustă făcută din saci de gunoi.

Puţin mai încolo era gunoi pe jos. Cel puţin aşa arăta de la distanţă. Se vedea un luciu subtil de la şi mai mult plastic de saci de gunoi, apoi ceva amorf, vânăt.

N-avea nevoie să se apropie mai mult ca să-şi dea seama ce găsise.INTERVIU CU MARION NELSON, LUAT ÎN NEW YORK CITY DE AGENTUL HENRY EVANS, DE LA SEDIUL DIN NYC, ŞI AGENTUL GEORGE MARSH, DE LA FILIALA DIN VERMONT 20 APRILIE 1936

HE: Vă mulţumim că aţi venit să vorbiţi cu noi, domnişoară Nelson.

MN: Nu e absolut nicio problemă.

HE: înţelegeţi ce s-a întâmplat? Nu e nevoie să vă explic nimic, nu?

MN: Da, ştiu. Ştiu ce s-a întâmplat.

HE: Sunteţi supraveghetoarea Casei Minerva de la Academia Ellingham, corect?

MN: Corect.

HE: Cum aţi obţinut slujba?

MN: îl cunoşteam pe domnul Ellingham de aici, de la New York. Am lucrat ca secretară la ziarul lui.

HE: Aţi lucrat direct cu el?

MN: Nu, lucram pentru redactorul-şef, Max Campbell. Dar am ajuns să-l cunosc pe domnul Ellingham datorită vizitelor pe care le făcea la redacţie. Era foarte implicat în activitatea de zi cu zi.

HE: V-aţi împrietenit.

MN: Da.

HE: Prieteni buni?

MN: Aăăă... da. Prieteni buni.

AGENTUL MARSH: Noi ne-am cunoscut pe vremea când dumneavoastră lucraţi la ziar.

MN: Da, când l-aţi salvat pe domnul Ellingham de la atacul cu bombă.

HE: Şi v-a rugat să veniţi să fiţi supraveghetoare la noua lui şcoală.

MN: Da. Voia să lucreze la şcoală oameni pe care îi cunoştea şi în care avea încredere.

GM. Sunteţi singura persoană de la ziar care a venit să lucreze la academie, domnişoară Nelson. Numai dumneavoastră.

MN: Da.

GM: De ce credeţi că aţi fost singura pe care a adus-o de la ziar?

MN: Presupun că... eram singura cu abilităţile necesare. Nu sunt reporter. Eram secretară.

HE: Aţi ocupat şi altă poziţie la şcoală? Aţi predat?

MN: Biologie.

HE: Deci predaţi biologie şi locuiaţi în Casa Minerva.

MN: Da.

HE: Domnişoară Nelson, ne-am uitat pe dosarele tuturor membrilor corpului profesoral de la Academia Ellingham. Niciunul dintre ceilalţi nu avea o legătură directă cu viaţa profesională a lui Albert Ellingham. Nu doar cu ziarul. Cu toate afacerile lui.

MN: Da. Şi ce-i cu asta?

HE: înţeleg că n-a fost o întrebare. Doar o observaţie, însă e ciudat că dintre sutele şi sutele de oameni care lucrează cu Albert Ellingham, el v-a ales pe dumneavoastră să veniţi la academie.

MN: Şi pe dumneavoastră, domnule Marsh.

GM: Eu nu lucrez pentru domnul Ellingham, domnişoară Nelson. Eu lucrez pentru Biroul Federal de Investigaţii. Am fost repartizat local, domnului Ellingham. Dar el v-a ales pe dumneavoastră dintre toţi cei care lucrează pentru el.

MN: Aşa cum am mai spus, Albert... ăăă... domnul Ellingham voia oameni pe care-i cunoştea...

HE: Probabil că sunteţi foarte apropiaţi. îi spuneţi Albert?

MN: Nu ştiu ce vreţi să sugeraţi.

HE: Absolut nimic. E doar o observaţie. Dar acum sunt nevoit să vă întreb, domnişoară Nelson, şi trebuie să vă amintesc de gravitatea chestiunii în discuţie: relaţia dumneavoastră cu Albert Ellingham e... mai mult decât de prietenie?

[Subiectul nu răspunde]

HE: Domnişoară Nelson, nu vă întreb ca să vă fac să vă simţiţi prost. Vă întreb fiindcă trebuie să înţelegem tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea la academie. Avem nevoie de informaţii.

MN: Ştiu că aveţi nevoie de informaţii.

MN: Deci, vreţi să răspundeţi, vă rog, la întrebare?

[Subiectul nu răspunde]

HE: Domnişoară Nelson, când aţi plecat de la Academia Ellingham, aţi luat trenul înapoi spre New York împreună cu câţiva elevi. Apoi v-aţi dus la un apartament de pe Fifth Avenue, numărul 1040.

MN: Cine v-a spus asta?

HE: Nu contează de unde ştim. E important să aflăm care sunt faptele. E adevărat?

MN: Da.

HE: Cine e proprietarul apartamentului?

HE: Corporaţia Ellingham. în momentul acesta nu am un apartament al meu. Locuiesc la şcoală. Domnul Ellingham m-a lăsat să stau într-una din proprietăţile lui.

HE: Şi când v-a spus că puteţi sta într-una din proprietăţile lui? Când v-a transmis acest mesaj?

MN: Când. când ne-a spus că trebuia să plecăm.

HE: Domnişoară Nelson, înţelegeţi că e o faptă gravă să minţiţi un agent federal? Mă văd nevoit să subliniez din nou că avem nevoie de informaţii ca să le găsim pe Iris şi Alice Ellingham. Fără informaţii, nu putem face nimic. Orice întârziere în obţinerea acestor informaţii înseamnă o întârziere în căutările noastre, iar dacă avem informaţii false, suntem pe piste greşite. Pricepeţi ce spun?

[Subiectul e vizibil tulburat]

MN: O, Doamne! Vai, cum de s-a întâmplat aşa ceva? Putem să ne oprim, vă rog, pentru câteva clipe? Doar un minut, vă rog?

HE: Domnişoară Nelson, e momentul să fiţi sinceră. Nu aveţi de ce să vă temeţi să fiţi sinceră. Nu ne-am pus în gând să vă umilim, nici pe dumneavoastră, nici pe domnul Ellingham. Doar că trebuie să ştim. E o informaţie care ar putea fi folosită împotriva domnului Ellingham sau a dumneavoastră. Trebuie s-o ştim. Relaţia dumneavoastră cu Albert Ellingham e pur prietenească?

MN: Ştiţi! Ştiţi totul! De ce mă tot întrebaţi? De ce mă tot întrebaţi ceva ce ştiţi deja?

[Subiectul are nevoie de timp să-şi recapete stăpânirea de sine]

GM: Nu vă grăbiţi, domnişoară Nelson. Nu vrem să punem pe nimeni într-o situaţie jenantă. Vrem doar să ştim ce s-a întâmplat.

MN: Ne-am întâlnit.

GM: Unde?

MN: Avem un loc de întâlnire, unde se construieşte sala de sport.

GM: Aveţi vreo idee cum a ajuns domnul Ellingham la dumneavoastră fără să fie văzut când a plecat din birou sau din casă?

MN: Avem... o modalitate.

[E arătată o fotocopie a scrisorii de la Maestrul minciunilor.]

/V

HE: Aţi văzut vreodată scrisoarea aceasta?

MN: Nu.

HE: V-apomenit vreodată Albert Ellingham de ea?

MN: Nu.

HE: Când lucraţi la ziar primeaţi astfel de scrisori?

MN: Primeam, desigur, scrisori de ameninţare. Cineva a pus o bombă în maşina lui Albert când era acolo. Da, primea scrisori. De tot felul.

HE: Uitaţi-vă atent la ea. Aţi primit vreodată la ziar ceva asemănător?

MN: Niciodată ceva exact aşa. Niciodată scrisă cu litere decupate.

HE: Ce altceva ar mai trebui să ştim? Orice. Ceva legat de Iris şi Alice?

MN: Micuţa Alice. Of, Albert trăieşte numai pentru ea. Nu înţelegeţi. Trăieşte pentru fetiţa aceea. Zici că e...

HE: Că e ce?

[Subiectul n-a răspuns

1

]HE: Că e ce, domnişoară Nelson?

— MN: Zici că e singura persoană din lume. Asta-i tot. Singura persoană din lume.David, spuse calm Stevie.

Cu bubuitul greu al inimii în urechi şi mirosul în nări, simţea că era pe punctul să vomite, dar trebuia să-şi păstreze cumpătul, trebuia să recapete un dram de control asupra situaţiei.

— Dă-te înapoi!

— Ce se întâmplă?

— E blocat, spuse ea. Dă-te înapoi!

Oricât de tare încercă să-şi păstreze vocea calmă, ceva din tonul ei trădă faptul că se întâmpla ceva foarte rău. O ocoli ca să vadă ce era în pasaj.

— Ce naiba e...

Efectiv, ea simţi când lui îi pică fisa.

/\

— Dă-te înapoi, spuse ea blând. înapoi, înapoi. Numai aşa o mai putem ajuta.

— Stevie.

Vocea lui avea o notă de voioşie. Aproape că chicotea.

— Fă stânga împrejur, spuse Stevie împingându-l înapoi pas cu pas. Trebuie să te dai înapoi.

Acum repeta ca un ecou vorbele pe care i le spusese Larry. Dă-te înapoi. Nu te uita, fiindcă dacă te uiţi, n-o să mai scapi niciodată de imaginea din cap.

— N-o putem lăsa aşa, spuse el.

/\

— Ne ducem să cerem ajutor. întoarce-te! Hai!

Fu nevoită să-l întoarcă ea şi să-l împingă în principala arteră a tunelului. Adrenalina preluase controlul. Nu ştia cum, dar ştia cum să gestioneze situaţia asta, cum să-l ia de mână pe David şi să-l conducă înapoi la intrarea în tunel.

Când ajunseră la scară, Nate stătea atârnat în deschizătură, cu gluga costumului de vrăjitor atârnându-i în jurul gâtului.

— Sus! spuse Stevie. Hai, mişcă-te!

3

— Vii? o întrebă el pe Stevie.

Stevie nu ştia prea bine nici unde era. Cu câteva clipe în urmă era în tunelul îngust, în braţele lui David, îmbrăţişată de pământ, singuri în tot universul. Apoi, Ellie.

Nate o scutură de braţ.

— Dacă tu nu pleci, nu plec nici eu, zise el. Spune-mi ce faci. În clipa asta nu înţeleg nimic.

David se uită la ea. Avea părul încă ciufulit de mâinile ei. Îi sărutase gâtul delicat şi neted.

Mirosul din tunel îi otrăvi amintirea.

David avea să fie în siguranţă. Sigur, Nate nu ştia de ce.

— Ihî, spuse ea. Du-te la tine în cameră.

Toată situaţia i se părea total aiurea, ce făcea pentru ea însăşi, dar i se părea absolut corectă pentru Nate. Nate n-avea nevoie de aşa ceva. Nate se luptase mult să-şi revină după tot ce i se întâmplase lui Hayes

— .Dumnezeule! mormăi Nate trecând pe lângă ei şi urcând pe scara curbată, împiedicându-se în mantie.

Stevie îşi umplu plămânii cu aer. începu să se mişte pe pilot automat, mergând poticnit către camera ei.

Cinci minute mai târziu, îi auzi pe primii sosiţi. îşi pusese căşti în urechi, dar nu asculta nimic. Bătăile inimii îi răsunau cu ecou în urechi. Mai veni cineva. Şi mai multe voci în camera comună, pe coridor.

îşi puse muzică. — Tare. închise ochii şi se sprijini cu capul de tăblia de lemn a patului. Când răsună bătaia în uşă, chiar nu o auzi din prima. Dăduse muzica mult prea tare.

Până la urmă, Pix băgă capul pe uşă.

— Stevie? spuse ea.

Stevie deschise ochii cu un efort supraomenesc. Lumina din tavan era agresiv de puternică.

— Stevie, spuse iar Pix. Poţi să. rămâi aici câteva minute? Are loc o. chestie. Nimic îngrijorător. Cei de la Pază trebuie doar să se uite la ceva pe coridor.

— Sigur, spuse Stevie cu voce somnoroasă.

— îmi pare rău că te-am deranjat. Culcă-te la loc!

Stevie închise iar ochii şi începu să ruleze nişte filme în spatele pleoapelor. Invocă din nou senzaţia sărutului şi atingerii lui David. Avusese tare puţin timp să le savureze. Amintirea avea să se estompeze, iar senzaţia avea să fie întinată de ce avea să urmeze.

Toate astea se mai întâmplaseră o dată. La fel, dar diferit.

Pix se întoarse şi îi spuse să-şi împacheteze câteva lucruri într-o geantă.

— Nu e grabă, zise ea, dar chipul îi trăda şocul. E o problemă în casă şi în noaptea asta dormim în altă parte.

Stevie se dădu jos din pat şi se apucă să-şi umple rucsacul, cu mişcări mecanice. Medicamente, haine, laptopul, telefonul, totul îndesat în rucsac până ce acesta scârţâi puţin, întins la limită. Se pregătea să-l închidă când o fulgeră un gând. Cutia.

/v

— Vrei să spui că locul ăsta e. cum? Blestemat? Nate scutură din cap.

— Zic doar că au murit doi oameni şi ăsta e un număr mult mai mare de morţi decât la fosta mea şcoală. Ştiu că rahaturi se întâmplă peste tot. Rahaturi oribile se întâmplă mereu. Dar astea sunt rahaturi oribile şi *stranii,* cu tuneluri şi gheaţă carbonică şi oameni care mor sufocaţi în subteran.

Stevie îşi adună mai tare umerii. Mintea ei rătăci către David şi povestea despre mama şi sora lui, către promisiunile făcute, către cazul îngheţat atâţia ani, către ceva rece ca gheaţa în subteran.

— Janelle apăru într-o pereche de pantaloni de pijama din polar şi un pulover imens, pufos, cu o geantă de voiaj mică, argintie, pe umăr. Veni la Nate şi Stevie şi îi luă cu braţele de umeri. Avea lacrimi în ochi.Pix a zis că poate şi Vi să vină cu noi la iurtă, dacă voi nu aveţi nimic împotrivă. Tare-mi doresc să fie cu mine.

— Sigur, zise Stevie. Nicio problemă.

Nate aprobă absent din cap.

— David a găsit-o. L-au dus la Casa Mare.

Uşa albastră se deschise scârţâind şi intră Larry, cu haina lui de polar în carouri roşii şi negre şi staţia de emisie-recepţie bâzâindu-i la şold. Studie grupul de la masă.

/v

— Acum o să vă ducem la iurtă. Incă nu am anunţat toată şcoala. Unii încă mai sunt la petrecere. Aş vrea să vă rog, dacă sunteţi de acord, să nu împrăştiaţi vestea. Ştiu că Vi Harper-Tomo are permisiunea să vină să stea cu voi. Dar vă rog să nu trimiteţi nimănui mesaje despre ce se întâmplă.

— Nu trimitem, spuse Janelle.

/v

Atenţia lui Larry se concentră asupra lui Stevie. O citea. Incercă să se închidă, la fel de sonor şi sec cum ai închide o carte.

Dar, din păcate, oamenii nu sunt cărţi.

Grupul porni în noapte, flancat de cei doi agenţi. Noaptea era rece şi neclintită ca sticla, cu doar o aşchie de lună. Vi le ieşi în cale pe drum, însoţită de şefa Casei Iunona.

/V

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Ai păţit ceva?

O privi atent pe Janelle şi îi şterse cu degetul mare lacrimile de pe obraji.

— Vorbim când ajungem, spuse Janelle. Sunt bine. Hai să mergem!

Nate îşi puse căştile şi-şi lăsă bărbia în piept. Se izola de situaţie. Stevie
nu-şi dădea seama care dintre ei iniţiase mişcarea, dar se părea că ea şi Larry aveau un ritm diferit de al celorlalţi şi o traiectorie uşor deviată, până ce ajunseră împreună pe propria lor cărare. Fie el voia să vorbească cu ea, fie ea simţea în subconştient nevoia să vorbească cu el. Oricum ar fi stat lucrurile, era ceva ce nu putea îndura să ţină pentru ea. Când treceau pe lângă adunarea de capete de statui, Stevie se opri. Larry le făcu semn din cap celorlalţi să-şi continue drumul. Se sprijini de unul dintre socluri şi o studie.

— Vrei să vorbeşti? întrebă el.

— Am fost acolo, jos, răspunse ea.

— Ştiu.

/V

Îi arătă o mustaţă falsă. Probabil că îi căzuse când se pupa cu David. Uitase că o avusese pe faţă.

— Ce trebuie tu să faci acum e să-mi spui adevărul.

Stevie băgă mâna în buzunar şi scoase fragmentul de sac de gunoi. I-l
dădu lui Larry.

— Am găsit asta pe jos acolo, dedesubt.

— Ce căutai acolo, Stevie? spuse el. Ţi-am zis să nu te mai apropii de vreun tunel.

— Fenton. dr. Fenton era convinsă că există un tunel. L-am căutat. Lam găsit. Era tema mea, ca să zic aşa. Nu ştiam că Ellie era acolo. Nici prin *cap* nu mi-a trecut că ar fi acolo. Era doar un tunel. N-am vrut să intru. Dar el a coborât în tunel.

— David.

Stevie încuviinţă.

5

— A trebuit să mă duc după el. Am crezut că s-ar fi putut. nu ştiu.

IV

— Ai mai găsit şi altceva în afară de asta, pe lângă. ?

Larry ridică fragmentul de sac de gunoi. Stevie clătină din cap.

— Era un. miros.

— După ce îl simţi prima dată, nu-l mai uiţi niciodată. Te poţi obişnui cu el, poţi învăţa să-i faci faţă, dar e greu.

— A rămas, pur şi simplu, blocată acolo jos? întrebă Stevie. Când a plecat în noaptea aia din Casa Mare?

— Aşa aş crede, spuse Larry. Am mers până în celălalt capăt al pasajului. Habar nu aveam de existenţa lui. Duce la un chepeng din podeaua subsolului Casei Mari, perfect camuflat printre celelalte lespezi din piatră. A intrat pe-acolo şi ceva i-a blocat drumul spre ieşire.

Mintea lui Stevie se duse pe loc la povestirea lui Edgar Allan Poe, „Balerca de Amontillado", despre un ucigaş care îşi ademeneşte victimele către un seif subteran, unde le leagă apoi cu cătuşe de perete şi le zideşte înăuntru. Oroarea întregii situaţii era deja copleşitoare. Stevie trase lacom în piept aerul rece şi curat. Mirosul încă o mai însoţea, moleculele sale agăţându-i-se de interiorul nărilor, de piele, de sănătatea ei mintală.

— Ce să fac? întrebă Stevie. Trebuie neapărat să spui poliţiei că am fost acolo?

Larry îşi puse palma pe picior şi se bătu gânditor cu un deget pe coapsă. Apoi trase adânc aer în piept şi scoase un lung oftat.

— Şi Nate? întrebă el.

— Nate n-a coborât, spuse Stevie.

— Nu e aşa de prost ca voi doi.

— Ne-a spus să nu ne ducem. A rămas deasupra, ca să ne păzească să nu păţim ceva.

— Categoric e mai deştept ca voi, spuse Larry. Bun. Aici e vorba despre găsirea victimei unui accident şi anunţarea autorităţilor. Tehnic vorbind, se pare că David a fost cel care a găsit-o. Tu n-ai cum să anunţi ceva ce n-ai văzut cu ochii tăi.

Nu aşa stăteau lucrurile, dar Stevie nu îl corectă.

— Dacă se schimbă ceva, atunci ieşi şi tu în faţă. Imediat. Şi nu mai intri niciodată în vreun tunel de pe-aici, sub nicio formă, pentru nimic în lume. Şi respecţi toate regulile cu sfinţenie.

— Mulţumesc, spuse ea încet.

— Nu-mi mulţumi. Nu e vorba de mulţumiri aici. Mie mi se pare că ai încercat să te iei după cineva care făcea o prostie imensă, chiar dacă asta însemna că făceai şi tu o prostie imensă. Ştiu destule despre David Eastman ca să nu mă îndoiesc că ar sări fără să se uite unde sare. Orice s-ar întâmpla, el n-o să păţească nimic. Cred că ştii de ce.

Dintre toate cele întâmplate, această afirmaţie a fost cea care o făcu pe Stevie să îngheţe.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui, spuse Larry.

Nu era o întrebare.

Stevie încuviinţă din cap.

— Şi tatăl lui a avut legătură cu întoarcerea ta?

— Ţi-a spus el? întrebă Stevie.

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, răspunse el. N-a fost aşa greu să mă prind. Brusca răzgândire a părinţilor tăi, care lucrează pentru om, zborul cu care te-ai întors din senin, faptul că nu există zboruri încoace la ora aia şi că probabil n-ai veni, oricum, cu avionul.

Stevie expiră zgomotos.

— Ce ţi-a dat? întrebă Larry.

— Zborul cu avionul încoace.

— Şi mai ce?

— Nimic, răspunse ea.

— Ce-a vrut de la tine?

— Doar. să fiu aici. Din cauza lui David. Eu am vrut doar să mă întorc.

Nu era sigură dacă îi spunea asta lui Larry sau ei înseşi. Larry lăsă să-i
scape un mârâit.

— Nu e vina ta, spuse el. Edward King e un ticălos, iar fii-su e o mare poamă.

Stevie avu impresia că ar fi putut spune mult mai multe despre acest subiect, dar, spre deosebire de un suspect care

odată ce începe să vorbească nu se mai poate opri, Larry închise robinetul.

— Deci Edward King ţi-a oferit şansa să te întorci, dacă îl supraveghezi pe David. Acum se mai clarifică lucrurile.

— David nu ştie, spuse ea.

— Păi, n-o să-i spun aşa ceva. Toată treaba asta. Clătină din cap şi se întrerupse iar.

— Aş putea totuşi să-l văd? întrebă ea. Tocmai a găsit cadavrul prietenei lui.

Larry oftă prelung.

— E la bibliotecă, spuse el. L-au dus acolo fiindcă e prea multă lume la Casa Mare. Te duc la el fiindcă în seara asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Dar ţine minte că nu e treaba ta să-l protejezi pe David Eastman. îmi pare rău de puşti, sincer. Dar nu e treaba ta. Ai înţeles?

— Ştiu.

— Nu, spuse el, nu cred că ştii. Nu urma pe cineva în întuneric, Stevie. Am văzut întâmplându-se asta de prea multe ori.

Stevie nu era prea sigură ce însemna asta, dar ideea generală era suficient de clară

.În noaptea aceea, în timp ce Stevie şi Larry se îndreptau spre bibliotecă, aerul era impregnat cu un miros greu, fecund, de frunze căzute. De ce era Ellingham întotdeauna în culmea abundenţei în astfel de momente, greu de mirosurile pământului şi aerului, bogat în extreme de lumină şi umbră? De ce se înălţa Casa Mare parcă mai sus, ameninţător, cu ferestrele ei luminate portocaliu, unde petrecerea se cam risipea şi şcoala încă nu ştia că rândurile i s-au împuţinat cu încă unul?

Care era problema cu locul ăsta? Poate că Nate avea dreptate, se gândi ea, în timp ce paşii îi răsunau clar şi sonor pe potecă. Se numea Muntele Secure. Poate era un semn. Nu călca acolo. Nu arunca în aer o halcă din versantul muntelui ca să-ţi construieşti imperiul.

Şi nu veni aici în căutare de moarte şi crimă, Stevie, fiindcă o să le găseşti.

Haina ei de vinil nu îi ţinea nici pe departe suficient de cald, chiar şi cu polarul gros de la Ellingham pe dedesubt. Blugii ei erau prea subţiri. Nu avea fular, aşa că frigul îi gâdila ceafa.

Ellie, înfăşurată în saci de gunoi, sub pământ.

Încă mai simţea mirosul acela.

Mirosul acela. Mirosul ei.

Câţiva oameni ieşiră din Casa Mare, încă în costume.

Normal că Ellie era moartă.

Normal că fusese găsită de Halloween. închisă într-un tunel.

Era pur Ellingham, distilat în esenţă la fel de pură ca unul din izvoarele care coborau muntele.

Trebuie să fi fost întuneric când Ellie era în tunel. Beznă completă. N-avea cum să ştie unde era. Probabil că a mers pipăind zidurile, înainte şi-napoi, căutând o cale de ieşire. Cât timp? Ore? Zile? Plângând. Probabil hiperventilând. Stevie se gândi la intensitatea propriei ei panici - acea senzaţie de nimic, ca de sfârşit de lume. Ellie sigur intrase în panică. Trebuie că mersese înainte şi înapoi şi probabil că ţipase. Lovise cu pumnii. Zgâriase pereţii ca să iasă. Probabil că la un moment dat i se făcuse sete şi foame şi era dezorientată

.Nu. Trebuia să ţină la distanţă aceste gânduri. Să le vopsească pe deasupra cu lac şi să le lase să se întărească. Acum avea o treabă: să-l găsească pe David, care o găsise pe Ellie.

Biblioteca de la Ellingham zumzăia în surdină. Erau acolo mai mulţi agenţi de la Pază, care vorbeau cu poliţia locală. Pe spaţiul oval cu pietriş din faţă nu era parcată nicio maşină de poliţie - probabil că veniseră pe

drumul de întreţinere şi parcaseră în spate, ca să nu sperie lumea. În ciuda activităţii din interior, biblioteca parcă era o catedrală goală. Avea strania calitate arhitecturală de a captura orice boare de vânt care intra pe uşă, ca apoi s-o răsucească în sus, într-un vârtej moale care nu avea unde să se ducă. Cu cât urcai mai sus, aerul şuiera prin dantelăria complicată de fier forjat a scărilor circulare şi a parapetelor balcoanelor, iar paginile cărţilor deschise fluturau, prinzând viaţă. Zgomotul

conversaţiilor de la parter se răsucea în sus, tocmai până în tavan, izbindu-se de cărţi. Stevie se uită în sus, remarcând pentru prima dată constelaţiile pictate pe tavanul albastru. Stelele erau înăuntru, mai aproape.

Larry schimbă pe şoptite câteva vorbe cu unul din oamenii de la Pază.

— E sus, într-una din sălile de lectură, îi spuse el lui Stevie. Cu un psiholog. Stai să văd care-i treaba.

Stevie se uită cum Larry se roti în sus pe scări până la palierul primului etaj, unde dispăru între rafturi. Câteva minute mai târziu apăru din nou la balcon şi îi făcu semn lui Stevie să urce. Balustrada de fier a scării era rece şi fiecare dintre paşii ei reverbera când urca. Părea că biblioteca protesta faţă de această întrerupere a rutinei sale liniştite.

— Poţi intra să vorbeşti cu el, spuse încet Larry. Psihologul a spus că var ajuta pe amândoi. Dar nu uita ce ţi-am zis.

O conduse spre capătul unui culoar lat, aflat între secţiunea de geografie şi secţiunea de geologie - un şir de cărţi cu cotor verde, care se termina la una dintre uşile severe din lemn ale bibliotecii, pe care scria cu litere aurii. Psihologul o aştepta la uşă. Stevie o recunoscu de data trecută, când murise Hayes şi academia trimisese psihologi în toate direcţiile.

Camera de lectură era un loc micuţ, separat de restul etajului prin pereţi pe jumătate acoperiţi cu sticlă opacizată. Mobilierul original fusese înlocuit cu o canapea cenuşie pentru două persoane, patru fotolii-sac lăţoase şi un covor la fel de lăţos, în caz că nu te satisfăcea niciunul din celelalte şase sute de unghere pentru citit de la Ellingham.

David evitase toate aceste opţiuni şi stătea pe podea, sprijinit de perete, purtând în continuare haina de două mii de dolari. Avea genunchii puţin îndoiţi şi îşi studia pantofii. Psihologul îl ţinea sub supraveghere, aşezată lângă el pe braţul canapelei. Se ridică şi veni la uşă să vorbească cu Larry şi Stevie.

— Vrei să intri? o întrebă ea pe Stevie pe tonul ăla de un calm profesionist, pe care-l folosesc psihologii.

Stevie păşi prudent în încăpere şi David ridică privirea. Era palid, cu chipul aspru.

/V

— Salut! spuse Stevie.

— Salut!

/V

În vocea lui era un hârâit sec, dar, în rest, nimic nu trăda câtuşi de puţin ceea ce tocmai se întâmplase.

Psihologul s-a retras şi a închis încetişor uşa. Stevie descoperi că nu prea ştia ce să facă. Braţele îi atârnau greoaie şi inutile pe lângă corp. Nu ştia bine dacă voia să se aşeze, dar statul în picioare devenea de-acum aiurea. Se gândi să se cocoaţe pe braţul canapelei, ca psihologul, dar era ciudat şi cam studiat.

După un moment de stânjeneală, se lăsă să alunece în jos pe perete şi se aşeză lângă el. Trupul lui radia căldură. În încăpere părea să plutească un aer umed. Având în vedere tot ce se întâmplase între ei în noaptea aceea, nu avea niciun motiv să fie stingherită. Cu toate astea, Stevie se simţea de parcă o strângea propria piele.

— Ne pregătesc în iurtă un loc unde să stăm în noaptea asta, spuse ea.

— Parcă mergem în tabără, spuse el. O tabără pentru oameni trişti.

Işi strânse şi desfăcu pumnul de pe genunchi de mai multe ori, apoi se întinse brusc după mâna lui Stevie şi o luă într-a lui.

— Aşa, zise el cu un hohot de râs scurt, lipsit de veselie, ca o tuse. Mi-ai spus să nu cobor acolo. Ar fi trebuit să te ascult. Dacă *tu* spui să nu intrăm pe furiş undeva.

Stevie putea să se concentreze doar la senzaţia din mâna ei, la căldura palmei lui lipite de a ei, la mesajul pe care îl transmitea. Era o nevoie. Nevoia de tăria ei. Senzaţia se răspândea în valuri mici în sus pe braţ şi apoi îi străbătea ca un val imens tot corpul.

/V

— Ştia, spuse David. De mine. înainte de tine, ea a fost singura care ştia.

— De tatăl tău? întrebă Stevie.

— Eram cam beţi. I-am zis. Nu credeam că avea să mă judece pentru asta. Ţin minte că stăteam în podul şopronului de artă. Făcea un colaj şi avea o sticlă cu o licoare nemţească cu

gust de sirop de tuse şi cur. Când i- am zis. a râs. A spus că nu conta. Ar fi putut să spună altora. Ştiu sigur că n-a făcut-o niciodată.

Vocea lui David era tot mai îngroşată. Stevie se uita ţintă la podea, cu gresia ei originală, cu semnele şi ciobiturile ei de la decenii de elevi care îi

tociseră culoarele. În aer mocnea o furtună, ceva ce dădea o senzaţie de

prăbuşire şi răsucire. Işi dorea să se reverse peste ei un val de veveriţe. Se pregătea să-l întrebe pe David cum reuşise să adune toate veveriţele alea, când el începu să plângă în hohote.

Stevie nu avea nici cea mai mică idee ce să facă.

Mă rog, avea. Normal era să îl ia pe după umeri. Fusese uşor să-l sărute. Dar acest gest era pur şi intim şi nu se întâmpla în beznă într-un tunel, ci aici, în lumina difuză, priviţi din toate părţile de cărţi.

Incepu să transpire. Simţi vârtejul din creier, viteza ameţitoare pe care o căpătase viaţa. Promisiunea făcută lui Edward King părea acum s-o ia peste

picior. Imprieteneşte-te cu el. Ai grijă de el. Fă-l să rămână la şcoală! Transformă într-o batjocură fiecare sentiment pe care l-ai avut pentru el, ca să obţii ce ţi-ai dorit şi ai râvnit din răsputeri. Nu mai reuşea să-şi dea seama dacă făcuse ce făcuse cu David fiindcă aşa îşi dorise ori fiindcă făcea parte din înţelegere, afurisita de înţelegere diabolică. Edward King o transformase într-o mincinoasă. O transformase în cineva ca el şi tot ce se întâmplase în seara asta era pângărit. Dacă îl atingea acum pe David, avea să-i fie complice.

Dar nici nu-l putea lăsa aşa. Aşa că îi luă mâna şi i-o strânse. încercă să transmită cu acea strânsoare tot ce era în sufletul ei, tot ce nu putea spune. O strânse şi el de mână, apoi i se prăbuşi pe umăr plângând cu suspine.

Stevie se lipi de perete, incapabilă să se mişte. Această revărsare de emoţie o panica. După câteva minute, David se sprijini la loc de perete, se şterse la ochi şi-şi trase sufletul.

/v

— îmi bag picioarele, spuse el. M-am săturat să stau aici. Hai la iurta tristeţii!

Nu era absolut deloc jenat de ce se întâmplase. Nu că avea de ce să fie. Doar că, în locul lui, Stevie ar fi fost stânjenită. David se exprima complet liber, fără niciun fel de reţinere. Se ridică şi îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice, apoi continuă s-o ţină de mână. Acum erau pur şi simplu împreună.

Afară, pe balcon, la capătul coridorului, psihologul se consulta cu

/v

Spuneţi-mi Charles, care fusese chemat la faţa locului. îşi scosese mustaţa şi pălăria de Charlie Chaplin şi era înfăşurat în obişnuita lui haină neagră, dar de sub ea încă se mai vedeau pantalonii şi pantofii eludaţi. Noaptea de Halloween era teribil de stranie.

— Cum vă simţiţi? întrebă el când îşi făcură apariţia.

Stevie îl văzu cum remarcă mâinile lor împreunate.

— Cam cum te-ai aştepta, răspunse David.

Charles încuviinţă solemn.

5

— Acum putem să ne ducem la iurtă? întrebă David. Mai au nevoie de mine?

— Cred că deocamdată au terminat cu tine, răspunse Charles. S-ar putea să mai aibă întrebări mai târziu, dar deocamdată ar trebui să te duci la prietenii tăi şi să te odihneşti puţin. O să chem pe cineva să vă conducă până acolo.

— Putem să zicem pas? întrebă David. De ce să nu ne ducem singuri? Doar ştii unde o să fim.

— Cred că nu se întâmplă nimic, spuse Charles. Puteţi merge împreună.

David dădu să plece, cu Stevie în urma lui, legată de el.

— Stai liniştită, Stevie, spuse încet Charles când trecură pe lângă el. O să fie totul bine. Vorbim noi cu părinţii tăi.

La asta, David se întoarse, remarcându-i spusele, după care cei doi coborâtă scara de fier şi ieşiră în noaptea rece.

Stelele străluceau deasupra lor. În nopţile fără nori, câmpiile întinse de stele de deasupra Academiei Ellingham erau o

privelişte cum Stevie nu mai văzuse niciodată în viaţa ei - erau incredibil de multe, cu mult mai multe decât crezuse Stevie că existau. O semilună joasă, de un galben ca untul, arunca puţină lumină asupra pajiştii şi a Casei Mari.

Se apropiau de unul din felinarele de pe potecă, unde o cameră de supraveghere era cocoţată deasupra lor. Se opri şi se uită ţintă în cameră.

— Şcoala pare să fie foarte înţelegătoare, spuse David după o clipă.

— În legătură cu ce?

— Cu părinţii tăi, răspunse el. Că au grijă să nu se sperie. Trebuie să fie greu să menţii calmul tuturor când elevii îţi mor pe capete.

— Cred că da, spuse ea.

— Probabil că le-ai ţinut părinţilor tăi un discurs senzaţional de i-ai convins să te lase să te întorci, zise el. Ce le-ai spus?

În urechile ei se auzea un bubuit ca de tunet.

— N-am. N-am de unde să ştiu ce-i motivează pe părinţii mei.

Era un nonrăspuns şi la David n-a funcţionat ca la Nate.

— Eram pe acoperiş când te-ai întors, spuse el. Te-am văzut când ai venit acasă. Era târziu. Sigur, eram ameţit zdravăn, dar ştiu că era vineri seara şi era târziu.

Nu era o întrebare şi asta era înspăimântător.

— Ai tăi trebuie să fi condus toată ziua, spuse el.

— Am venit cu avionul, spuse ea.

— A! Mişto. Prima dată nu ai venit cu maşina?

Trebuia să deschidă gura şi să răspundă, fiindcă fiecare secundă care trecea în tăcere vorbea în locul ei, dând-o de gol. Dar cum? Fiindcă adevărul era acum o mărturisire, nu un dar.

Ochiul albastru al camerei îi observa distant.

— Avionul e tare comod, spuse el. A încercat să te convingă să mănânci chipsurile?

Trecură câteva secunde. Sau să fi fost un minut? Timpul începea să se extindă şi să se prelingă peste tot peisajul. Stelele se îngrămădiră unele în altele să-i asculte răspunsul.

— Stai puţin.

Cele mai oribile cuvinte cu care putea începe: *stai puţin.* Foarte defensiv.

— Stau, spuse el.

Stevie voia să se întoarcă în timp, să dea filmul înapoi, la tunel, înapoi la sărut. înapoi la râsete. înapoi la întuneric. I-ar fi putut spune atunci. Ar fi înţeles. Dar nu te poţi întoarce în timp. Nu poţi recrea aceleaşi condiţii.

David se aşează pe una dintre băncile de pe alee şi-şi întinse picioarele lungi. îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă.

— Cum de nu m-am prins până acum? spuse el. Era aşa de clar!

Zâmbi strâmb şi clătină din cap.

— A venit la mine acasă, spuse Stevie. L-am găsit acolo vineri când mam întors de la şcoală. Vorbea cu părinţii mei. A venit cu informaţii despre tot felul de măsuri de securitate. I-a convins că ar trebui să mă pot întoarce la şcoală.

— Ce drăguţ din partea lui, spuse David. Şi a zis „Hai în avionul meu"?

— Nu voiam să vorbesc cu el. Nu voiam să fiu cu el.

— Dar ai acceptat drumul cu avionul, spuse el.

— *Normal* că am acceptat să mă aducă cu avionul, ripostă ea. Trebuia să mă întorc. Ştiam că nu face nimic doar ca să fie drăguţ. L-am întrebat ce voia şi a zis. că nimic. Nu trebuia decât să fiu *aici,* fiindcă.

Stevie nu reuşea să-şi găsească un punct de sprijin. Se aruncase în gol şi acum nu simţea sub picioare decât o suprafaţă netedă, alunecoasă. David făcea ceea ce făcea orice bun detectiv în timpul unui interogatoriu: când cineva mărturiseşte, îl laşi să vorbească. Şi impulsul era cât se poate de prezent. Simţea nevoia să vorbească.

— Voia doar să vorbesc cu tine. Fiindcă zicea că o iei razna. Şi atât, iar eu. Spune ceva!

— Ce să spun? întrebă el pe un ton distant.

Incă se mai auzea în vocea lui o urmă de răguşeală de la plânsul de dinainte, dar orice altă emoţie dispăruse.

— Nu ştiu ce vrei de la mine, spuse ea cu voce spartă.

— Ce *vreau* de la tine? Ihî, se vede că-ţi petreci timpul cu tata. Chiar şi tu. A pus mâna până şi pe tine.

Din ochi i se prelinseră alte câteva lacrimi, dar el râse, un hohot răguşit şi amărât, fiindu-i confirmată până şi ultima suspiciune legată de lumea în care trăia.

Aşa că Stevie făcu ce fac toţi vinovaţii când sunt încolţiţi. Fugi. Era un impuls ridicol, dar era singurul care avea sens în momentul acela. O rupse la fugă pe alee, paşii ei bubuind înfundat pe dalele din pavaj. Dar părea absurd să fugă aşa, sub privirea lui David, aşa că o coti direct de-a curmezişul prin întunericul relativ al pajiştii. Fuga e una dintre cele mai umane reacţii. Luptă sau fugi! Cum spunea terapeuta ei, odată ce începi circuitul reacţiei, trebuie să-l şi închei. Dacă simţi că trebuie să fugi, fugi până îţi spune corpul să te opreşti sau până ce eşti oprit de o forţă exterioară.

Nefiind o alergătoare cu experienţă, Stevie se opri când ajunse la adăpostul copacilor din cealaltă parte a pajiştii şi icni sec, cu gâtlejul dureros de la efortul respiraţiei. Incetini puţin, cât să audă dacă David venea după ea. Bineînţeles că nu venea. David n-avea să mai fie niciodată în spatele ei.

Merse mai departe, către cercul de statui, corul bârfitoarelor de piatră, etern adunat între Casa Minerva şi iurtă. Se ţinu de unul din socluri şi-şi trase sufletul. Trebuia să se adune. Să se gândească. Prietenii ei aveau să fie în iurtă, aşteptând-o. Era aşteptată acolo. Dar nu putea da ochii cu ei, nu putea risca să dea iar nas în nas cu David.

Se învârti puţin sub cerul negru şi îl urî pentru vastitatea lui.

Poate că avea să-şi sune părinţii ca să vină s-o ia.

Nu. Vorbea frica din mintea ei. Trebuia să-şi bage minţile în cap. Trebuia să.

Aduse rucsacul din spate spre faţă şi deschise buzunarul din faţă, apoi cotrobăi prin el până dădu cu degetele de o cutiuţă ca

/v
un degetar din metal, cam cât jumătate din degetul ei mare. O deschise şi vărsă conţinutul în palmă.

O mică pastilă albă. Ativanul de urgenţă pe care-l avea mereu la ea „pentru orice eventualitate". Cel pe care nu se aştepta, de fapt, niciodată să-l ia. Nu era o pastilă mare, aşa că o puse pe limbă şi-şi aruncă capul pe spate, apoi înghiţi forţat în sec de câteva ori, până ce pastila i se duse pe gât. Avea să mai dureze ceva până să-şi facă efectul, dar măcar ştia că se îndrepta spre stomacul ei, unde avea să fie dizolvată şi trimisă în sânge.

Simţea nevoia să doarmă. Doar să-şi pună capul jos undeva, oriunde, şi să doarmă. Dacă acasă nu şi în iurtă nu, atunci.

Se întoarse către şopronul artelor şi porni cu paşi mari şi rapizi. Când ajunse la şopron, deschise cu cardul de acces şi trase uşa după ea.

Merse iute spre sala de yoga - o încăpere goală, cu acoperiş înalt, podea
/v
de bambus şi un perete de oglinzi. închise bine şi uşa aceea, apoi, fără să ştie de ce, luă una dintre benzile elastice pentru yoga şi o răsuci pe clanţă, legând capătul de o bară. Nu era cel mai impenetrabil sistem de apărare, dar tot era ceva. Apoi aprinse lumina, se asigură că nu era absolut nimeni în sală, apoi o stinse la loc.

Odată ce te apuci de făcut ceva bizar şi decizi să i te dedici fără rezerve, e mult mai uşor să îl duci până la capăt. Stevie începu să-şi construiască un
/v
mic adăpost în nişa în care se depozitau materialele pentru yoga. îşi făcu un pat gros din saltele, pe care îl acoperi cu mai multe pături, pentru moliciune
/v
şi căldură. împături o altă pătură ca s-o folosească pe post de pernă. Apoi clădi restul materialelor lângă acest cuib, construind un mic zid protector în jurul ei, astfel încât oricine ar fi băgat capul pe uşă, n-ar fi văzut decât un mic morman de pături şi saltele de yoga. Se urcă în patul pe care şi-l făcuse şi trase peste ea mai multe pături. Era linişte şi întuneric şi ea era teribil de singură. Vântul şuiera pe lângă clădire, iar copacii zgâriau acoperişul şopronului artelor. Păturile pentru yoga erau

/v
cam murdare şi cam aspre, dar erau suficient de călduroase. Scoase telefonul şi le scrise un mesaj lui Janelle şi Nate.

Sunt bine. Mă duc la culcare.

Răspunsul lui Nate veni rapid: *Unde dormi?*

Un minut mai târziu veni şi al lui Janelle: *Ai păţit ceva? Unde eşti?*

Răspunse amândurora: *N-am nimic, mă culc, ne vedem la micul dejun.*

Poate că avea să rămână aici pentru totdeauna.

Ellie.

Ellie era o fostă persoană dispărută, acum găsită. Cineva care fusese luată de vânt şi adusă acum înapoi. Şi David.

/v

Distrusese tot ce era între ei. Il ucisese. Omorâse şi sentimentele ei şi pe

/v

ale lui, dar acum totul era la lumină. Inchise ochii. Era groaznic de obosită.

Larry avea să ştie unde era - tot traseul ei jenant avea să fie vizibil pe camere. N-avea să dispară, ca Ellie. Parcă Larry era singurul om care îi păzea somnul, iar acesta era unicul gând ce-i aducea consolare

.În dimineaţa următoare, Stevie se trezi, ceea ce era un început bun. Când lucrurile merg prost, premiază-te cu un punct pentru orice.

/v

Se ridică în capul oaselor. (Încă un punct.) Era înţepenită şi o durea tot, avea gura uscată şi părul sigur îi stătea aiurea. Pe obrazul drept simţea întipărit modelul de vafa al păturii de yoga şi întreaga fiinţă îi era îmbibată de mirosul slab de lavandă şi paciuli. Parcă trecuse peste ea un bolovan făcut din hipioţi.

Pipăi în jur, încercând să-şi găsească telefonul printre lucruri. Era între saltelele de yoga pe care dormise. O informa că era ora 09:50 dimineaţa.

— Fir-ar să fie! spuse ea.

Când lua un ativan, avea tendinţa să doarmă mult şi profund. Lumea ar fi putut să încerce să intre în sala de yoga şi ea nici n-ar fi avut habar. Se iţi pe deasupra micului zid de pături şi saltele să vadă dacă aşteptau la uşă ceva pasionaţi de yoga furioşi, dornici să-şi dezlănţuie chakrele. Nu se vedea picior de om. Se târî afară din cuibul ei. La finalul orei trebuia să-ţi rulezi

/v
salteaua şi să-ţi împătureşti pătura şi să zici *namaste* şi alte chestii de-astea, dar acum nu era la oră, aşa că Stevie împinse totul înapoi în ceva ce semăna cu aranjamentul corect şi desfăşură banda care ţinea uşa închisă. Se uită afară şi văzu un cer cenuşiu şi o ploaie piezişă care izbea ferestrele.

— Mi se pare corect, bombăni ea.

/v
Îşi frecă viguros cu mâna părul scurt, aşezându-şi-l pe cât posibil. Se frecă la ochi şi pe faţă ca să alunge orice rest de somn. Dormise în haina de vinil, deci acum se îndoia aiurea în sus la poale. Nici nu arăta bine, nici n-o făcea să se simtă bine, dar era ceva ce trebuia să facă orice detectiv. Probabil că avea să fie nevoită să petreacă noaptea într-o maşină sau în vreo clădire abandonată în timpul unei operaţiuni de supraveghere. Detectivii erau întotdeauna neglijenţi şi nedormiţi. Sigur, se gândi ea împingând uşa sălii, nu toţi dorm de bunăvoie într-o sală de yoga, dar ea o lua treptat

.Afară, dimineaţa montană o izbi cu rafale de vânt şi ploaie. Nu turna cu găleata, dar era o ploaie constantă şi rece. Cerul era incolor şi până şi culoarea vie a copacilor arăta ştearsă. Ziua asta diminua intensitatea vieţii. Ploaia o ajută să-şi netezească părul zburlit şi să-şi îndrepte haina. Stevie îşi văzu de drum, îndepărtându-se de şopronul artelor. Când se apropie de Casa Mare şi de pajişte, văzu maşini şi dube de poliţie, dar prezenţa lor era discretă.

— Salut, spuse cineva.

Stevie se întoarse şi o văzu pe Maris apropiindu-se pe alee. Era îmbrăcată într-o imensă haină neagră, lăţoasă, cu colanţi negri şi cizme roşii şi era zgribulită sub o umbrelă mare, neagră pe deasupra, cu un cer albastru cu norişori albi imprimat pe dedesubt. Rujul ei roşu era cel mai viu colorat lucru pe o rază de kilometri întregi.

Stevie se opri s-o aştepte, exact când ploaia se înteţea. Când Maris ajunse lângă ea, înclină umbrela către Stevie, încercând să o ajute, dar Stevie se alese doar cu marginea, ceea ce înrăutăţi lucrurile.

— Cum te simţi? întrebă Maris.

5
Stevie ridică din umeri.

— Sfinte Sisoe, ce oribil! spuse Maris scoţând o ţigară electronică din adâncurile hainei ei lăţoase. Nu-mi vine să cred. mă rog. adevărul e că, da, cred.

Era un rezumat foarte corect al experienţei. Nu-ţi vine să crezi până la un moment dat, când crezi. Şi apoi, pur şi simplu, *asta e.*

Stevie nu-şi dorea deloc să meargă împreună cu Maris. Nu se putea spune că fuseseră vreodată apropiate. Dar, cinstit vorbind, Maris era singura persoană care părea sincer şi pe bune îndurerată de moartea lui Hayes. Nu fuseseră prea mult timp un cuplu (nu că ar fi fost cine ştie ce cuplu), dar ţinuse la Hayes. Maris fusese amică şi cu Ellie, având amândouă firi de artiste. Maris merita puţină compasiune.

— N-am prea vorbit cu tine de când te-ai întors, spuse Maris. Şi acum. nu ştiu. Poate o să se închidă şcoala? Dar nu se poate să permită aşa ceva, nu? Tu ştii ce s-a întâmplat? Cum de a ajuns acolo?

Stevie clătină din cap.

— Se pare că ea şi Hayes umblau mult prin tuneluri, continuă Maris. Păreau să aibă o mulţime de secrete în comun. Crezi. Chiar ai crezut că

5

Ellie a fost vinovata? Că ea l-a omorât pe Hayes? Adică. pe bune? Credeam că te înşeli, dar acum.

Aşa ar fi trebuit să fie. Ideea lui Stevie părea iniţial exagerată, până ce aflase că Ellie fugise şi se ascunsese într-un tunel aşa de mult timp, că a ajuns să moară. Dar când Stevie se întoarse să se uite în direcţia Casei Mari, care acum se înălţa deasupra lor ca o masă amorfă într-o zi întunecată, convingerea ei începu să se evapore. Poate din cauza încrederii pe care o avea David în Ellie. Ori poate că se simţea vinovată.

Ceva era strâmb în acest peisaj. Nu reuşea să vadă ce, dar marginile nu se aliniau corect.

Maris încă mai aştepta un răspuns.

— Eu ştiu doar de scenariu, spuse Stevie. Că ea a scris *Sfârşitul.* Că i-a luat laptopul.

Maris trase câteva clipe din ţigară şi suflă un fuior de vapori.

— Dacă l-a omorât pe Hayes şi a murit în tunel, *asta e!* zise ea.

Părea o afirmaţie puţin cam dură. De fapt, părea foarte dură, dar avea o soliditate de necontestat.

Telefonul lui Stevie începu să sune. Îl scoase şi văzu că era un număr necunoscut, ceea ce era primul semn rău.

— Ne vedem mai încolo, îi spuse lui Maris.

Stevie alergă câţiva paşi către Casa Mare, ca să răspundă.

— Îmi cer scuze că te sun într-un astfel de moment, spuse o voce cunoscută. Am auzit că au fost ceva probleme azi-noapte.

Vocea senatorului King se auzea ca şi cum era pe un hol, înconjurat de oameni care trăncăneau în voie.

— A fost găsită Element Walker, continuă el. De David, dacă am înţeles bine. Aşa e?

— Da, răspunse Stevie.

Era surprinsă că nu tremura la auzul vocii lui.

— Ei, spuse el, măcar acum ştim unde a dispărut. Sigur, e foarte trist. Groaznic. Biata fată!

Edward King părea la fel de întristat de moartea lui Ellie ca cineva care tocmai a văzut o altă persoană scăpând pe jos o jumătate de gogoaşă. Stevie aşteptă. Era clar că David îl sunase pe taică-său. Orice s-ar fi întâmplat acum, Stevie putea şi avea să facă faţă. Putea să-şi descarce acum toată furia, să-şi manifeste confuzia, putea orice. Era timpul. Totul avea să ia sfârşit pentru ea aici, dar.

— Cum crezi că l-a afectat asta? întrebă Edward King. Faptul că a găsit cadavrul. Cum ţi s-a părut? El nu vrea să-mi spună cum se simte, aşa că trebuie să întreb pe altcineva.

Nu era întrebarea la care se aştepta.

— E întors pe dos, spuse ea.

— Ei, măcar asta e ceva normal. E bine. Pare să-i fie mult mai bine. Nu ştiu cum faci, dar cred că ai o influenţă foarte bună asupra lui. O să am grijă să-i sun azi pe părinţii tăi, să liniştesc apele, dacă i-a speriat ce s-a întâmplat. Dacă stai să te gândeşti, de fapt asta înseamnă că acum sunt mai puţine motive de îngrijorare. Bine. Pe curând!

/v

Şi, cu asta, închise.

Deci, se părea că Edward King nu ştia că Stevie mărturisise tot. Cel puţin, nu încă. Stevie aproape că se cutremură, se gândi să meargă înapoi, apoi îşi aminti că nu avea unde să se întoarcă. Casa încă era scena unei crime - sau, mă rog, nu a unei crime, dar era o scenă. Accesul interzis. Le promisese lui Janelle şi lui Nate că avea să se întâlnească cu ei şi în momentele astea avea nevoie de ei.

/v

îşi continuă dramul către sala de mese. Din clipa în care intră pe uşă îşi

/v

dădu seama că toată lumea ştia ce se întâmplase în noaptea trecută. în primul rând, toată lumea era acolo, ceea ce era ciudat după petrecerea de Halloween. O şuşoteală generală, electrică, umplea încăperea. Maris era cu un grup de oameni la scaunele de lângă şemineul aflat chiar lângă uşă. Dar nu stătea pe scaun - era urcată în picioare pe unul. De fapt, era lăsată pe vine. Ca o cloşcă. Era o poziţie bizară, una pe care-ar fi adoptat-o mai degrabă Ellie.

Ellie nu mai era. Noua Ellie îi lua locul.

Janelle îi făcu semn cu mâna din unul dintre separeuri. Stevie se duse

/v

către ea. îi găsi acolo şi pe Nate şi pe Vi. Stevie se strecură pe banchetă.

— Unde ai fost aseară? întrebă Janelle.

— Cu cortul, răspunse Stevie.

— Unde?

/v

— în sala de yoga. Era linişte. Sunetul ploii pe acoperiş era tare plăcut.

— Trebuia să stai cu noi. Cum te simţi? Ai reuşit să dormi acolo?

Pe masă apăru o tavă. Era adusă de David, care se aşeză alături de ei. Nu ridică privirea spre Stevie. Luă o bucată de şuncă prăjită şi se apucă s-o rupă în bucăţele.

Venele de pe fruntea lui Stevie începură să urle alarmate.

— Mă simt bine, răspunse ea.

/v

— Şi tu? îl întrebă Janelle pe David. Că nici tu n-ai fost cu noi.

— Grozav, spuse el. Mă simt grozav.

Rupse iar din şunca crocantă. Se uită fix la Stevie, dar imaginea ei parcă ricoşă din ochii lui, fără să fie văzută.

Stevie simţi că dispărea, că se făcea tot mai mică. Stingherea toxică a conversaţiei era evidentă. Nate mai avea puţin şi dispărea complet în puloverul de pe el. Vi îi aruncă rapid o privire îngrijorată lui Janelle.

Janelle, desigur, continuă să abordeze situaţia frontal.

— E frumos în iurtă, spuse ea. Au adus paturi şi au creat mici camere pentru noi cu ajutorul unor tapiserii.

— Mă bucur, spuse David. Toată viaţa mi-am dorit să trăiesc într-un târg în stil renascentist.

— Mă duc să-mi iau de mâncare, spuse Stevie ridicându-se de la masă.

Deşi trecuse ceva vreme de la ultima masă, Stevie descoperi că nu avea

poftă de mâncare. Merse pe lângă bufet, privind lung în adâncurile chihlimbarii ale cuvei cu sirop de arţar cald, cu polonicul ei micuţ. Gretchen se apropie din spatele ei, împingându-şi delicat tava, cu grijă să n-o atingă pe a lui Stevie, de parcă se putea molipsi de ceva.

/v

— Aveţi un an prost, voi, ăştia de la Minerva, spuse încet Gretchen. Îmi plăcea de Ellie.

— Şi mie, răspunse Stevie.

Acum, că o spusese cu voce tare, îşi dădu seama că era adevărat. Ellie era o tolomacă, dar altfel era plină de culoare. Ellie fusese prietenoasă din *start.* Era ridicolă în hainele ei zdrenţăroase, cum se rostogolea din hamacul aflat în camera comună.

— Tu crezi că e vinovată? întrebă Gretchen. Pe bune?

— Nu ştiu, răspunse Stevie împingându-şi tava.

— Scuze, spuse Gretchen.

Stevie scutură din cap, dându-i de înţeles că era în regulă, deşi nu era deloc în regulă şi înaintă iute la coadă. Luă o porţie

/v
de pepene pe post de mic dejun, ca să n-o întrebe nimeni de ce nu mânca, şi porni pe lungul drum înapoi către masă.

Nu făcuse nimic rău, îşi spuse ea ridicând privirea spre chipurile neiertătoare ale dovlecilor sculptaţi aşezaţi pe cornişe. Stătuse alături de David în momentele lui de durere. Apoi îi spusese adevărul. Asta era tot.

O făcuse într-un fel oarecum răutăcios, fără niciun motiv pe care să-l poată identifica, după ce el îşi pusese sufletul pe tavă?

Termină, îşi spuse. *Termină odată. E-n regulă. Stai jos şi gata. E-n regulă.*

Spaţiul dintre ea şi masă o ameninţa, când lungindu-se, când scurtându- se. Lumea se întorcea să se uite la ea când trecea, unii cu urme din costumaţia de seara trecută încă prezente pe piele şi în păr. Nişte sclipici aici, nişte dermatograf întins dincolo, câteva şuviţe colorate.

Stevie era la jumătatea drumului către masă când uşile cantinei se deschiseră şi intră un mic grup de profesori, printre care Spuneţi-mi Charles, Jenny Quinn şi Larry. Mai era şi asistenta medicală a şcolii, psihologii, Pix, şi alţi câţiva profesori. Eliberară un pic de spaţiu, oferindu-i lui Stevie ocazia să se aşeze lângă Janelle fără să mai fie privită şi să înceapă să-şi îndese pepene în gură.

Charles, îmbrăcat azi solemn, în pantaloni gri şi cămaşă neagră, se urcă în picioare pe unul din scaune. Jenny Quinn stătea lângă el, trecând tăcută în revistă pe toată lumea din încăpere. Şi ea era îmbrăcată în gri şi negru - pantaloni negri de crep, pantofi negri fără toc şi un pulover imens, de lână cenuşie, care-i ajungea până la genunchi. Era genul de obiect nebunesc, magic, care arăta de parcă era dintr-unul din serialele poliţiste scandinave

/v
ale lui Stevie. îşi prinsese părul într-un coc perfect, în creştetul capului, ca o gogoaşă. Avea faţa ferm încremenită într-o expresie neutră şi-şi plimba privirea dintr-o parte în alta a încăperii ca un scanner. Căuta ceva, dar Stevie habar n-avea ce.

— Alo, alo! spuse Charles ridicând braţele. Se poate puţină linişte?

/N

Cantina se potoli în câteva secunde. Stevie se întoarse să asculte. Simţea
privirea lui David aţintită în ceafa ei.

— După cum cred că cei mai mulţi dintre voi ştiţi deja, am suferit o
/N
cumplită pierdere. Aseară a fost găsită Element Walker. îmi pare nespus de rău s-o spun, dar nu era în viaţă.

Tăcerea de moarte din cameră spunea că toată lumea ştia asta, dar să auzi vestea rostită cu voce tare era cu totul altceva.

— Vreau să vă spun ce ştim şi ce urmează să se întâmple, continuă Charles. Se pare că Ellie a suferit un accident şi a ajuns să rămână blocată într-un tunel - un tunel de care nu ştiam, un tunel care va fi inspectat imediat şi închis. O singură clădire, Casa Minerva, a fost afectată, deci vom lucra cu locatarii din Minerva ca să le găsim cazare.

Se foi puţin şi-şi băgă mâinile în buzunare. Atenţia lui Jenny era acum îndreptată către masa unde se aflau cei de la Minerva.

— .ultimele câteva săptămâni au fost încărcate de o teribilă tristeţe. Ceea ce vreau să ştiţi, ceea ce *trebuie* să ştiţi e că siguranţa voastră, sănătatea voastră, bunăstarea voastră emoţională sunt cele mai importante pentru noi. Vom fi la dispoziţia voastră. Vom avea.

— Psihologi, mormăi în barbă Nate. Şi *tu* primeşti un psiholog şi *tu* primeşti un psiholog şi *tu* primeşti.

Janelle se întinse şi îl apucă de mână, iar Nate se opri.

— .toate resursele disponibile. Unii dintre voi s-ar putea să aibă nevoie de timp liber ca să-şi viziteze familiile. Ne vom ocupa să organizăm asta, dacă simţiţi nevoia. Puteţi veni oricând să vorbiţi cu *oricare* dintre noi.

5 5 5 5

Charles îi dădu înainte despre proceduri şi sentimente. Stevie mai băgă un cub de pepene în gură şi-l mestecă încet. Mintea ei decise că nu avea ce face aici şi făcu o mică excursie înapoi, la ora de anatomie. *Dis* înseamnă separare. Aşa multe cuvinte cu *dis. Disperare. Distanţă. Disociere.*

Toate se aplicau vieţii ei.

/v

Charles coborî de pe scaun. Ordinea fu restabilită şi cantina începu iar să zumzăie încetişor, toată lumea schimbând păreri despre ceea ce tocmai auziseră.

— Deci se închide şcoala sau cum? întrebă în cele din urmă Nate.

— Sperăm că nu.

Răspunsul venise de la Jenny Quinn, care se apropiase de masa lor. Deşi o văzuse de multe ori pe dr. Quinn sau o auzise de mai multe ori vorbind, Stevie nu luase niciodată parte la o discuţie faţă în faţă cu ea. Dr. Quinn era unul dintre cei mai redutabili academicieni de la Ellingham. Făcea parte din mai multe comitete şi era membră a mai multor institute decât putea număra pe toate degetele de la mâini şi de la picioare. Grupuri de cercetare o curtau. Harvard încă mai suferea după ea şi aştepta telefonul ei. Era a doua în ierarhie după Charles, ceea ce părea puţin probabil, până îţi aminteai că Charles era bărbat. Chiar şi la Ellingham, mentalitatea de patriarhat îşi arăta chipul hidos. Tot ea era prima persoană pe care o văzuse vreodată Stevie că purta ceea ce erau vădit branduri de lux. Nu doar chestii în trend.

Chestii care fuseseră prezentate pe *podiumuri de modă.*

— Nathaniel, spuse ea. Am vrut să văd cum te simţi.

Nate înghiţi vizibil în sec.

— Bine?

/v

Ochii lui Jenny încă mai scanau totul, trecând de la un chip la altul. Îi aruncară o privire lui Nate, alunecară spre Janelle şi Vi, se opriră o clipă când surprinseră privirea lui Stevie, apoi poposiră asupra lui David. Acesta avu parte de o privire lungă, scrutătoare, apoi ea reveni la Nate.

— Dacă situaţia asta îţi creează probleme în scrierea cărţii. spuse ea. Apelează la mine.

Studie din nou fiecare chip de la masă. Stevie nu-şi dădea seama pentru ce venise Jenny Quinn până la ei, dar clar nu ca să vadă cum se descurca Nate în lumea sentimentelor ori a dragonilor. Avea cu totul alt scop, pe care se hotărâse să nu-l

/v
împărtăşească, iar acel scop avea legătură cu David, care acum se uita fix în farfurie şi-şi împungea mâncarea cu furculiţa.

— Am o întrebare, spuse Janelle. Am nevoie de o însărcinare. Trebuie să fac ceva. Ce putem *face?*

Peste trăsăturile lui Jenny se aşternu o expresie ce ar fi putut însemna aprobare.

— Cred că un mesaj ferm, pozitiv, venit din partea elevilor ar fi de mare impact, spuse Jenny. Dacă o să apară în ziare, şi chiar o să apară în ziare, elevii ar trebui să ia parte la transmiterea mesajului. Ellingham e o instituţie. Suntem aici de foarte mulţi ani şi sperăm să fim aici încă mulţi ani de acum încolo. De fapt, probabil că ne vom extinde, poate chiar ne vom dubla ca dimensiuni. Deci poate că ai putea să organizezi elevii, ce zici? Să vă faceţi auziţi. Puteţi creiona mesajul împreună cu mine şi apoi să lucraţi cu echipa de mass-media.

— Asta pot să fac, spuse Janelle. Asta pot să fac.

— Absolut, spuse Vi. Am lucrat la mesajele mai multor campanii, de tot felul.

— Bine, spuse Jenny.

Apoi se retrase. Janelle şi Vi se strânseră una lângă alta ca să înceapă să discute despre noua sarcină. David îşi luă tava şi porni spre uşă, aruncând-o în container în drum spre ieşire.
Aşa, spuse Nate întorcându-se spre Stevie şi vorbind cu voce scăzută. Ai de gând să-mi spui ce naiba se întâmplă

— ?Deci, stai aşa, ca să pricep, spuse Nate plimbându-se în sus şi-n jos. David Eastman e fiul lui Edward King.

— Să nu mai spui nimănui, zise Stevie.

Stătea pe teancul de saltele de yoga, în lumina mohorâtă a dimineţii ploioase. Nate era genul de om care nu reuşea să stea liniştit sau să se uite la tine dacă conversaţia se prelungea prea mult, aşa că traversa încăperea dintr-o parte în alta, ridicându-se puţin în braţe pe bară, urmărind cu degetul îmbinarea dintre oglinzi şi perete. Făcea toate astea fără să stea o clipă locului.

— Eşti aici datorită lui Edward King. Şi treaba ta e să ai grijă ca David să-şi păstreze echilibrul?
/v

— În mare, da, spuse Stevie.

— Şi e normal aşa ceva?

— De unde vrei să ştiu eu ce e normal? întrebă Stevie trăgând de un fir ieşit din manşeta hanoracului.

— Dar i-ai spus lui David, spuse Nate. Că tatăl lui e motivul pentru care eşti din nou aici.

Stevie îi povestise lui Nate totul în linii mari, dar nu şi detaliile sângeroase, cu plânsul şi fugitul.

— Numai că Edward King nu părea să ştie asta când m-a sunat azi- dimineaţă, adăugă ea.

— Te-a sunat azi-dimineaţă?

Stevie nu ajunsese până acolo cu povestirea. Era o povestire tare lungă.

— Doamne, Isuse Cristoase, spuse Nate dându-se uşor cu capul de peretele de oglinzi. Asta e şcoală sau suntem cumva supuşi unui experiment?

Stevie clătină din cap.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Nate.

— Nu ştiu.

— Dacă David îi spune lui taică-său, ai putea să dispari în orice moment de-aici? Cum aşa?

— Cred că ar vorbi cu părinţii mei sau ceva de genul ăsta, spuse ea. Ascultă de el. Are influenţă şi... avioane. Poate face aproape orice.

Doamne fereşte! *Doamne fereşte,* Stevie

— !Tu ai vrut să ştii! spuse ea.
— Janelle ştie?
— Nu. N-am putut spune nimănui.
— Ai de gând să-i spui?
— Probabil. Şi-aşa îl urăşte pe David.
Stevie îşi frecă tâmplele.
— Auzi? Am ceva de făcut. Ar mai fi un lucru.

/v

îşi deschise rucsacul, scoase cutia de tablă şi o aşează pe podea.

— Aia ce mai e? întrebă Nate. O să iasă cumva şerpi din ea?

— E dovada faptului că persoana care a scris misiva semnată Maestrul minciunilor nu e aceeaşi cu persoana care le-a răpit pe Alice şi Iris Ellingham. Am găsit-o în camera lui Ellie.

Nate îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Stevie nu-l mai auzise niciodată râzând aşa. Era un râs profund, care umplea camera, parcă ricoşând în oglinzi şi podea.

— Acum chiar că faci mişto de mine, spuse el. Ai o înţelegere secretă cu un senator, care e tatăl lui David, doi oameni sunt morţi, iar tu ai dovezi noi

7 7 5 7

în cazul Ellingham.

— De aceea am note aşa proaste la anatomie, explică Stevie.

— Parcă eşti din filme, jur.

— Orice mi s-ar întâmpla aici, cazul ăsta trebuie rezolvat. Dacă mă alungă de aici, am nevoie de ajutorul tău.

Nate îşi apăsă rădăcina nasului şi mai dădu o tură de cameră.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Bine. Da. Bine. Sigur. Hai să rezolvăm cazul secolului. De ce naiba n-am face-o, nu?

Lui Stevie îi sună telefonul şi ea îl scoase din buzunar. Număr necunoscut.

— Of, Doamne, spuse ea. Cred că e el.

— Cine?

— Edward King.

Telefonul continuă să sune. Stevie se gândi o clipă să dea cu el de perete, apoi se hotărî că era mai bine să răspundă decât să nu afle niciodată cine era.

Dar nu era Edward King. Era Larry.

— E aici cineva care vrea să te vadă.

— *Aici?* întrebă ea.

Nate ridică din sprânceană.

Regula numărul unu a Academiei Ellingham era că nimeni nu avea permisiunea să intre pe domeniu cu excepţia elevilor şi angajaţilor. Nici măcar părinţii nu puteau veni decât în zile şi la ore dinainte stabilite. Drumul nu putea susţine un trafic mare, iar şcoala îşi făcea un titlu de glorie din faptul că favoriza un spirit de învăţare creativ, ceea ce însemna că nu intra pe domeniul său oricine, oricând. Vizitatorii erau rari şi toţi cei veniţi în ultimul timp aveau legitimaţii de poliţişti.

Deci, părinţii ei. Veniseră. Totul se terminase. Se simţi pleoştită, cum stătea aşa, prăbuşită pe saltelele de yoga.

— Dr. Fenton, spuse Larry. Te aşteaptă la Casa Mare.

Când ajunse la Casa Mare, Stevie o găsi pe dr. Fenton sprijinită de biroul agentului de pază, cufundată într-o conversaţie cu Spuneţi-mi Charles. Şi nu venise singură. Hunter stătea pe un scaun de lângă uşă, arătând de parcă îşi dorea să intre în pământ. Purta nişte blugi vechi şi un tricou cu mânecă lungă şi avea aerul cuiva care fusese târât împotriva voinţei lui la întâlnirea amoroasă a altcuiva.

— .. .e o reală lucrare ştiinţifică, tocmai spunea ea. Depăşeşte cu mult calitatea originalului.

— O să am grijă să o citesc, zise Charles.

De data asta, Căpitanul Entuziasmului arăta de parcă primise o lecţie de la cineva mult mai obositor decât el. Se foi stingherit şi se uită la ceas.

— Stevie, spuse el când ea se apropie. Dr. Fenton a urcat până aici ca

— Am vrut doar să văd cum stai cu verificarea acestor referinţe, îl

întrerupse Fenton luându-şi carneţelul. Dar se pare că am nimerit într-o zi proastă.

— Da, spuse Charles. Cred că cel mai bine ar fi să veniţi la mine în birou ca să ne uităm împreună la program. Ne ia doar câteva minute.

— Credeţi că ar fi posibil ca nepotul meu să arunce o privire în jur? întotdeauna şi-a dorit să vadă acest loc.

Hunter continuă să foreze podeaua cu puterea minţii.

— C . cred că ar fi în regulă, spuse Charles pe un ton care numai asta nu sugera. Stevie, îl poţi conduce tu pe Hunter într-un scurt.

Nu rosti apăsat ultimul cuvânt, dar ideea era clară.

— .tur al campusului. Dr. Fenton, dacă aţi putea veni cu mine.

Când ieşiră afară, Hunter oftă din toţi rărunchii. Ploaia se mai potolise puţin, lăsând în urmă o zi cenuşie mustind de apă, dar suficient de bună pentru o plimbare.

— Iartă-mă, spuse el imediat, m-a obligat să vin. Ştiu că n-ar trebui să

fim aici. Şi ea ştie asta. îmi pare tare rău. Nu e nevoie să-mi arăţi campusul. Pot să aştept în maşină.

— Nu, îl linişti Stevie. Nu e nicio problemă. E o zi.

— Proastă, completă el. Ştiu.

— Ştii?

— Veştile se răspândesc ca vântul, spuse el. E adevărat? Au găsit-o pe fata aia?

Stevie încuviinţă din cap. Nu adăugă că *ea* o găsise pe fata aia. în cenuşiul noii zile, această realitate i se lăsă apăsător pe umeri. Găsise un cadavru şi asta era. în regulă. Nu era grozav. Nu era fericită. Dar îşi păstra capul pe umeri. Undeva, se declanşase un mecanism de gestionare a traumei.

— Cum aţi ajuns aici? întrebă Stevie.

— I-a spus persoanei de la poartă că avea stabilită o întâlnire cu dr. Scott. Probabil că i-a spus că putea urca.

— Ce vrei să vezi? întrebă Stevie.

Hunter privi în zare, dincolo de fântâna lui Neptun, la vasta întindere a pajiştii.

— Chiar că e extraordinar, spuse el. îmi pare rău că am venit aşa, dar tot e mişto că o văd. Nu ştiu de unde să încep.

— Păi, de pe-aici? spuse ea. Stevie porni către zona cu iarbă.

— Iartă-mă, spuse el din nou. Putem s-o luăm pe potecă?

îşi ridică cârja.
— O, Doamne. Scuză-mă! Da.
— Nu-ţi face probleme. Doar că se înfige în pământ, mai ales dacă e ud. Stevie decise că dintre cele două direcţii posibile, cel mai bine era să o ia
la stânga, către clădirile în care erau clasele. Probabil că acestea aveau să fie mai puţin populate. Dacă ar fi văzuţi de David, toată situaţia asta bizară ar fi şi mai neplăcută. Biblioteca era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să înceapă turul din acel punct, aşa că îl conduse pe Hunter într-acolo.
Hunter privea totul admirativ, cu ochii tot mai mari. Stevie citi pe chipul lui regret şi dorinţă.
— Locul ăsta e fantastic, spuse el în timp ce mergeau printre clădirile cu
săli de clasă. E mai tare ca în poze.
— Nu e rău, spuse Stevie.
— Ei, hai, că ştii că e mai bine de-atât!
Ea ridică din umeri.
— Deci cineva va primi toate astea, spuse el.
— Poftim?
— Dacă o găseşte pe Alice. Cineva primeşte toate astea.
— E doar un zvon de pe internet, spuse Stevie.
— Nu şi după părerea mătuşii mele.
— Ei, pe naiba, spuse Stevie clătinând din cap. Doar nu crede aşa ceva!
— Ba crede, răspunse el.
Hunter o luă puţin înainte şi se aşează pe banca dintre statuile aflate în apropiere.
— Spune că. începu Hunter, apoi oftă adânc. Robert Mackenzie ăla i-a spus că la testamentul lui Ellingham s-a adăugat ceva, în care se zice că oricine o găseşte pe Alice, vie sau moartă, primeşte o avere imensă.
— Ce tâmpenie, zise Stevie clătinând din cap. E un zvon vechi, ca şi ăla cum că toată chestia a fost o înscenare sau că Alice trăieşte în pod şi are 100 de ani. Apropo, am fost în pod. Nu e acolo.
— Mătuşă-mea îl crede.

— Ba nu, spuse Stevie. Nimeni dintre cei care iau în serios investigaţia nu crede că e adevărat. Dacă ar fi, ar şti toată lumea. Asta ar fi şi ideea. să spui tuturor ca să se ducă să o caute pe Alice. Nu oferi o recompensă fără să le spui oamenilor să pornească să caute.

— După spusele mătuşii mele, zise Hunter, Mackenzie nu s-a supus ordinelor. Spunea că totdeauna l-a supărat faptul că a acceptat fără să protesteze tot ce s-a întâmplat în noaptea răpirii. Credea că dacă ar fi încălcat ordinele lui Ellingham şi ar fi chemat imediat poliţia, lucrurile ar fi putut să se termine altfel. Când Ellingham a scris codicilul ăsta, i-a spus lui Mackenzie să dea de veste despre el în toate cele patru zări. Mackenzie a crezut întotdeauna că Alice era moartă şi, chiar dacă nu era, avea să fie mai în siguranţă dacă miza găsirii ei nu era aşa de mare, dacă vâlva se potolea. Dacă această provocare ar fi fost răspândită în lume, fiecare escroc şi şarlatan ar fi venit peste ei. Şi după aceea, când Ellingham a murit, Mackenzie a simţit nevoia să-i protejeze averea. Nu voia ca banii să fie furaţi, voia să fie folosiţi la ceva bun. Aşa că s-a asigurat că codicilul nu avea să vadă lumina zilei.

— Deci undeva există o hârtie magică, de existenţa căreia nu ştie nimeni şi pe care scrie: „Găseşte-o pe Alice şi câştigi un premiu!"

— Nu spun că eu cred asta. Spun că asta crede mătuşa mea şi ea *jură* că ştie de la Mackenzie.

Stevie se opri şi se gândi o clipă.

— *Trebuie* să mai ştie cineva, zise apoi.

— Ea spune că sunt oameni care ştiu. Cei din consiliul de conducere, care conduc academia şi trustul. Iar ei nu au voie să moştenească. Toţi sunt de acord să păstreze secretul, ca să nu fie asediaţi mereu de vânători de
comori. Îţi dai seama? E vorba de o tonă de bani!

Stevie îşi dădea seama. Chiar şi aşa, apăruseră de multe ori femei care se dăduseră drept Alice, dar niciuna nu trecuse de teste. Erau informaţii secrete despre Alice pe care ele nu le

ştiau. Singurele care încercaseră mai recent eşuaseră la testarea ADN-ului.

— Deci tu vrei să spui că mătuşa ta face toate astea pentru bani? întrebă
ea.

— Cred că la început a vrut să scrie o carte, dar da. Acum e, practic, unu' de-ăia care umblă cu detectorul de metale în căutarea oraşului dispărut al aurului.

Ideea de a face asta pentru bani îi lăsă lui Stevie un gust amar.

— Îţi spun asta fiindcă nu-mi place că se foloseşte de tine. Nu-mi place cum am ajuns azi aici. De aceea am vrut să-ţi dau numărul meu de telefon. Toată situaţia asta are un iz scârbos. A mai avut contacte aici, în şcoală. Nu eşti singura persoană de-aici cu care a vorbit *anul ăsta.*

— Cu cine a mai vorbit? întrebă ea.

— Nu ştiu. Am auzit-o vorbind la telefon cu cineva care sigur era de- aici, din campus. Era foarte secretoasă. Şi ţi-a pomenit numele.

— Cum aşa? Ce spunea despre mine? întrebă Stevie.

— N-am reuşit să desluşesc mare lucru. Am prins numele tău, ceva despre Ellingham şi atât.

— Când s-a întâmplat asta?

— Mai la începutul anului, fiindcă era mai cald ca acum şi aveam toate geamurile deschise. Dar şcoala începuse sigur. Să zic. pe la jumătatea lui septembrie?

— Crezi că mătuşa ta vorbea cu Hayes sau cu Ellie?

— Nu ştiu. Posibil.

Dacă Fenton fusese în contact cu Hayes sau cu Ellie.

Avea mai mult sens să fi fost Hayes. El venise cu ideea să facă filmuleţul. Hayes fusese cel care voise să intre în tunel. Hayes şi ideile lui creţe. Fenton aborda oameni care să facă cercetări pentru ea. Să fi apelat Fenton mai întâi la Hayes şi, după ce el murise, să fi venit la Stevie? Oare era ea rezerva lui *Hayes?*

Trebuia să ignore pentru o clipă acest gând, fiindcă era mult prea enervant. Poate că Fenton îl convinsese cumva pe Hayes că se putea umple de bani dacă se apuca de explorat tuneluri.

— Din spatele lor se auzi un zgomot şi Germaine Batt îşi făcu apariţia cu căştile pe urechi. Văzută de departe, părea că trecea şi ea pe acolo, ducându- se undeva, dar lui Stevie i se părea foarte improbabil. Avea senzaţia oribilă că Germaine auzise fiecare vorbă şi că Stevie tocmai îi întorsese favoarea.Care e distracţia ta preferată de la Disney World? întrebă Mudge scoţând banderola elastică de muşchi şi grăsime din jurul unui ochi de vacă.

— N-am fost niciodată, spuse Stevie.

Stevie stătea la vreun metru distanţă, cu şorţul de laborator pe ea, strângându-şi cafeaua în palmele îmbrăcate în mănuşi chirurgicale. Mudge lucra la tava de disecţie. Stevie simţea în nări mirosul de formaldehidă.

[5] [5]

Trecuseră cinci zile de la Ellie. Aşa se gândea Stevie la ea. Aceasta era perioada post-Ellie. Poliţia îşi terminase treaba la Casa Minerva. Lucrurile lui Ellie nu mai erau acolo şi singura zonă de interes era intrarea în tunelul de sub scări. Instalaseră deasupra panoului ascuns o închizătoare masivă cu arc, încuiată cu un lacăt serios, nu părea să fie genul pe care-l puteai descuia

[N]

cu o clamă de păr. În plus, panoul era traversat de trei benzi încrucişate puse de poliţişti.

Aşa cum are obiceiul, viaţa se întorsese la normalitate. Apăruseră, desigur, ştiri în presă. Dar concluzia generală era că chestiunea morţii lui Hayes ajunsese la sfârşitul ei natural. După ce făcuse ceva rău, persoana responsabilă făcuse o altă alegere proastă, care dusese la moartea ei. Presa le dăduse atenţie o zi întreagă, dar apoi ştirea fusese scoasă din jurnale, când apăruse ceva nou câteva ore mai târziu. Părinţii fuseseră sunaţi şi calmaţi. Iar Edward King îşi aruncase iar vraja asupra părinţilor lui Stevie, asigurându-i că Ellie primise exact ce merita şi nu mai avea absolut niciun motiv să fie îngrijoraţi.

Iar David... era prezent. Nu mai făcea meditaţie matinală cu urlete şi nici nu mai dormea pe acoperiş. Continua să meargă la ore, dar nu vorbea niciodată cu Stevie. Nici măcar o dată. Parcă Stevie nici nu exista.

Însă uneori îi *zâmbea* din senin. Zâmbea de parcă ştia ceva despre ce exista înăuntrul ei, o mare glumă cosmică pe care n-avea să o dezvăluie niciodată.

Stevie se ascundea în camera ei pentru lungi perioade, ieşind doar ca să mănânce şi să meargă la ore, iar uneori nu-şi mai bătea capul nici cu mâncarea. Motiva că avea de învăţat, iar Janelle îi aducea caserole cu mâncare de la cantină.

— Probabil crezi că a mea ar fi Casa bântuită, continuă Mudge. Nu e.

Imi place Casa bântuită, dar preferatul meu e Concertul country a

lursuleţilor muzicanţi.

— Odată îndepărtat ţesutul extern, spuse Pix din faţa clasei, puteţi continua cu o incizie în cornee.

— Ce-mi place la el.

Mudge lăsă jos foarfeca şi întinse mâna după bisturiu.

— .e că nu se schimbă. Niciodată. E acolo din ziua inaugurării parcului şi unii cred că e plictisitor, dar.

Făcu expert o incizie de-a curmezişul ochiului. Lichidul dinăuntru se scurse în tava de disecţie.

— . adevărul e că e de-a dreptul heavy metal. Unul din urşi cântă un cântec despre sânge, pe şa. Ar trebui să te duci să-l vezi. E foarte tare! Dar dacă vorbim despre maşinării în care-mi place să mă dau.

— Lichidul pe care îl vedeţi e umoarea apoasă, spuse Pix. Ajută la menţinerea formei corneei. Aşa, acum trebuie să treceţi prin scleră.

— Ca maşinărie, spuse Mudge, lumea vorbeşte mereu de Space Mountain, dar ăla nu e cea mai bună maşinărie Disney. E o tâmpenie inspirată de era spaţială de la mijlocul secolului trecut. Cea mai bună cursă e Dumbo.

— Şi ce e sclera, Stevie? întrebă Pix, care venise lângă ei.

— Albul ochilor? răspunse Stevie.

— E membrana protectoare exterioară. Apropie-te puţin. Disecţia e dificilă la început, dar te obişnuieşti. Gândeşte-te câte lucruri va trebui să vezi dacă te faci detectiv!

Probabil că acestea erau singurele cuvinte care o puteau clinti din loc. Stevie se apropie cu un pas de tavă. Era adevărat că probabil avea să fie nevoită să se obişnuiască să vadă disecţii în cariera pe care şi-o alesese, dar asta era altceva. Era un ochi imens, care se uita la ea din mâna lui Mudge, în timp ce acesta îl tăia în jumătate aşa cum alţii taie un măr.

— Tu cum te mai descurci? întrebă Mudge.

— Cu?

— Moartea lui Ellie. Trebuie să ai mare grijă de tine.

Mudge puse jos bisturiul şi cotrobăi prin trusa de disecţie după o sondă.

— Vreau să ştii că sunt la dispoziţia ta dacă vrei să vorbeşti cu mine despre orice.

Stevie se uită în sus la înaltul ei partener de laborator înveşmântat în negru, cu mănuşi de cauciuc în mâini şi şorţ de plastic. Din cauza lentilelor mov cu pupilă de şarpe era greu să îi citeşti expresia din privire.

— Mersi, spuse ea.

— Mă ofer, atâta tot. E important să anunţi oamenii că eşti deschis la orice discuţie.

— Acum scoateţi irisul, aflat între cornee şi cristalin, spuse Pix dând ocol încăperii.

Mudge îi întinse jumătatea de glob ocular cu un gest care spunea *o vrei tu?* Stevie scutură din cap. El o puse jos şi continuă să lucreze. Pe Stevie o usturau căile respiratorii din cauza mirosului de formaldehidă, amintindu-i de mirosul din tunel.

Nu te gândi la asta!

— Cum a ajuns acolo? se întrebă Stevie cu voce tare.

— Ellie? spuse Mudge. întotdeauna a fost aşa. Îi plăcea să caute locuri periculoase.

— Dar am fost în subsol, spuse Stevie.

Nu voia deloc să discute cu Mudge despre asta, dar acum, că îi smulsese comentariul, vorbele i se revărsau de pe buze.

— Nu văd cum ar fi putut să găsească deschizătura aceea. Trebuie să mai fi fost şi altă dată acolo.

— Ştiai că. spuse el, sunt kilometri de tuneluri sub Disney World? Li se spune uşi utilitare. Walt Disney s-a supărat când a văzut un cowboy trecând prin Ţinutul Viitorului ca să ajungă la Ţinutul de Frontieră. asta se petrecea la Disneylandul din California. Aşa că în Florida a pus să se construiască aceste tuneluri. Deci seamănă puţin cu ce e aici. Ăsta e un fel de Disneyland educaţional.

Stevie habar n-avea cum să răspundă la aşa ceva.

— Disney World e construit pe o mlaştină, continuă Mudge. Tot ce e acolo trebuie construit în sus. Aşa că tunelurile sunt la nivelul solului. Disney World e construit, de fapt, pe teren

înălţat artificial, în pantă. Lumea nici nu observă, pentru că trecerea e extrem de graduală.

Mudge scoase triumfător din ochi o chestie transparentă, gelatinoasă, cam cât o monedă mică. Semăna puţin cu o meduză.

— Cristalinul, spuse el. îl aşează pe tavă.

— Cristalinul, spuse ea.

Telefonul ei zumzăi în buzunar şi îl scoase discret. Primise un mail. Pentru o clipă, numele expeditorului îi provocă nedumerire - Ann Abbott. Dar apoi îşi aduse aminte. Doamna cu faina. Doamna cu salatele şi jeleurile. Dădu sonda jos de pe bancul de lucru ca din greşeală, ca să se poată apleca după ea şi să citească:

Dragă Stevie,

Îţi mulţumesc din suflet pentru mesajul tău! îmi cer scuze că-ţi răspund aşa târziu. Nu mă descurc deloc cu poşta electronică. Mă bucur mult că ţi-a plăcut **Mai bun ca la mama acasă!** Nici n-am ştiut că se mai găseşte pe piaţă.

Ca să răspund la întrebarea ta, din câte ştiu eu, există foarte puţine informaţii despre Francis Crane. Cea mai mare parte a averii familiei a ajuns la fratele ei mai mare, care a murit prin anii '60. Cred că a avut loc un fel de scandal în familie, care a avut ca rezultat excluderea aproape totală a lui Francis din testament.

Dar când scriam cartea am vorbit cu altcineva din familie şi parcă îmi amintesc că spunea că era posibil ca Francis să fi plecat în Franţa chiar înainte de război, locuise la Paris şi avea o fiică. O să încerc să aflu mai multe acum, că m-ai făcut curioasă.

E minunat că eşti la Academia Ellingham. Pare să fie un loc absolut magic!

Toate cele bune,

Ann Abbott

Ei, tot era ceva. Urma lui Francis nu se ştersese de tot.

— Ai pierdut ceva? întrebă Pix de pe cealaltă parte a bancului de lucru.

Mudge n-o dădu de gol când se uită în jos, la Stevie. Ea împinse
telefonul sub rucsac şi reapăru cu sonda.

— Vă aduc una curată, spuse Pix luând-o. Să folosiţi întotdeauna instrumente curate, chiar şi pentru operaţiuni ca asta. Lucraţi curat.

Mudge continuă cu incizia.

— Asta de-aici.

Mudge împunse ochiul cu degetul, arătându-i o bucăţică de substanţă ca o peliculă.

— Retina. Aici se ataşează fibrele nervoase. Şi tot ce loveşte direct punctul unde se ataşează fibra nervoasă constituie unghiul mort. Prin singurul loc pe unde intră toată informaţia, nu poţi vedea, de fapt, absolut nimic.

Îşi puse pentru o clipă mâinile în şold, apoi se scărpină cu mâna
înmănuşată după ureche.

— Sunt oameni care vor să dispară Concertul country al ursuleţilor muzicanţi, spuse el. Fiindcă nu e o maşinărie cu care poţi să faci o cursă şi nu există un film numit aşa. Dar nu asta e ideea. Cred că dacă elimini Concertul country al ursuleţilor muzicanţi, elimini sufletul din Disney World. Nu e vorba de bani, e vorba de ursuleţi.

*

Când ieşiră de la oră, Stevie speră să-l vadă pe David aşezat pe bancă, cum îl găsise în ziua aceea, cu ochelarii ăia stupizi de soare pe nas. Dar, cu excepţia unei păsări, banca era goală. Plănuise să se întoarcă în cameră şi să stea în labirintul ei din cărţi şi caserole în care îi fusese adusă mâncarea, până se stingea soarele sau măcar până îi venea o idee mai bună.

Şi-i venise o idee mai bună. Sau, mă rog, *o* idee. Ce spusese Mudge cu câteva minute în urmă? „Nu e vorba de bani"? Banii. Fenton credea în banii oferiţi ca recompensă. Niciunul dintre cei ce studiau serios cazul nu credea în existenţa banilor. Banii erau un zvon, o himeră, genul de chestii în care credeau cei care susţineau că Pământul e plat, sau ăia care erau convinşi că

aselenizarea era falsă. Nu exista nicio comoară de vânat la Ellingham.

Dar! Fenton era o cercetătoare serioasă. Poate că era un pic dusă. Avea cu siguranţă nişte probleme. Dar cunoştea materialul. Nu s-ar fi lăsat păcălită *aşa* de uşor.

Şi. Stevie se trezi că mergea către Casa Mare. ceva ce îi ajunsese la ureche. ce Dumnezeu era? Ceva legat de bani. Cineva tocmai spusese ceva despre bani. Cine? Derulă filmul înapoi în minte, revăzând conversaţii. Bani.

Aici! O găsise. Când Jenny Quinn venise la masa lor, la cantină. Spusese că şcoala era pe cale să se extindă. Extinderile costă bani. Bani care pot veni de oriunde, desigur. De la un donator. Poate de la Edward King. Dar aici părea să fie vorba despre o *mulţime* de bani. Genul de sumă ce ar putea proveni dintr-o moştenire imensă, obţinută recent.

Dacă era adevărat? Dacă numărau zilele până puneau mâna pe banii pentru Alice? Dacă găsirea lui Alice valora o avere ce putea schimba viaţa cuiva pentru totdeauna? Mai multe vieţi, chiar?

În timp ce această posibilitate i se învârtea prin minte, observă că Larry ieşea din Casa Mare şi pornea în direcţia ei. Apoi îşi dădu seama că venea către ea, ca şi cum nu era o întâmplare. Avea pe chip o expresie sumbră.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse lui Stevie. Mergi puţin cu mine.

Peste uniformă avea haina din flanel în carouri roşii şi negre. Îi făcu semn să vină cu el pe poteca ce ducea către terenurile de sport goale şi copacii care blocau vederea către râu. Incepeau să-şi piardă frunzele, lăsând găuri zdrenţuite în perdeaua pe care o formau. Larry nu spuse nimic decât când ajunseră pe la jumatea terenului gol.

— Azi e ultima mea zi aici, spuse el atunci.

Stevie încremeni în loc.

— Poftim?!

— Mi-am strâns tot din birou. După asta plec acasă. N-o să mă mai întorc în campus. Vor aduce pe altcineva.

Stevie parcă primise un pumn în plex.

— De ce? întrebă ea.

— Treaba mea e să am grijă ca toată lumea de aici să fie în siguranţă. Doi morţi. Asta nu înseamnă siguranţă. Şi de aceea trebuie să plec.

— Nu poţi să faci asta, spuse Stevie. Nu pot să-ţi facă asta. Nu-i aşa că nu e decizia ta?

— E decizia corectă, spuse el. Nu contează cine a luat-o.

— Dar nu e vina ta, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu Hayes, ce s-a întâmplat cu Ellie.

— S-a întâmplat sub supravegherea mea. Ascultă. nu-ţi face griji din cauza mea.

— Putem organiza un protest! spuse Stevie. Putem face.

— Stevie, spuse el. *Ascultă-mă!* Vreau să fii atentă la mine.

Stevie înghiţi în sec şi tăcu, zgribulită în haina ei roşie de vinil.

— Vreau să fii cu băgare de seamă, spuse el. Orice-ar fi, nu te duce singură cine ştie pe unde ca să investighezi. S-a terminat. Gata!

— Să investighez? spuse ea.

— Nu mă refer la cazul Ellingham. Mă refer la Hayes, la Ellie, la toate cele.

În ochi i se citea o avertizare gravă, apăsată.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Au fost.

— Accidente, spuse el.

Vântul le dădea ocol, izbindu-i din toate părţile, pătrunzând prin haina lui Stevie.

— Vrei să spui că nu asta au fost, spuse ea.

— Nu. Spun doar că.

Pentru prima dată, Stevie îl văzu pe Larry căutându-şi cuvintele. Încerca să dea formă unui pericol pe care Stevie nu-l putea vedea cu limpezime, dar care se contura vag în atmosferă, în umbra copacilor şi în schimbările de temperatură. Il simţise de mai multe ori, iar acum îl simţea şi Larry.

— Când ai vorbit la venirea noastră la şcoală, ai zis că s-a mai întâmplat să rămână oameni blocaţi în tuneluri, uneori zile în şir.

— Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, spuse Larry. Doar că asta făcea parte din discursul menit să-i facă pe oameni să nu intre în cine ştie ce construcţie ascunsă pe care ar putea-o găsi, fiindcă nu ştiam sigur dacă mai sunt şi altele pe proprietate. Vreau să-ţi notezi numărul meu în telefon. Acum. Scoate-ţi telefonul.

Aşteptă să-şi scoată telefonul şi să-l adauge în agendă.

— N-am nicio şansă să te conving să pleci acasă, aşa e? spuse el.

— Să plec? De ce? Şi nu! Dar de ce? Spune-mi *ceva!*

Larry se opri o clipă.

— Nu ştiu, spuse el. Şi de asta sunt neliniştit. Să zicem că am un presentiment urât şi vreau să ai numărul meu. Sună-mă oricând, orice-ar fi. Zi sau noapte, nu contează când.

Inspiră profund pe nas. Când se uită în jur, probabil pentru ultima dată, văzu pe chipul lui semne de durere.

— Nu au dreptul să-ţi facă asta, spuse ea din nou.

— Aici nu e vorba despre mine. Dar, dacă vrei să faci ceva, trebuie să-mi promiţi că o să ai grijă de tine şi o să faci cum am zis. Renunţă la toată treaba asta!

Stevie simţi că o usturau ochii şi lăcrima. Păţea asta uneori când era vânt puternic. Acum nu asta era cauza.

— Promiţi? întrebă el.

[5]

— Da, spuse ea. Promit!

El dădu din cap şi se întoarse înapoi către Casa Mare. Creierul lui Stevie continuă să ticăie. Chestia cu banii şi această nouă răsturnare de situaţie se contopiră într-o singură idee.

Stai! strigă ea după el. Pot să te rog ceva? Mă duci şi pe mine undeva?30 octombrie 1938, ora 13:00

Era chiar amuzant că răspunsul se afla în ghicitoare. Albert Ellingham stătea la el în birou, ascultând ticăitul ceasului de marmură verde de pe şemineu. Acest ceas îi aparţinuse cândva lui Marie- Thérèse Louise, prinţesă de Lamballe şi se spunea că era un dar de la prietena ei apropiată, regina Maria Antoaneta. Era un ceas superb, făcut din marmură suedeză verde-închis, vrâstată cu aur. Cu toate că femeia care îl dăruise şi femeia care îl deţinuse fuseseră amândouă decapitate în timpul

Revoluţiei Franceze, ceasul continua să existe şi să funcţioneze impecabil.

Il cumpărase în Elveţia cam când se născuse Alice. Vânzătorul de antichităţi îi povestise lui Albert Ellingham istoricul ceasului, cum unele dintre obiectele prinţesei fuseseră scoase din casă înainte să fie cotropită de popor, cum trăsuri pline cu obiecte de artă trecuseră graniţa în Elveţia la moartea aristocraţiei din Franţa. Îi spusese poveşti cu sânge şi capete trase în ţeapă şi lucrătură de mare fineţe.

Albert Ellingham dăduse o mică avere pe ceas. Îi făcea plăcere să-l vadă, aşa de trainic, aşa de încărcat de istorie, cu verdele lui de culoarea brazilor.

Peretele cu imense uşi de sticlă care dădeau către terasă şi grădină era acoperit cu draperii grele. De când secase lacul, Albert ţinea draperiile trase. Nu putea îndura priveliştea găurii din pământ, care arăta ca un mormânt, însă astăzi le-a deschis larg pe toate, iar priveliştea i-a răsplătit curajul. Cerul de Vermont era de un albastru cu adevărat perfect, iar copacii care înconjurau totul erau pictaţi cu nuanţe de auriu şi roşu. Zilele frumoase ale anotimpului aveau să ia sfârşit curând, iar zăpada avea să vină peste munte. Nu îi mai aşteptau prea multe zile ca asta. Astăzi era ziua în care trebuia să se întâmple.

Erau foarte multe de făcut. Pe birou erau mai multe obiecte şi toate necesitau atenţia lui: un morman de documente legale, un formular de telegramă Western Union, un exemplar din colecţia integrală Sherlock Holmes şi o rolă cu cablu de înregistrare. Mai întâi, documentele.

A luat unul, proaspăt tipărit pe hârtie de pergament. A trecut prin el până a găsit partea care-l interesa:

Pe lângă celelalte prevederi, suma de zece milioane de dolari va fi păstrată într-un fond administrat prin procură, pentru fiica mea,

Alice Madeline Ellingham. În cazul în care fiica mea nu se mai află printre cei vii, orice persoană, persoane sau organizaţie care găseşte rămăşiţele ei pământeşti - cu condiţia să dovedească faptul că nu au legătură cu dispariţia ei - va primi

această sumă. Dacă nu e găsită până la împlinirea vârstei de 19 ani, acest fond va fi eliberat către Academia Ellingham pentru a fi utilizat în orice mod decide consiliul de conducere.

Această secţiune fusese finalizată ieri, iar Robert Mackenzie nu fusese deloc încântat de ea. Mackenzie a adus-o direct de la avocat, apoi s-a aşezat în faţa lui Albert Ellingham şi l-a privit ţintă.

— Ce e, Mackenzie? a trebuit până la urmă să întrebe. Zi!

— Nu-mi place. Şi ştiţi de ce.

— Da.

— O să răsară din toate părţile, a continuat Mackenzie. Toţi escrocii de doi bani din lume o să dea buzna aici, ca un roi de lăcuste.

— Poate că una din aceste lăcuste ştie unde e fiica mea, a spus Albert Ellingham.

— Puţin probabil. Şi cum o să ştim care dintre ele?

— Fiindcă ştiu ceva despre fata mea ce nimeni altcineva nu ştie, a spus el. Voi şti cine spune adevărul.

Mackenzie s-a lăsat înapoi în scaun şi a oftat.

— Crezi că sunt un fraier bătrân, a spus Albert Ellingham.

— Nu sunteţi nici fraier, nici bătrân. Sunteţi un tată îndurerat şi un om foarte bogat. Oamenii o să vrea să profite de dumneavoastră.

— M-am descurcat în situaţii mult mai dificile decât asta, Robert.

— Ştiu.

— încerci să mă aperi, fiindcă mi-ai protejat întotdeauna interesele. Dar sunt banii mei şi fac cu ei ce vreau. Şi asta vreau. Datoria ta e să scrii anunţul şi eu o să-l public în ziarul meu începând de săptămâna viitoare.

Albert Ellingham s-a uitat din nou la secţiunea din testament. Mackenzie avea dreptate, bineînţeles. Cu această ofertă se expunea tuturor mişmaşurilor de pe lume. Pentru zece milioane de dolari, cei mai mari escroci de pe planetă aveau să facă potecă până la uşa lui.

Dar, pe de altă parte, toţi oamenii din lume aveau să devină detectivii lui particulari.

Era un risc, dar Albert Ellingham era familiarizat cu riscul. Se ridicase din nimic şi s-ar fi întors bucuros la nimic dacă ăsta era preţul ca s-o vadă din nou pe Alice.

A pus documentele la loc în dosarul gros şi l-a băgat în sertarul biroului.

Al doilea punct pe ordinea de zi: formularul Western Union. O scrisese în acea dimineaţă, devreme. Ghicitoarea îi răsărise în minte cu câteva zile
[5 ?]
mai înainte, dar nu se simţise în stare până acum să o pună pe hârtie, fiindcă asta însemna să privească adevărul în faţă. Oare de când ştia? Probabil de când citise prima dată acel exemplar al cărţii. A privit lung ghicitoarea pentru câteva clipe, apoi a îndesat-o în buzunar. După care a tras spre el *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Acest exemplar anume aparţinea bibliotecii şcolii şi îl găsise în cupolă când îşi revenise în dimineaţa fatidică a răpirii. La început nu-i dăduse nicio atenţie - se întâmplaseră prea multe lucruri în noaptea aceea. Cu siguranţă, vreunul dintre oaspeţii lui împrumutase cartea ca s-o citească; toţi musafirii lui erau invitaţi să folosească biblioteca şcolii pentru lecturile lor. Dar mai târziu, când mai trecuse ceva timp şi i se mai limpeziseră gândurile, se interesase de carte. Nu, niciunul dintre oaspeţii lui nu luase cartea. Dolores Epstein o folosise aproape în exclusivitate.

Şi astfel şi-a dat seama că Dolores venea des în acea mică ascunzătoare ca să citească şi că în ziua aceea îşi luase cu ea unul din volumele ei preferate.

Albert Ellingham crescuse el însuşi într-unul din cele mai sărace cartiere din New York City; poate de aceea simţea aşa multă afecţiune pentru mica Dolores Epstein. Muncise ca vânzător de ziare de la opt ani, adunând bănuţ cu bănuţ. Nu o dată dormise în câte o noapte rece pe vreun prag de casă. Se adăpostise uneori în Biblioteca Publică din New York, unde citise toate povestirile cu Sherlock Holmes şi memorase multe dintre pasaje.

A deschis cartea şi l-a căutat pe cel care-i răsărea deseori în gând. Era dintr-o povestire numită „Misterul din valea Boscombe". „Nu este nimic mai înşelător decât un fapt evident."

într-adevăr. Aşa era.

Păstrase cartea la el în birou şi remarcase semnul făcut la acea pagină din pură întâmplare. Era la începutul volumului, în *Un studiu în roşu.* Acesta fusese factorul declanşator care îi pusese gândurile în mişcare. Dolores Epstein, fata aceea extraordinară, genială, îşi păstrase capul pe umeri până la final. Să ai asemenea ascuţime a minţii, asemenea prezenţă de spirit.

În sfârşit, s-a întins după cablu. Trebuia să mai asculte o ultimă dată înregistrarea, doar ca să fie absolut sigur. S-a ridicat şi s-a dus în cealaltă parte a camerei, în faţa unui şir de dulapuri. A deschis unul, în care era un aparat de înregistrare Webster-Chicago. Această maşinărie fusese echipată cu o pereche de căşti. A cuplat cablul, s-a aşezat, şi-a pus căştile pe urechi şi a ascultat înregistrarea.

După câteva minute a oprit maşinăria şi şi-a scos căştile. Totul era acolo, toate piesele se aşezau perfect la locul lor. Când a adăugat ceea ce dezvăluise Margo Fields...

Toată imaginea era completă. Venise timpul.

A apăsat soneria de pe birou şi l-a chemat pe Robert Mackenzie. Mackenzie a apărut în mai puţin de un minut, cu carnetul în mână. A văzut că Mackenzie remarcase draperiile deschise.

— Mă duc la clubul de iahting, spuse el. Vremea e frumoasă şi cerul e senin. L-am rugat pe Marsh să vină cu mine. Avem amândoi nevoie de aer curat. Mi-am petrecut prea mult timp în locuri întunecate.

Albert a fost mişcat de bucuria sinceră care a inundat chipul secretarului său. Mackenzie ţinea la el. Probabil că era ultima persoană care mai ţinea la el.

— E o idee minunată, a spus Mackenzie. Vreţi să cer să vi se pregătească un coş de picnic?

Albert Ellingham a clătinat din cap.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Uite! Am scris o ghicitoare azi-dimineaţă. Cum ţi se pare?

Vorbele sale l-au luat chiar şi pe el prin surprindere. Ghicitoarea era personală, dar el îi arăta toate ghicitorile lui Mackenzie. Aceasta, poate mai mult ca toate celelalte, merita

să fie apreciată de el. Mackenzie a luat-o, vădit fericit să-l vadă revenind la vechile obiceiuri.

— *Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă,* a citit Mackenzie.

Albert l-a urmărit cu atenţie. Oare avea să ştie răspunsul? Era, oare, vizibil pentru toată lumea?

— S-ar putea să fie cea mai bună ghicitoare pe care am scris-o vreodată, a spus el. E ca ghicitoarea Sfinxului, varianta personală. Cei care o dezleagă pot să treacă. Cei care nu.

S-a întins şi a luat înapoi bucata de hârtie, aşezând-o apoi atent în mijlocul biroului. Mackenzie răsucea ghicitoarea pe toate părţile în minte, dar Albert vedea că nu era atent la ea. Mackenzie îi studia comportamentul, căutând indicii. Secretarul arăta mult mai bătrân decât cei 30 de ani pe care îi avea. Trebuia să iasă în lume şi să trăiască.

— Azi am să-ţi dau o însărcinare foarte importantă, Robert, a spus Albert Ellingham punând un prespapier peste ghicitoare, ca s-o protejeze. Ieşi la aer. Distrează-te. E un ordin.

— Aşa o să fac, a spus Mackenzie. Dar mai întâi trebuie să trec prin vreo cinci kile de corespondenţă.

— Vorbesc serios, Robert.

Şi aşa era. Deodată, să-i spună lui Robert Mackenzie să aibă grijă de el devenise cel mai important lucru din lume.

— Iarna vine curând şi o să-ţi doreşti să fi profitat mai mult de zilele frumoase ca asta.

Mackenzie s-a foit stânjenit.

— Eşti un om bun, Robert, a continuat el. Mi-aş dori să ai tot atâta fericire în viaţă câtă am avut eu. Nu uita să te bucuri. Nu uita de joc. Nu uita niciodată de joc.

Toate astea sunau cam exagerat, aşa că Albert Ellingham şi-a lipit pe chip cel mai larg zâmbet pe care a reuşit să-l arboreze.

— Promit să ies afară, a spus Mackenzie, pe un ton care indica exact opusul.

— încă ceva, a spus Albert. Toată documentaţia pentru codicil şi fond e în biroul meu. Ai grijă să fie totul gata pentru tipar. Vreau să apară anunţurile mâine.

— Chiar aveţi de gând să faceţi asta? a întrebat Mackenzie. Şi nu pot spune nimic ca să vă opresc?

— Nimic. Font mare, Bold, în partea de sus a paginii. „Ellingham oferă zece milioane pentru fiica lui." Vreau să se vadă titlul şi din avion.

— E o greşeală.

— Şi e dreptul meu s-o fac. Când ai zece milioane de dolari, poţi face ce vrei cu ele.

Fusese cam dur, dar trebuia să se facă bine înţeles. Era timpul să plece. Gata cu comentariile emoţionante despre natura zilei. Acum, că venise clipa, a simţit tăişul ezitării. Poate că ar trebui să-i explice. Robert Mackenzie era de încredere.

— Era în înregistrare, a adăugat când Mackenzie a ajuns la uşă.

— Poftim? a întrebat Mackenzie întorcându-se.

Nu. Robert nu trebuia să ştie

.— Nimic. Nimic. La loc comanda.

Mackenzie s-a întors în biroul lui.

Toate piesele erau aşezate la locul lor. Celelalte pregătiri erau deja făcute. Materialele erau în portbagajul maşinii. Mecanismul era o chestie simplă, pe care o construise în faţa focului cu o seară înainte. Albert Ellingham s-a mai uitat o dată prin birou, ca să vadă dacă nu cumva uitase ceva. S-a aplecat şi a deschis sertarul de jos al biroului. Acesta conţinea doar câteva mici obiecte personale: un flacon de aspirină, ochelari de rezervă, un pachet de cărţi. A băgat mâna în fundul sertarului şi a scos un revolver. L-a ţinut o clipă, simţindu-l greu în palmă, cântărindu-l îndelung.

Ceasul de marmură verde continua să ticăie. Când îl privise ultima dată prinţesa ucisă? Ochiul rece de sticlă urmărise cum fusese târâtă din casă. Fusese cruţat de priveliştea morţii ei, a capului ei înfipt în ţeapă şi plimbat pe străzile Parisului. Capul fusese expus chiar la fereastra celulei în care era prietena ei, regina, ca o marionetă cumplită. Un semn a ceea ce o aştepta.

Era doar un ceas. Nu ştia şi nu pricepea. Dar ştia cum curge timpul şi îi spunea lui Albert Ellingham că venise vremea. Alege.

Nu. Era mai bine s-o facă fără pistol. Planul era perfect echilibrat. L-a pus la loc în sertar şi s-a ridicat să-şi ia haina înainte să îl încerce îndoielile.

Era timpul să joace jocul.Având în vedere că tocmai îl concediase, şcoala nu era dispusă să-l lase pe Larry s-o ducă pe Stevie la Burlington. Cu toate astea, conform initiativei „facem orice ca să te simţi bine", n-a obiectat nimeni când Stevie a cerut să se ducă la Burlington ca să lucreze cu dr. Fenton. Au trimis-o cu un agent de pază pe nume Jerry, care ieşea din tură într-o jumătate de oră. Urma să fie adusă înapoi de altcineva. Jerry o duse pe Stevie la Burlington cu vechea lui Acura şi nu i-a păsat că fata a stat tot timpul cu căştile în urechi. Simţea nevoia să asculte muzică. Capul îi vâjâia de informaţii şi trebuia să le facă să se sincronizeze ca ritm.

2

Opriră la uşa lui Fenton şi Stevie ţâşni afară, aruncă peste umăr o mulţumire şi se grăbi pe aleea de beton crăpat. Nu îi dăduse mesaj lui Hunter, fiindcă ceea ce se pregătea să facă necesita o doză de surpriză şi un pic de muncă de recunoaştere. întâi, trase cu urechea. Casa era cufundată în linişte. La parter nu era nicio lumină aprinsă. Verificase orarul lui Fenton, aşa că Stevie ştia că în 45 de minute avea de predat un curs. Se plimbă o vreme prin jur, având grijă să nu fie văzută şi să se ţină la distanţă de drumul pe care trebuia s-o ia Fenton.

Aşteptă aproape 40 de minute până ce Fenton ţâşni pe uşă, bocănind cu furie în saboţii ei, în direcţia clădirii cu săli de clasă.

Abia acum îi trimise mesaj lui Hunter:

Eşti acasă?

Răspunsul veni după o clipă: *Da, de ce?*

Coboară şi ieşi afară.

Stevie aşteptă pe veranda închisă cu plasă, printre mormanele de gunoi şi containerele pline cu reciclabile. După o clipă, se crăpă uşa şi Hunter scoase capul.

— Pot să intru?

— Sigur, spuse el deschizând uşa larg.

În ziua aceea casa mirosea urât. Era clar că Fenton nu glumise când spusese că nu avea simţul mirosului. Până şi pisicile păreau să fi abandonat corabia.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Stevie.

— Pentru ce?

Stevie ar fi putut să mintă. O mai făcuse. Dar toate minciunile se întorseseră împotriva ei. În plus, furişatul în casa lui Fenton nu era acelaşi lucru cu furişatul în camera cuiva. În lumea reală aşa ceva se numea intrare prin efracţie. Acţiunea de azi necesita transparenţă şi puţin noroc.

— Trebuie să intru la ea în birou. Trebuie să văd manuscrisul.

Lui Hunter îi pică faţa.

— Dar nu pot.

— Nu fur nimic, spuse ea. Trebuie doar să mă uit la notiţele ei despre ce a spus Mackenzie.

— Ţi-am spus.

— Uite ce este, spuse Stevie mişcându-se prin cameră în căutarea unui loc unde duhoarea să nu fie aşa de puternică. S-ar putea să n-am la dispoziţie o eternitate ca să fac asta. Vreau să-ţi arăt ceva.

Găsi un spaţiu cât de cât liber pe una din mese şi-şi puse rucsacul. Il deschise, băgă mâna în el şi scoase cutia de tablă.

— Asta, spuse ea, conţine dovada că scrisoarea Maestrului minciunilor a fost scrisă de doi elevi din campus. A fost o glumă, o farsă. Ceva în genul ăsta.

— Ia mai lasă-mă! spuse Hunter.

Stevie deschise cutia şi scoase pozele.

— Ăştia doi, spuse ea ridicând poza, erau doi elevi bogaţi. Tipul era poet. Fata era pasionată de revistele cu cazuri poliţiste reale. Se jucau de-a Bonnie şi Clyde. Uite o poezie pe care au scris-o.

Îi arătă poezia.

— Şi aici, spuse ea arătându-i lui Hunter pozele lipite una de alta, cu literele decupate. Dovezi, sau ceva similar dovezilor. Am probe reale în acest caz. Şi dacă şi mătuşa ta are, trebuie să le văd. Fiindcă am senzaţia că mă joacă pe degete. Şi la mine la şcoală se întâmplă ceva. Au murit doi oameni.

— Accidental, spuse el.

— Da, dar *ceva* se întâmplă. Dacă teoria asta cu banii chiar e ceva spus de Mackenzie, trebuie să văd notiţele.

Hunter trase adânc aer în piept şi se uită către uşa biroului.

— Crede-mă, spuse Stevie. Nu mă interesează banii. Mă interesează doar *răspunsurile.* Te rog.

Privirea lui Hunter alunecă pe podea, apoi se ridică spre chipul lui Stevie

4

— .Se întoarce în mai puţin de o oră, spuse el. Nu stă niciodată la curs până la capăt. Hai!

Intră pe uşile glisante din sticlă, iar Stevie îl urmă. Odată ajuns înăuntru, el se îndreptă spre un fişet. Însă în loc să îl deschidă, dădu jos cu vârful cârjei un teanc de reviste care-i stătea în cale.

— E paranoică, spuse sprijinindu-şi cârja de fişet şi lăsându-se pe podea.

Împinse revistele şi dădu la iveală o cutie de pizza aflată sub fişet. Pe aceasta o deschise. Cutia era nefolosită şi avea înăuntru mai multe dosare plic. Căută prin ele, apoi alese unul. Se lăsă o clipă pe călcâie.

— Cred că Mackenzie era bolnav când a vorbit mătuşă-mea cu el, spuse el. Era bătrân. I se dădeau o mulţime de medicamente. I-a spus lucruri pe care le păstrase secrete toată viaţa, fiindcă era vulnerabil. Dar, presupun că oricum trebuiau să iasă la iveală.

Se mai gândi puţin, apoi îi dădu lui Stevie dosarul.

Pe etichetă scria MACKENZIE. Era un dosar subţire, conţinând doar câteva foi galbene, rupte dintr-un caiet A4, scrise de mână.

Multe dintre însemnări păreau să aibă legătură cu detaliile privind locul şi timpul întâlnirii. Apoi era o pagină cu doar două puncte:

Ellingham a lipsit din casă aproximativ 45 de minute în jurul orei 02:00 în noaptea răpirii, nu a ieşit pe uşa din faţă. Pare să fi plecat din birou. Mackenzie era sigur că exista un tunel care ieşea din Casa Mare şi poate încă unul care pleca din Minerva, unde Ellingham îşi caza amanta, şi ducea la o zonă aflată în cealaltă parte a proprietăţii.

— Gertie von Coevorden pe naiba, spuse Stevie. Deci *aşa* a ştiut că exista un tunel.

Mai era un punct şi părea important.

Ultimul lucru pe care l-a spus Albert Ellingham a fost „Era în înregistrare ".

— În înregistrare? repetă Stevie.

— Mda, spuse Hunter. Mi-a citit şi mie partea asta. Crede că înseamnă că era la radio, cred? În noaptea în care a murit Albert Ellingham, a fost o emisiune radio importantă.

— *Războiul lumilor,* spuse Stevie.

Era o informaţie care apărea în fiecare carte despre caz. În noaptea când murise Albert Ellingham, fusese transmis un spectacol radiofonic regizat de Orson Welles, numit *Războiul lumilor.* Era o piesă despre o invazie extraterestră în New Jersey, relatată sub forma unei emisiuni de ştiri în direct. Numai că oamenii din anii '30 nu erau obişnuiţi cu asemenea metaspectacol şi mii de ascultători au intrat în panică, crezând că are loc cu adevărat o invazie extraterestră şi că venise sfârşitul lumii.

— Pare bizar să pomenească de asta, spuse Hunter.

— În înregistrare, spuse iar Stevie. Astea sunt marile dezvăluiri? Ceva despre un tunel şi o înregistrare? Şi unde erau informaţiile despre testament?

— Nu ar pune *niciodată* asta pe hârtie. Cum spuneam, e paranoică *rău.* Nu-i place nici măcar că am un telefon care face poze. Dar cred că de vină e. mă rog, probabil că ai remarcat sticlele. Şi mirosul. Şi tot.

— Ar fi greu să le ratez.

— Ar trebui să pun astea la loc, spuse el întinzând mâna după dosar. Probabil că ar trebui să pleci, ori. în fine, am putea să. Dacă vrei, am putea să facem o plimbare, ce zici? Să bem o cafea? Undeva unde nu miroase a cur? înainte să se întoarcă şi să te vadă.

ir

Au mers pe Pearl Street, de la zona universităţii în jos pe Church Street, unde începea zona turistică, cu magazine şi cafenele. Pe această stradă era interzis accesul maşinilor, aşa că se plimbară chiar pe mijlocul ei. O vreme, nu spuse niciunul nimic. doar au lăsat tăcerea să se aşeze între ei.

6

— A fost odată la tratament, spuse el în cele din urmă, acum vreo zece ani, fiindcă familia mea a organizat o intervenţie. A spus că s-a internat numai pentru că au obligat-o, ca să-i mulţumească pe ei. Spune întruna că n-are o problemă cu alcoolul. Cred că chiar e convinsă de asta.

— Imi pare rău.

— Nicio problemă spuse Hunter. Bine, nu pentru ea, dar. nu e aşa de greu s-o suporţi. Una peste alta, se poate trăi cu ea. Casa pute fiindcă fumează înăuntru şi nu are simţul mirosului. Dar în camera mea. e mai bine. Am acolo un filtru de aer imens şi o mulţime de odorizante. Stau mult cu geamul deschis. Se face cam frig.

— Sună super, spuse Stevie.

— Uneori stau peste noapte pe la alţii, spuse Hunter. La prietenii mei din campus. Dorm pe jos, pur şi simplu. Nu-i nicio problemă, că oricum
locuiesc la doar câteva străzi distanţă.
5

— De ce faci asta? întrebă ea. De ce stai aici?

— Mi se oferă reducere la taxa de şcolarizare, am cazare gratis cât merg la şcoală şi stau cu ochii pe ea ca să dau raportul tuturor despre starea ei. Cred că e puţin mai echilibrată când mă are pe mine în preajmă. Mănâncă oarecum regulat. Poate chiar nu mai bea *aşa* de mult. Din când în când devine cam. agitată. Nu că ar fi periculoasă sau ceva de genul ăsta. Ţipă. Dar atât. Avem o înţelegere: nu se urcă la volan. Conduc eu sau merge pe jos ori cu taxiul.

Stevie se întrebă dacă Hunter chiar era aşa de mulţumit cu situaţia cum părea. Traiul cu o mătuşă alcoolică într-o casă plină de fum, în schimbul cazării gratuite şi al taxei cu reducere părea să nu fie cea mai grozavă afacere din lume, dar, la un anumit nivel, îl înţelegea. Faci ce e necesar.

Faci înţelegeri.

— Nu m-ai întrebat nimic de cârjă, spuse el.

— Nu ştiam că trebuie s-o fac, zise ea. Nu ai piciorul în ghips, deci presupun că o foloseşti permanent.

El încuviinţă din cap.

— Artrită reumatoidă juvenilă. O am de la 15 ani. Frigul nu mă ajută deloc. Ar trebui, de fapt, să trăiesc într-un loc ca Florida, dar iată-mă aici, în Vermontul cald şi însorit.

— Bună alegere, spuse Stevie.

— E o reducere *mare* la taxa de şcolarizare. Şi prietenii mei au canapele.

Se apropiau de o cafenea aflată pe dreapta şi Hunter o luă în direcţia ei,
dar Stevie încetini pasul.

— Tunelul, spuse ea.

Hunter se întoarse înapoi.

— Ce-i cu el?

— Cum a murit Ellie acolo. Dacă am fi ştiut mai devreme. ştiu şi eu? Poate am fi găsit-o la timp. Mătuşa ta ştia de existenţa tunelului. Ştiu că nu e vina ei. Eu sunt cea care a făcut-o pe Ellie să fugă.

— Dacă înţeleg corect ce s-a întâmplat, spuse Hunter, şi nu spun că înţeleg, dar. ce ai spus a fost corect, nu? Despre ce făcuse Ellie?

— Mda, dar. nu cred că asta e toată povestea.

— Cum adică?

Stevie dădu din cap. Nici ea nu ştia ce voia să spună. Erau prea multe informaţii.

— Ştii ceva? spuse el. Sunt nişte leagăne mişto pe malul apei, ca nişte bănci. Leagănele fac orice situaţie să pară mai puţin gravă. Vrei să mergem să le încercăm? Decât cafea.

Ideea leagănului suna tare plăcut. Compania lui Hunter era. nu ştia nici ea prea bine cum era. Nu era groaznică. Poate ciudată, fiindcă era aşa de prietenos. Dar ce era rău în asta? Era rău să fie un om drăguţ şi echilibrat?

— Sigur, spuse ea. Un leagăn. De ce nu? Se poate şi mai rău.

Se întoarseră înapoi şi ieşiră de pe Church Street, după care o luară spre lac. Stevie îşi scoase telefonul să vadă cât era ceasul.

— Uau! făcu Hunter. Tipul ăla ia o bătaie *soră cu moartea.*

Stevie ridică privirea. La capătul străzii, sub acoperişul staţiei de autobuz de lângă tribunal, era un grup de skateboarderi.

— Unul dintre ei îi căra pumni cu nemiluita în faţă lui David.A, salut! spuse David când Stevie se apropie de el.

El îi zâmbi. Avea dinţii roşii de sânge. Stropi mărunţi de sânge îi împestriţau cămaşa albă, elegantă. Se îmbrăcase din nou elegant, exact ca în prima seară când luaseră amândoi microbuzul spre Burlington. Atunci, David încercase să-i păcălească pe părinţii lui Stevie, făcându-i să creadă că erau un cuplu, ca să-i convingă astfel să o lase să rămână la Ellingham după moartea lui Hayes. De data asta nu exista nicio explicaţie de genul ăsta. Era pur şi simplu îmbrăcat cu eleganţă tradiţională, în timp ce faţa îi era făcută terci, un pic mai jos de tribunal. Mai avea pe el şi haina de două mii de dolari, acoperită acum de murdărie. De-a lungul obrazului drept avea o tăietură adâncă, din care se prelingea sânge. Mai avea o rană şi deasupra ochiului. Cămaşa îi era ruptă la poale şi mai mulţi nasturi erau descheiaţi, sugerând că primise pumni şi în abdomen.

— Ce mai faci? întrebă el senin. Cine e amicul tău?

Pe la colţul gurii avea puţină spumă însângerată.

— Eşti OK? întrebă ea.

încercă să-l ia de braţ, dar el se scutură.

— Sunt bine, spuse el. Mă distrez şi eu cu nişte prieteni.

Se duse poticnit către un alt skateboarder care urmărise

totul şi înregistrase cu telefonul. David întinse mâna şi tipul îi dădu telefonul, după care atacatorii plecară pe skateboardurile lor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Stevie. Hai, te duc la. E vreo clinică pe-aici sau un spital sau.

îi adresase ultima întrebare lui Hunter, care încă se mai holba la David.

— îhî, făcu el. Maşina mea e la câteva străzi mai încolo. Mă duc s-o aduc.

— Nu merg nicăieri, spuse David, ridicând mâinile.

— David, *termină!*

— Chem poliţia, spuse Hunter.

— Nu, nu, spuse David. Fără poliţie.

Se aşeză pe bordură şi îşi studie telefonul. Stevie se întoarse să se uite la Hunter, care urmărea toate astea complet buimac.

— Hunter, spuse ea. Mă laşi să vorbesc puţin cu el?

Da, da, spuse Hunter dându-se înapoi. Eu o să mă întorc acasă. M

ăduc.

— Mda.

Plecă în direcţia din care veniseră, uitându-se înapoi o dată sau de două ori.

— Da' ştiu că te mişti repede, spuse David uitându-se la telefon.

— Poftim?

— Noul tău amic. Mă bucur tare mult pentru voi doi. Când anunţaţi data nunţii?

— Ia mai taci! spuse ea.

Se aşeză lângă el.

— Stai să te văd.

De data asta, el nu se mai retrase. Ba chiar îşi întinse gâtul ca să-i permită să-i vadă mai bine obrazul.

— Cum e? întrebă el.

— Pare adâncă. Trebuie să te duci la spital şi după aia trebuie să mergem la poliţie.

— De ce? întrebă David ştergându-se de sânge cu mâneca. Din câte ştiu, în Vermont nu e ilegal să iei bătaie, nu?

— E ilegal să baţi pe cineva.

— Nu şi dacă eşti plătit de acel cineva. Bine, poate că şi aşa e. Nu sunt avocat.

— Cum adică dacă eşti *plătit?* Ai plătit pe cineva să.

— Stai aşa, spuse el.

Făcu ceva în telefon, apoi aprobă din cap satisfăcut.

— Gata, spuse el băgându-l în buzunar. L-am încărcat.

— Unde?

— Pe YouTube. Vechiul canal al lui Hayes.

— Poftim?

— Vezi? Nu sunt chiar complet inutil, spuse el. Pot să sparg un cont de YouTube. Ei, a fost vesel, dar tu ai treabă în altă parte, nu?

— Nu înţeleg, spuse Stevie clătinând din cap. Faci asta din cauza mea, fiindcă am făcut ce am făcut?

— Din cauza ta?

/v

începu să râdă şi din gură i se prelinse puţin sânge.

— *Din cauza ta?* Nu eşti buricul pământului.

Scuipă sânge pe jos, ceea ce o făcu pe o femeie din apropiere să-şi ia copilul şi să se îndepărteze. David le aruncă un zâmbet plin de sânge.

— Nu te las singur, spuse ea. Nu-mi pasă că vrei să plec. Trebuie să te duci la doctor.

— Dacă tu nu pleci, plec eu.

— Vin după tine.

— Ştiu ce-ţi trece prin cap, spuse el. Te temi că a picat înţelegerea cu tata şi că el o să aterizeze în elicopterul lui ca să te ia de-aici pe sus.

— Mă tem că cineva tocmai ţi-a spart faţa, iar ţie pare să-ţi *placă.*

— Sunt mişcat. Ce-ar fi să te întorci la noul tău amic, oricine-ar fi el?

— De ce eşti aşa de măgar? ţipă ea.

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta. Cred că eu ţi-am spus totul. A fost o mişcare deosebit de inteligentă din partea mea. Cred că, în sfârşit, am învăţat cât de benefic e să ai încredere în alţii. M-am *maturizat.*[5]

— Şi ce aştepţi? Să-ţi cer iertare?[5] spuse ea.

Când cuvintele îi ieşiră de pe buze, îşi dădu seama că habar n-avea care era răspunsul la acea întrebare. David înclină capul într-o parte, plin de interes. Chipul îi fu traversat de o expresie ciudată, al cărei înţeles Stevie nu reuşi să-l desluşească.

— Probabil, spuse el. Dar am depăşit de-acum acea etapă.

Mai scuipă nişte sânge pe jos.

— Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el. Cred că ai probleme mai mari decât mine. Măcar eu ştiu că sunt dus cu capu'.

Se ridică de pe bordură şi porni în direcţia lacului, tamponându-şi faţa cu fularul. Stevie se învârti în cerc, neştiind prea bine ce să facă, apoi ţâşni pe urmele lui.

— De ce l-ai încărcat? întrebă ea. De ce ai plătit ca să fii bătut?

— Am planurile mele, spuse el. Tu nu eşti inclusă în ele.

— David.

Stevie făcu un mic salt şi-i tăie calea ca să-i blocheze drumul. El o ocoli. Ea i-o luă iar înainte. De-acum, dacă tot continua să-l blocheze, avea să arate ca un fel de dans penibil, aşa că merse mai departe alături de el, în ritmul lui rapid.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? întrebă ea. Tatăl tău a apărut din senin la mine acasă. Avea dosare pline cu informaţii despre sisteme de securitate. I-a convins pe părinţii mei să mă lase să mă întorc. M-a dus direct la aeroport.

În avion l-am întrebat ce voia, fiindcă nu cred că tatăl tău face astfel de gesturi de drăguţ ce e el.

— Corect, spuse David băgându-şi mâinile în buzunare.

Lumea care trecea pe lângă ei se holba la David; era imposibil să n-o faci.

— Şi atunci a spus că mă trimite înapoi fiindcă credea că te-ai mai calma, dracului, dacă aş fi aici. Nu ţi-am spus fiindcă.

— Fiindcă.

— Fiindcă. cum puteam să-ţi spun aşa ceva?

— Cu vorbele tale, spuse el.

— Şi tu cam ce-ai fi făcut?

David se opri.

— Dacă-mi spuneai? o întrebă el. Aş fi înţeles. îl cunosc pe tata. Dar nu mi-ai spus. Ai aşteptat până ai găsit-o moartă pe prietena mea, putrezind pe jos, într-un tunel, şi apoi te-ai descărcat.

— Fiindcă mă simţeam prost, spuse ea. Nu ştiu cum să fac chestiile astea. Nu sunt. Nu le am pe-astea. Cu oamenii adică.

— Nu, zise el. Nu le ai.

— Nici tu. Mi-ai zis că părinţii tăi sunt *morţi.*

— Aşadar, aş zice că suntem chit, spuse el simplu. N-o să păţeşti nimic. Mă rog, până vede tata filmarea, presupun. A, şi nu mă mai întorc la Ellingham. Asta ar putea fi o problemă. Dar te descurci tu.

— Stai aşa! Ce-ai zis?

— Nu mă întorc la Ellingham, spuse el.

— Deci tocmai te-ai ales cu faţa făcută zob şi acum renunţi la şcoală?

— Te-ai prins! Bravo!

— De ce? întrebă ea.

— Repet: e treaba mea. Tu poţi să negociezi o altă înţelegere cu Eddie. Ce-ar fi să-i zici că ai să mă găseşti şi ai să mă aduci înapoi? S-ar putea să meargă. Te pricepi la găsit oameni.

— David.

Ea dădu să-l apuce de braţ, dar el se smuci brutal.

— Aici ne despărţim, spuse el.

— Nu plec nicăieri.

— Bine. Atunci o să mă arunc în lac. Vii să înoţi? Apa e cam rece şi agitată, dar înotul e un sport complet.

Cu David era imposibil să ştii dacă glumea, iar lacul era chiar la capătul străzii.

— Fă cale-ntoarsă, îi ceru. Vorbesc serios că mă arunc în lac.

De-acum, pe chipul lui Stevie şiroiau lacrimile. Era bizar. Stevie nu plângea des şi niciodată în public. David urmări fenomenul pentru câteva secunde, cu interes ştiinţific, apoi se întoarse pe călcâie şi îşi văzu de drum către malul lacului.

Stevie nu îl urmă. Se întâmplaseră mult prea multe lucruri rele în lacul acela. Nu avea de gând să ia parte la încă unul.

Trebuia să-l lase să plece.

*

Când Stevie ajunse înapoi în campus, filmarea cu David luând pumni în gură avea deja 10.000 de vizualizări. Stevie reîncărcă pagina şi văzu cum numărul creştea. Majoritatea comentariilor erau, pe bună dreptate, perplexe. Lumea venea pe canalul ăsta să vadă un serial despre zombi. Iar acum tipul cu zombi era mort şi în locul lui era un neica nimeni care-şi lua pumni în

îşi verifică obsesiv telefonul, să vadă dacă nu-i trimisese niciun mesaj şi se întrebă dacă n-ar trebui să-i scrie ea ceva, dar până la urmă ambele părţi păstrară tăcerea. Pe de altă parte, Hunter luase legătura cu ea de mai multe ori. Răspunsurile lui Stevie erau evazive. Nu exista o explicaţie simplă pentru asta.

La întoarcerea la Minerva, găsi casa cufundată în tăcere. Nu era foc în şemineu, dar era cald.

Şi-au mai rămas doar trei. Hayes, mort. Ellie, moartă. David.

Cum trăise, oare, înainte să înceapă nebunia? Cum de făcuse faţă la tot ce se întâmpla? Pur şi simplu. făcuse. Realitatea a continuat să-şi întindă în faţa ei poteca sinuoasă, iar ea a păşit pe ea.

îi trimise mesaj lui Nate să coboare, apoi se duse la uşa lui Janelle. Era deschisă câţiva centimetri. Janelle şedea pe podea, pe o pernă flocoasă, pe calculator rula un film despre SpaceX, iar în jurul ei erau împrăştiate bucăţele de Arduino. Era aplecată în faţă şi se uita în oglinda de pe perete, cu o grămăjoară de palete de farduri de pleoape alături, aplicând delicat culoare cu o pensulă.

— Cum ţi se pare? întrebă ea întorcându-se ca să-i arate un ochi fardat splendid, cu o gamă de nuanţe de portocaliu, roşu şi galben. E un ochi în culorile apusului. Arată a apus? Parcă e prea portocaliu.

— Trebuie să vorbesc cu voi, spuse Stevie.

Janelle se răsuci către ea şi puse filmul pe pauză. Stevie închise uşa şi se aşeză pe podea.

— Trebuie să-ţi spun nişte chestii, zise ea.

— Despre tine şi David?

— Mda. Ai observat?

— Vrei să te faci detectiv, dar eşti cea mai puţin subtilă persoană pe care am văzut-o în viaţa mea, spuse Janelle. Trebuie să schimbi ceva în privinţa asta. Ce se întâmplă?

— Ăsta e un secret, spuse Stevie. Unul grav.

Fruntea lui Janelle se încreţi a îngrijorare. Unicul ei ochi în culori de apus îi aruncă lui Stevie o privire neliniştită. Se auzi un ciocănit la uşă şi Nate băgă capul pe uşă după ce Janelle îi strigă să intre.

— Ce e? întrebă el. Avem şedinţă sau ce?

— Am nevoie de voi, spuse Stevie. Trebuie să auziţi amândoi ce am de zis.

Sub ochii lui Nate erau urme de cearcăne vineţii, asortate cu tricoul lui decolorat.

— îhî, spuse el aşezându-se pe podea, cu genunchii strânşi la piept. Poate e timpul să ne comparăm notiţele.

— Ce mi-aţi ascuns voi doi? întrebă Janelle uitându-se când la unul,
5
când la celălalt.

— Zi tu, spuse Nate. Eu nu pot să încep.
/V

Stevie trase adânc aer în piept şi-şi zburli părul. începea să fie prea lung. Nimic nu era cum trebuia.

— David e fiul lui Edward King, spuse ea.

Lui Janelle îi luă câteva clipe ca să proceseze informaţia, timp în care ochiul ei crepuscular clipea şi se făcea tot mai mare.

— David? spuse ea. E fiul. politicianului? Ăla care candidează la preşedinţie? Cel pentru care lucrează părinţii tăi? *Ăla?*
/V

— îhî, făcu Stevie. Nu se înţeleg. Eu am aflat în dimineaţa de după dispariţia lui Ellie. A venit în campus.

— Nu pari surprins, îi spuse Janelle lui Nate.

— Eu am aflat acum vreo două nopţi.

— Nu e o informaţie pe care o puteam împărtăşi, spuse Stevie. Voiam să vă spun, dar nu trebuie să ştie nimeni. Presupun că îi poate periclita siguranţa.

— Deci e adevărat că Edward King a plătit pentru sistemul ăla de securitate? întrebă Janelle. Nu e doar un zvon? Credeam că Vi se înşală.

— Stai că n-am terminat, zise Stevie. El m-a adus înapoi. Aşa am reuşit să mă întorc la şcoală. El i-a convins pe părinţii mei. A făcut-o fiindcă a crezut că David avea să se calmeze dacă mă întorceam. Ei, şi acum s-a ivit asta.

Trase spre ea laptopul lui Janelle şi deschise canalul de YouTube al lui Hayes ca să le pună filmul cu bătaia luată de David. Ea îl văzuse fără sunet. Cu coloană sonoră era şi mai rău, fiindcă se auzea cum David îi întărâta. Era dureros să vezi cum loviturile cădeau pe faţa lui şi felul în care el zâmbea către atacator şi mai spunea ceva care provoca o nouă ploaie de pumni.

Acum avea 60.000 de vizualizări.

— Ce naiba face? spuse Janelle. Băiatul ăsta *nu e întreg la minte.*

Nate se întoarse încet spre Stevie.

— De acord, spuse el.

— A plătit pe cineva să-i facă asta, spuse el. Apoi mi-a zis că nu se mai întoarce.

— Bine.

Tonul lui Janelle sugera că n-avea nevoie să vadă mai mult. Se ridică de pe podea şi li se adresă amândurora stând în picioare.

— Ştiţi că nu mă omor după el, dar trebuie să spui cuiva ce se întâmplă. Imediat!

— Asta dacă nu cumva e o cacealma, zise Nate. Crezi că e o cacealma? Poate a vrut doar să se joace cu nervii tăi.

— Nu mi-a lăsat impresia asta, îl asigură Stevie. A *plătit* pe cineva să-l bată. A pus filmarea pe pagina lui Hayes, pe care a intrat spărgând parola. Astea sunt acţiuni deliberate şi bizare. Face el ceva, dar nu-mi dau seama ce.

— Ne distruge vieţile, spuse Nate.

— *Nu contează!* spuse Janelle. A plătit pe cineva să-l bată. Ăsta nu e un semn bun. Hayes e mort. Ellie e moartă. Nimeni din casa asta nu o să mai fie rănit! Te duci şi spui cuiva. Spune-i lui Pix. Acum!

Janelle avea dreptate, bineînţeles. Corect era să spună cuiva. Ceea ce făcuse David era profund tulburător. Dar avea în ochi o siguranţă care-i spunea lui Stevie că tipul avea un motiv pentru care făcea toate astea. Fusese rănit, dar nu *chiar aşa* de rănit. Iar prin faptul că urcase filmarea pe canalul lui Hayes transmitea un mesaj, doar că ea nu reuşea să-l descifreze.

Dar Janelle avea dreptate.

— O să-i spun lui Pix, zise Stevie. De bătaie şi că nu se mai întoarce. Nu şi despre taică-său. Dar să ştiţi că în clipa următoare o să fiu luată de la
şcoală.

— Nu ai de unde să ştii asta, spuse Janelle.

— Ba da, răspunse Stevie. David nu e calm, deci înţelegerea cu tatăl lui cade.

— Asta o rezolvăm noi, spuse Janelle. Nu e decizia lui Edward King. Te ajutăm noi. Dar acum îi spunem lui Pix. Iar noi trei? Fără secrete de-acum înainte.

— Fără secrete, spuse Stevie.

Ce e mişto e că tot ce se întâmplă e categoric mult mai rău decât să stau să-mi scriu cartea.Stevie visa. Iar visul ei era un ghiveci. Mergea pe străzile din Burlington, pe aceeaşi alee pe care mersese cu David, iar cineva striga: „Se scot oameni din lac!" Deci Stevie din vis a alergat spre faleză, acolo unde o cunoscuse pe Fenton, şi a văzut cum erau scoase din lac zeci de trupuri. Dar nu erau moarte. Se zbăteau ca peştii pe mal. O mare de corpuri umane care zvâcneau. Cineva s-a apropiat de Stevie din spate, dar ea nu s-a întors. A auzit o voce care-i şoptea ceva, o voce de fată, dar nu reuşea să desluşească cuvintele. Ceva din adâncul sufletului ei îi spunea că era Dottie Epstein şi că, dacă se întorcea, Dottie avea să dispară. Aşa că a rămas cu ochii aţintiţi la oamenii, peşti care pleoscăiau pe doc, încercând să audă vorbele lui Dottie.

Şi apoi, telefonul.

— Te-am trezit? întrebă Edward King.

Stevie se ridică în capul oaselor şi se frecă furios la ochi. Avea laptopul deschis în poală, rămas tot la pagina forumului detectivilor amatori Websleuths, pe care îl citea când adormise. Avea obiceiul să facă asta ca să se relaxeze când lucrurile deveneau prea copleşitoare. Miji ochii împăienjeniţi de somn ca să descifreze ora de pe ecran. Era 7:07.

— Nu, minţi ea.

— Ba da. îmi cer scuze că te sun aşa devreme. Am un vot în Congres peste două ore şi trebuie să merg înainte la câteva întâlniri.

Apelul era inevitabil, bineînţeles. îl aştepta, de îndată ce îi spusese totul lui Pix, care primise cu îndârjire şi tristeţe veştile despre bătaia primită de David şi despre evadarea lui. Pierduse doi elevi; faptul că altul plecase era încă o lovitură adăugată la ultimul şir de lovituri zdrobitoare. Stevie îi dăduse vestea, apoi se băgase în pat cu laptopul şi rămăsese acolo.

Ciudat era că dormise incredibil de bine. Pentru prima dată după o perioadă atât de lungă, încât nu-şi mai amintea când începuse, iar teama de anxietate nu o mai bântuise în toiul nopţii.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, spuse ea încercând să alunge din voce răguşeala matinală.

— Bun. Revenind, aseară a fost postat un video. Presupun că l-ai văzut?

Da

— .Nu mă înnebunesc după el, Stevie. Aveam o înţelegere. Nu pot să nu mă întreb dacă tu îţi respecţi partea de învoială.

— Şi ce *anume* aţi vrea să fac eu? spuse ea.

— Asta de tine depinde. Erai o posibilă soluţie la această problemă. Dacă

aceastăsoluţie nu funcţionează, o să găsesc alta. Îţi sugerez să vorbeşti cu el.

Oricât şi-ar fi dorit, nu avea niciun sens să se certe cu el.

— Altceva? întrebă ea.

— Nimic. Te mai sun mâine la aceeaşi oră să văd ce-ai făcut. La revedere!

— Să ştiţi că e teafăr, în caz că vă făceaţi griji.

Edward King închise.

Se simţi cuprinsă de o stranie senzaţie că avea mintea foarte clară. Orologiul avea să bată. Fiecare zi conta şi la fel fiecare oră a fiecărei zile. Acest moment, această clipă, în răcoarea unei dimineţi tipice la Ellingham, era cel mai de preţ lucru pe care îl avea.

Sări din pat (o bilă albă pentru efort), îşi smulse de pe ea pantalonii pufoşi de pijama şi îi înlocui cu o pereche aproape identică de pantaloni de trening cenuşii. Fără duş. Tricoul vechi pe care-l purta (unul din preferatele ei... îl găsise scormonind printr-o cutie de vechituri din pod) mai mergea purtat o zi. Da, mirosea cam urât, ca şi cum dormise în el, dar nu o deranja.

Uneori detectivii miros a transpiraţia de peste noapte.

Işi înşfăcă rucsacul şi puse în el tot ce credea că s-ar putea să-i trebuiască: telefon, încărcător, laptop, tabletă, o lanternă. Dacă încerca să rezolve un caz din anii '70, una dintre scriitoarele ei preferate despre cazuri reale făcea tot ce putea ca să se cufunde pe deplin în cultura timpului. Stevie citise că făcea compilaţii de muzică cu toate cântecele care ar fi fost date la radio în perioada crimelor, iar apoi se plimba cu maşina prin cartierele unde avuseseră loc, ascultând acele cântece, ca să-şi regleze mintea pe frecvenţa atmosferei vremurilor respective. Fiindcă totul conta, spunea ea. Trebuia să simţi cazul, să îl înţelegi în toate felurile posibile, să pătrunzi în miezul lui. iar uneori putea să preia controlul, putea să-ţi acapareze toată viaţa, dar era *cazul tău* şi trebuia să-l rezolvi.

Găsi un post de radio on-line cu muzică din anii '30 şi-şi îndesă căştile în urechi.

Dimineaţa era proaspătă ca un măr crocant. Aerul curăţa trupul pe dinăuntru, răzuind pereţii plămânilor, pompând viaţă rece în artere. (Nu în vene. Venele duc sângele din care s-a extras oxigenul înapoi către inimă.
Acest sânge era transportat de artere în sus, prin bolta aortei, ţâşnea în carotidă şi dăruia creierului ei tot oxigenul delicios ca ciocolata de care avea nevoie.) Porni muzica şi un sunet legănat şi grav îşi făcu loc în urechile ei. Merse în ritmul lui, lăsându-şi piciorul să lovească pietrele aleii la fiecare
ñ
bătaie. Confundă-te cu acel caz. Acordează-te la ritmul lui. întoarce-te în timp cu ajutorul aerului, al ritmului.

Avea de gând să ia campusul la picior o singură dată. Avea să înceapă cu aleile dintre case, să se plimbe pe străzi şi pe potecile şerpuite. Se trezi că se mişca cu graţie, îndreptându-se de spate. Dacă vedea pe cineva la distanţă, îşi schimba traiectoria, mişcându-se lin pe lângă un copac, dând un colţ. Se zvonea că Albert Ellingham făcuse aleile din campus urmărind o pisică care se plimba pe domeniu, fiindcă „pisicile ştiu cum e cel mai bine". Probabil
ñ
că nu era adevărat, dar cu Albert Ellingham nu se ştia niciodată. în timp ce mergea pe noua ei cale, muzicală, Stevie

avu brusca revelaţie că această declaraţie ar putea fi cât se poate de adevărată. Din multe puncte de vedere, pisicile chiar ştiu cum e mai bine. Sunt vânători perfecţi, se pricep să ia urma prăzii şi să rămână nevăzute. Pot trece de la furişatul în umbră la căţărat pe înălţimi şi înapoi jos. Pisicile văd toate nivelurile, în timp ce oamenii se uită în general doar drept în faţă.

Pe cine avea aici? Edward şi Frankie, cu joaca lor de-a gangsterii. Deveniseră Maestrul minciunilor. Dar de ce? Doar ca să-l joace pe degete pe maestrul jocurilor?

Păreau bogaţi. Doi puşti bogaţi şi plictisiţi care voiau să fie răi. Cam ca un băieţaş bogat pe care-l ştia ea şi care-şi făcuse faţa terci aseară fără niciun motiv care îi putea trece prin minte, cu excepţia dorinţei de a atrage atenţia lui taică-său. Subiectul zilei de azi nu era David, dar legătura avea logică. Avea s-o folosească. Edward şi Frankie puneau în practică ceva ce numai ei înţelegeau. Aşa că au trimis o scrisoare. Dar nu au făcut rost de o maşină şi nu le-au răpit pe Iris şi Alice, nu? Cu siguranţă, ar fi fost observaţi. Şi unde-ar fi dus-o pe Alice? Nu ei erau bărbatul masiv din cupolă, din noaptea aceea. Nu ei l-au bătut pe George Marsh şi nici n-au luat o barcă de pe lacul Champlain pentru a lua recompensa. Pe atunci nu exista internet şi abia dacă erau câteva telefoane. Nu poţi coordona aşa ceva când nu ai, practic, nimic la dispoziţie.

Deci, poate că era o coincidenţă. Ori cineva folosise scrisoarea, incluzând-o în complot.

Şi cum rămânea cu Dottie? De-acum Stevie mergea pe lângă partea cea mai îndepărtată de Casa Mare a pajiştii, pe lângă statuile Sfinxului. Dottie înţelegea mitul. Ştia totul despre ghicitoarea Sfinxului. Citea tot timpul.

Stevie se opri şi se uită la Casa Mare de aici, din punctul cel mai îndepărtat de unde o puteai vedea în campus. Muzica se schimbase, trecuse la un cântec de jazz sprinţar. Era genul de muzică ce s-ar fi auzit în weekendul dinainte de răpire, în timpul petrecerii care avea loc în casă. Casa, inima acestui loc, vibrând de viaţă şi cântec.

Ce-i spusese Fenton despre ultimul lucru pe care i l-a zis Albert

Ellingham lui Mackenzie? „Era în înregistrare." înregistrare? Ca o emisiune? Auzise oare ceva la radio? Să fi fost vorbe lipsite de importanţă? Se ducea doar la o plimbare cu barca. Nici prin cap nu-i trecea că avea să moară. Putea să vorbească despre orice.

Dar.

Işi actualizase testamentul. Dacă acel codicil despre care se zvonea de mult că exista era adevărat? Dacă pusese deoparte o avere pentru cine reuşea să-i găsească fiica, vie sau moartă? Dacă ştia că avea să i se întâmple ceva rău? A scris o ghicitoare. Şi-a finalizat treburile. Şi i-a spus lui Mackenzie că „era în înregistrare".

Stevie fusese odată la unul din acele restaurante cu sushi, unde mâncarea îţi vine în faţă pe o mică bandă rulantă. Exact aşa simţea uneori că-i funcţiona mintea: informaţii plutind pe lângă ea, pe o mică bandă rulantă. Uneori simţea impulsul de a întinde mâna după una, ca s-o ia şi să se
înfrupte din ea. înregistrarea.

— înregistrarea, spuse cu voce tare.

Porni spre casă. Parcă se expanda pe măsură ce se apropia de ea. Fântâna lui Neptun era oprită pentru iarnă, lăsându-l pe zeul mărilor să o privească de pe soclul lui uscat.

La biroul lui Larry de lângă uşa de la intrare stătea altcineva, un tip mai tânăr, îmbrăcat într-o uniformă de la o companie de pază, aceeaşi pe care Edward King o angajase ca să instaleze camerele. Când încercă să intre, agentul o opri, dar Spuneţi-mi Charles strigă de pe balconul de la etaj:

— Stevie! Poţi să urci un minut?

Stevie urcă treptele, trecând pe lângă portretul familiei Ellingham. Charles stătea pe palier cu Jenny Quinn.

— L-ai văzut cumva pe David Eastman?

— Ieri, răspunse ea. În Burlington.

— Şi de atunci?

Clătină din cap. Jenny se uită la Charles ca şi cum voia să spună: *Vezi?*

— Te-a sunat sau.

— Nu, spuse ea. îmi pare rău.

Nu avea niciun sens să-i spună că David o anunţase că nu se mai întorcea. Nu era şefa circului ăstuia, iar clovnul fugit nu era responsabilitatea ei. Toată treaba aia avea să li se prăbuşească în cap. Nu era nevoie să grăbească ea momentul.

— Bine, spuse el. Mulţumesc. Urci în pod?

Stevie încuviinţă din cap.

— Dacă totuşi te sună, să ne spui, te rog, şi nouă.

— Ai văzut filmarea, zise Jenny.

Nu era o întrebare.

— Vă anunţ dacă-mi dă vreun semn, spuse Stevie, continuând să urce.

Se duse către scara din spate, care ducea în pod.

De obicei, când ajungea acolo, Stevie îşi făcea mai întâi de lucru, uitându-se prin jur, aruncând câte o privire prin cutii, trăgând lucruri de pe rafturi. Nu şi azi. Venise pentru un singur lucru şi trebuia să-l găsească. Era în cutiile care conţineau obiecte din biroul lui Albert Ellingham. O mâncau nările de la praf şi de la mirosul de hârtii vechi. Erau enorm de multe lucruri rămase din biroul lui Albert Ellingham: piuneze, role de scotch pietrificate, transformate de timp în chihlimbar, blocnotesuri îngălbenite, cu numele lui imprimat pe ele, foarfeci, prespapieruri, deschizătoare de scrisori, călimări cu cerneală uscată în ele.

Şi mai multe role maro cu alb, pe care scria *Webster-Chicago.* Lângă aceste cuvinte, pe o bucăţică de hârtie lipită cu scotch îngălbenit, erau literele *DE.* Săpă mai adânc, trăgând afară ceva aflat la fundul cutiei, care până acum nu avusese nicio însemnătate. Era o cutie de carton, ambalajul rolelor. Ştia asta fiindcă era una desenată pe pachet. Tot acolo scria şi CABLU DE ÎNREGISTRARE WEBSTER-CHICAGO.

— Cablu de înregistrare, spuse ea cu voce tare. *Cablu de înregistrare.*

Dacă asta era o înregistrare, întrebarea era ce naiba o putea reda? Dacă
aveai benzi, era evident că ceva le *înregistrase.* Stevie se răsuci pe călcâie în spaţiul strâmt dintre şirurile de rafturi. Muzica se schimbă din nou, la fel şi abordarea lui Stevie. Albert Ellingham

fusese aşa de amabil încât să-i facă un catalog al lucrurilor din casă şi al locurilor în care se aflau acestea şi o făcuse sub forma unei uriaşe căsuţe de păpuşi. Stevie porni grăbită către celălalt capăt al podului, trase husa şi deschise cu grijă casa de păpuşi. Se lăsă pe vine în faţa biroului minuscul al lui Albert Ellingham, simţindu-se ca un uriaş care privea de sus viaţa acestui om extraordinar. Erau acolo nenumărate obiecte pe care le recunoştea. unele îşi schimbaseră puţin locul, dar surprinzător de puţine se schimbaseră în privinţa plasamentului şi decorului. Fotoliile din piele, covoarele-trofeu de vânătoare, cele două birouri acoperite cu hârtii şi telefoane nu mai mari decât unghia de la degetul mare al lui Stevie. Rafturile erau pline de volume imposibil de mici. Iată şi globul, ceasul din marmură verde de pe şemineu şi.

Un dulap cu un obiect ciudat pe el, cam cât o imprimantă. (Mă rog, ăsta era cam cât o cutie de chibrituri. Dar reprezenta ceva de mărimea unei
imprimante.) întinse mâna şi apucă obiectul cu două degete. Putea să fie un radio, dar avea pe el cuvinte pictate probabil cu o pensulă foarte subţire: WEBSTER-CHICAGO.

Aparatul.

Avea obiectul micuţ ca termen de comparaţie, iar acum trebuia să-l găsească pe cel mare. Familia Ellingham avea extraordinar de multe bunuri, sute şi mii de obiecte, dar în clipa asta nu conta decât *acest* obiect. O luă metodic, pornind de la primul raft care conţinea materiale din birou. Le trase jos unul câte unul, strănutând peste documente, icnind de greutatea vechilor cărţi de telefon, murdărindu-şi degetele de praf şi mizerie. Când obiectele erau sus, se căţăra pe rafturile de metal, fără să le încerce să vadă dacă o ţineau. Trebuia să găsească maşinăria.

Îi luă aproape două ore. Era într-o cutie de carton mare, sub o altă cutie foarte grea, care conţinea dosare. Maşinăria cântărea cam 15 kilograme. Era argintiu cu maro, foarte elegantă, în stil art deco, iar cuvintele WEBSTER- CHICAGO încă mai păstrau un pic de strălucire. Se uită la cablurile

groase, vechi, la role, la cadrane. Nici nu era sigură că era prudent să o bage în priză, şi nici nu avea idee cum s-o facă să meargă.
Noroc că ştia ea un geniu
— .Bun, spuse Janelle punându-şi centura cu scule. Ia să vedem ce e lucrul ăsta.

Străvechea maşinărie pentru înregistrări era aşezată pe o masă cu rotile în mijlocul şopronului pentru mentenanţă. Pe chipul lui Janelle se citea fericire pură. Pe cap avea o pereche de ochelari de protecţie.

Singurul lucru bun la noul sistem de securitate era că Larry nu era acolo să o întrebe pe Stevie pentru ce îi trebuia porcăria asta masivă din pod. Acum spusese doar că i s-a cerut să o ducă la şopronul administraţiei ca să fie curăţată, iar persoana de la birou încuviinţase din cap. Îl cărase până acolo, unde o aşteptau Janelle, Nate şi Vi. Nimic nu-i atrăgea atenţia lui Janelle mai iute decât un mesaj cu cuvintele VREAU SĂ REPARI O MAŞINĂRIE.

Janelle începu prin a şterge delicat cu o cârpă exteriorul maşinii, apoi deschise închizătoarea, dând la iveală cele patru bobine ale vechii maşinării. Se lăsă în jos ca să studieze mecanismul, plimbându-se în jurul lui, uitându- se de deasupra. Apoi închise cutia şi o întoarse cu susul în jos.

— Trebuie scoasă carcasa, spuse ducându-se la un perete plin cu unelte şi luând o bormaşină fără fir, pusă la încărcat.

Nate stătea turceşte pe jos, cu ochii în telefon. Vi şedea pe un morman de lemne, privindu-şi lung iubita, cu o expresie care spunea fără urmă de fereală *Eşti grozav de sexy aşa, cu uneltele tale.* Stevie se foia neliniştită, ba sprijinindu-se de perete, ba aşezându-se lângă Nate, ba mergând până la uşă. Traversă de câteva ori încăperea către locul unde fusese containerul cu gheaţă carbonică, cel în care stătuse depozitată substanţa care îl omorâse pe Hayes. Fusese luată de acolo, poate de tot sau poate doar ascunsă în altă
parte. În locul cu pricina, erau acum sprijinite de perete câteva greble şi lopeţi.

Se auzi *bâzzzzzzzzâitul* rapid al bormaşinii când Janelle scoase şuruburile care fixau carcasa.

— O să ningă peste câteva zile, spuse Nate ridicând ochii din telefon. Tone. Vine un viscol monstru.

— Ce bine! spuse Janelle punând bormaşina pe podea. Ador zăpada. Pun pariu că aici sus e o privelişte incredibilă.

Îţi place să fie tone de zăpadă? întrebă Nate

— .Da, dar ce înseamnă „tone"? Eu sunt din Chicago. Acolo ninge iarna.

— Un metru. Poate mai mult dacă e viscolită.

— O, dar chiar că tone de zăpadă, spuse aprobator Janelle. Probabil că ţie nu-ţi place zăpada, corect?

— A, ba nu, îmi place, spuse Nate. Când e zăpadă nu mai eşti ciudat dacă nu ieşi din casă.

Râsul lui Janelle răsună dintr-un capăt în altul al atelierului, în timp ce ea întorcea cu grijă aparatul la loc şi sălta carcasa, dând la iveală mecanismul de dedesubt. Era un amestec cenuşiu cu maro de bobine şi fire şi plăcuţe metalice.

— Fată frumoasă, spuse Janelle. Fată murdărică. întâi de toate, trebuie să fie curăţată.

— Crezi că o poţi pune în funcţiune?

— Trebuie să ai puţină răbdare, spuse Janelle coborându-şi pe nas ochelarii de protecţie. Trebuie să-mi fac treaba. O s-o suflu cu aer.

Scoase ceva ce arăta ca un pistol de jucărie butucănos, cu o ţeavă subţire,

cât ciocul unei păsări colibri. îl băgă în maşinărie şi începu să tragă jeturi puternice de aer, eliberând mici norişori de praf şi resturi.

— Aşa, spuse Janelle împingându-şi din nou ochelarii pe creştet şi băgându-şi pistolul cu aer la cingătoare. Se pare că s-a păstrat destul de bine. Cred că trebuie să schimb condensatoarele astea şi poate să montez un nou cablu de alimentare. Am condensatoare în cutia mea cu piese şi găsesc eu un cablu de alimentare pe care să-l dezizolez şi să-l conectez.

Toată vorbăria asta părea să aibă un puternic efect asupra lui Vi, ai cărei ochi mai că luaseră formă de inimioare.

— Dragostea pluteşte în aer, spuse încet Nate. încă un minut şi dragostea s-ar putea să fie pe maşinăria ta.

★

După vreo oră de muncă, Janelle puse la loc carcasa aparatului.

— Bun, zise ea. Hai să vedem cum merge.

Răsuci un buton şi rolele începură să se învârtească. Stevie şi Nate săriră în picioare de pe podea.

— Ai reuşit? zise Stevie. Pe bune?

— Normal că am reuşit, spuse Janelle băgând mâna în sutien şi scoţând un luciu de buze cu care se dădu fără să se uite în oglindă. Sunt regina maşinăriei!

Vi o îmbrăţişă pe Janelle.

— Bun, zise Stevie dându-i cablul. Ăsta cum se foloseşte?

— Mda, am căutat să văd, spuse Vi dezlipindu-se de Janelle. Lumea colecţionează chestiile astea. Există o groază de tutoriale. Ăsta e cel mai bun pe care l-am găsit.

Îi dădu telefonul ei lui Janelle, care se uită la un clip. Luă cablul şi-l puse pe bobină, consultând de câteva ori clipul.

— Cred că aşa e, spuse ea. Nu vreau să înregistrăm peste ce e acolo. Cred că aşa e. Vrei să încerci?

Stevie încuviinţă din cap şi Janelle apăsă pe buton. Cablul se rulă pe bobine. Pentru o clipă, se auzi doar un fâşâit şi pârâituri, apoi câteva bubuituri înfundate, de parcă ceva lovea microfonul. Şi apoi. o voce. Groasă, masculină, inconfundabilă: Albert Ellingham.

— Ia loc aici, Dolores.

— Să stau aici?

O voce de fată. Cea care vorbea era Dolores Epstein. Stevie se clătină, şocată. Dolores era un personaj, o fată din trecut, pierdută. Şi iat-o acum aici, printre ei, cu voce subţire şi limpede, cu un foarte puternic accent de New York.

— Acolo e bine. Şi apleacă-te puţin spre microfon, spuse Albert Ellingham.

Janelle se uită la Stevie cu ochi mari, plini de entuziasm.

— Aşa, spuse el. Acum nu trebuie decât să vorbeşti normal. Vreau să te întreb câte ceva despre experienţa ta la Ellingham. Fac nişte înregistrări despre şcoală, ca să se ştie cum lucrăm noi aici. Bun. Dolores, înainte să te cunosc, intrai în tot felul de belele, aşa e?

— Asta o să fie la radio? întrebă Dottie.

— Nu, nu. Poţi vorbi deschis.

— Îmi place să mă uit şi eu pe ici, pe colo, atâta tot, spuse ea.
— Iar asta e foarte bine! Eram şi eu exact la fel.
— Unchiul meu e poliţist în New York. Zice că sunt ca un om de etaj.
— Un om de etaj? întrebă Albert Ellingham.
— Un om de etaj e un hoţ care, aşa cum sugerează şi numele, intră printr-o fereastră aflată la etaj. Ceva mai sofisticat decât unul care înşfacă poşete pe stradă. Şi, sinceră să fiu, de la unchiul meu am învăţat cum să intru în locuri ferite. Poliţiştii cunosc toate trucurile. Şi am fost mereu interesată de lacăte şi chestii de genul ăsta.
— Ce părere ai avut când ai ajuns aici? Trebuie să ţi se pară foarte diferit
de New York.
— Păi, să vă spun sincer, eram speriată.
— De ce?
— Sunt obişnuită cu oraşul. Nu cu pădurea. Pădurea e înfricoşătoare.
— Pădurea e superbă!
— Şi întunecată şi adâncă, după cum spune poetul Robert Frost. Când i- am spus unchiului meu că vin aici, a spus că e în regulă, fiindcă aveţi aici un om din pod.
— Un om din pod? întrebă el.
— încă un colocvialism. Ce se află deasupra etajului? Podul. Unchiul meu spune că poliţiştii care vor să-i ia ca din oală pe oamenii de etaj - adică să-i prindă în flagrant -, trebuie să se poziţioneze exact deasupra lor. Aveţi aici un poliţist din New York, pe domnul Marsh. M-am simţit mai bine după ce mi-a zis asta. Acum îmi place aici.
Albert Ellingham chicoti.
— Mă bucur să aud asta. Şi ce ai vrea să spui lumii despre Academia Ellingham?
— Păi, aş spune că e cel mai grozav loc în care am fost vreodată. Foloseşte elemente din sistemul creat de Maria Montessori, însă văd şi elemente din lucrarea lui John Dewey, care, de fapt, e chiar de aici, din Burlington, ştiaţi?

— Nu ştiam. în fiecare zi aflu ceva nou aici la şcoală. învăţăm unii de la alţii. Aşa cum tocmai am aflat de oamenii de etaj. Şi acum haide să vorbim despre ce faci aici zi de zi. Spune-mi ce studiezi.

Deodată, în mintea lui Stevie se auzi vocea lui Mudge. Se uitau la ochiul de vacă. *Prin singurul loc pe unde intră toată informaţia, nu poţi vedea, de fapt, absolut nimic.*

în mintea lui Stevie se declanşă ceva ca un fulger orbitor. Toate piesele pe care le adunase şi le văzuse în ani de citit despre subiect se aliniară perfect, fiecare la locul ei. Simţea nevoia să se mişte puţin, aşa că fu nevoită să le tot apuce, ca să se asigure că n-aveau să se clintească din loc. Se duse iute spre uşă. Nu putea să mai asculte nimic, nu putea vorbi cu nimeni, ca să nu-i scape printre degete.

— Ei! spuse Janelle oprind maşinăria. Unde te.

Stevie flutură din mână. Cerul se făcuse roz ca vata de zahăr, iar aerul părea umed, chiar îngheţat. Aer curat, numai bun pentru gândire. Acesta era principalul motiv pentru care Albert Ellingham cumpărase iniţial locul acesta - era convins că aerul de aici stimula gândirea şi procesul de învăţare. Poate că avea dreptate. Odată ce te obişnuiai cu ceva mai puţin oxigen, parcă totul se mişca un pic mai rapid.

Gândeşte, Stevie! Ce-i scăpa? Ce văzuse?

Biblioteca Ellingham, cu turlele ei negre, se reliefa în puternic contrast pe fundalul cerului roz. Biblioteca. Dottie îşi lăsase semnul în bibliotecă.

Stevie o rupse la fugă. Ţâşni pe uşile bibliotecii şi o găsi pe Kyoko pregătindu-se să-şi încheie schimbul. Stevie aproape că alunecă pe podea până la pupitrul ei.

— Kyoko. am nevoie de ceva.

— Nu poţi aştepta până mâine?

Stevie scutură din cap.

— Cartea. Cartea lui Dottie. Cu Sherlock Holmes.

— *Asta* era aşa urgent?

— Te rog, spuse ea. O să mă mişc repede. Cinci minute. Două minute.

Kyoko îşi cam dădu ochii peste cap, dar se aplecă, luă cheile şi deschise
biroul din spate. Stevie o urmă, trecând de rafturile de metal şi de cutii, până în spate, la rândul unde se păstrau comorile din 1936. Kyoko scoase din cutie cartea în culori sepia.

— Grăbeşte-te, dar ai grijă, spuse ea, dându-i-o fetei.

Stevie o luă ca pe un obiect sfânt şi se duse la una din mesele de lucru.

— De ce-ţi trebuie aşa de urgent? întrebă bibliotecara.

Dar Stevie nu o mai auzea. Căuta ceva ce ştia sigur că văzuse, ceva foarte mic, ca un punct minuscul pe un radar.

Iată-l, în *Un studiu în roşu.* Semnul din carte, o linie trasată tremurat cu creionul: *Sherlock spuse: „Cred că iniţial creierul uman e ca un mic pod gol, pe care trebuie să-l mobilezi după preferinţele tale ".*

În povestirea *Un studiu în roşu* este găsit un cadavru cu cuvântul RACHE scris pe el cu sânge. „Rache" înseamnă în germană *răzbunare.* Un indiciu lăsat de victimă despre ce s-a întâmplat.

— Ai găsit ce căutai? întrebă Kyoko aplecându-se peste masă.

— Da, spuse ea ridicându-se.

Se grăbi aşa de tare s-o ia din loc, că era cât pe ce să cadă când îşi prinse piciorul în piciorul mesei.

— Te-ai lovit?

— Nu, sunt OK. Sunt foarte OK.

Închise repede cartea şi i-o dădu înapoi lui Kyoko, care o puse cu grijă
într-o lădiţă în care aduna de regulă cărţile de pe mese.

— Mulţumesc, spuse ea. Trebuie să. Mulţumesc.

Stevie traversă iute biblioteca, trecând pe lângă oameni care lucrau la mese, cu căştile pe urechi. Odată ajunsă afară, trase lacom în piept aerul cu fulgi rari, care cădeau blând. Pluteau pe nasul ei sau i se topeau în gură. îşi scoase cu o smucitură telefonul din buzunar şi o sună pe Fenton.

Telefonul lui Fenton sună de cinci ori.

— Hai, odată! spuse Stevie săltând pe vârfuri de nerăbdare. Hai.

Se plimbă în sus şi-n jos pe aleea din faţa bibliotecii.
— Alo?
Fenton vorbea tare şi neclar.
— Bună, spuse ea. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Am.
— Nu pot acum, Stevie, zise ea.
— Nu, n-aţi înţeles, răspunse Stevie încercând să nu ţipe. Am.
— Nu acum. spuse ea coborând şi mai mult vocea, aproape şoptind. Te sun înapoi în câteva minute. Copilul e acolo. *Copilul e acolo!*

— Poftim? spuse Stevie.

Dar Fenton închisese.

Stevie rămase cu telefonul lipit de ureche, în timp ce sticla devenea tot mai rece şi se aburea de la răsuflarea ei. Păşi pe aleea pietruită. Din cauza gerului, sunetele aveau ecou mai puternic. Fiecare pas se auzea clar şi distinct.

Cum putea Fenton să-i închidă aşa telefonul? Cum de ajunsese ea să fie singură în bezna acestui munte, fără să aibă pe nimeni cu care să poată împărtăşi aceste firicele de gânduri ţesute între ele de şoriceii din creierul ei?

Cui să explice ea că ştia cine le răpise pe Alice şi Iris Ellingham?30 octombrie 1938, ora 17:00

Era o scenă idilică: *Wonderland,* micul velier sport al lui Albert Ellingham, marca Sparkman & Stephens, plutind leneş pe apele lacului Champlain. Avea o velă roşie şi una albă, ambele ridicate în poziţie dreaptă, deşi barca plutea cam în derivă. Frumoasa după-amiază de octombrie de Vermont era suprasaturată de culoare, de parcă o cutie cu vopsele se răsturnase peste peisaj. Albert Ellingham stătea cu o mână sprijinită leneş de timonă. George Marsh şedea pe banchetele tapiţate aflate de jur- împrejurul bărcii, rezemat confortabil pe spătar, cu braţele larg desfăcute, savurând amiaza superbă.

— Tu citeşti, George? a întrebat Albert.

— Nu, a răspuns George.

— Ar trebui, zău că ar trebui. Cititul e una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii, poate cea mai mare.

— Spui asta pentru că n-ai fumat niciodată un trabuc cubanez.

Albert Ellingham a izbucnit în râs.

— Ba e adevărat. Toţi banii, toată puterea din lume. nimic nu se compară cu o carte bună. O carte îţi oferă totul. Îţi oferă o fereastră care dă spre alte suflete, spre alte lumi. Lumea e o uşă. Cărţile sunt cheia.

— Pe mine m-ai pierdut de muşteriu, a spus George.

— Dar Sherlock Holmes? Ai citit vreodată *Un studiu în roşu?* Nu se poate să n-o fi citit!

— Mă tem că nu, a zis George.

— Ar trebui, chiar ar trebui s-o citeşti. Aici îşi face Sherlock Holmes prima dată apariţia. E o povestire minunată, foarte instructivă. Afli cum vede lumea Sherlock Holmes şi cum îşi abordează munca. Având în vedere că te ocupi cu aplicarea legii, ţi s-ar putea părea interesantă. De fapt, această povestire m-a transformat în persoana care sunt. În copilărie, când eram la orfelinat, aveam la dispoziţie doar câteva cărţi. Printre ele se afla şi o colecţie de povestiri cu Sherlock Holmes. Am deschis cartea aia şi am citit- o. nici nu mai ştiu, poate de o sută de ori sau chiar mai mult. M-a învăţat să privesc. să văd cu adevărat lumea din jurul meu. E unul dintre cele mai instructive lucruri scrise vreodată.

— Bine, spuse George Marsh râzând şi scoţând o ţigară. M-ai convins. O să-mi fac abonament la bibliotecă.

— Atunci se poate spune că am făcut o faptă bună pe ziua de azi. A, îmi pare rău, George, dar nu se fumează pe barcă. Sper să nu te superi. Focul şi bărcile nu fac casă bună împreună.

George Marsh a dat din cap şi şi-a pus ţigara după ureche.

— O să las ancora aici. Stăm puţin în loc. îmi place aici, lângă golful Maquam.

Albert Ellingham a desfăşurat alene o funie de pe tambur şi şi-a răsucit-o în jurul încheieturii mâinii, coborând ancora în apă.

— Ştii_a spus el în timp ce făcea toate aceste treburi, Dottie Epstein

citea Sherlock Holmes când au găsit-o răpitorii. în toată nebunia, ea e deseori dată uitării. E vina mea. Mă concentrez asupra lui Iris, a lui Alice... Micuţa Dottie Epstein din cartierul Lower East Side e dată deoparte în toată vânzoleala asta. Nu e corect. Merita o soartă mai bună.

— Săraca puştoaică, a spus George Marsh clătinând din cap.

— Dolores Epstein, a spus Albert Ellingham. Dottie, aşa i se zicea. O fată de excepţie, cu adevărat de excepţie. A fost prima elevă pe care am ales-o pentru şcoală. Ţi-am zis vreodată asta?

George Marsh scutură din cap.

— Nu? a spus Albert Ellingham. Nu. Probabil că n-a venit niciodată vorba. Am auzit de ea de la unul dintre cei mai buni bibliotecari din Biblioteca Publică, de fata asta de pe Avenue A care citea în limba greacă şi reuşise să se strecoare de trei ori într-una din sălile cu cărţi rare. Spuneau că era o mare bătaie de cap, dar o bătaie de cap în sensul cel mai bun posibil. O bătaie de cap în sens bun. Tu înţelegi ce zic aici, George?

— înţeleg, a spus George Marsh. Şi tu eşti uneori o bătaie de cap în sens bun, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Nicidecum, nicidecum. îţi mulţumesc. M-am dus la ea la şcoală şi am vorbit cu directorul. Se vedea că era pe de-o parte fericit să scape de ea, pe de altă parte i se rupea inima că pleacă. Nu ai parte de elevi ca ea în fiecare zi. îmi amintesc bucuria de pe chipul ei când a ajuns la academie. când s-a dus la biblioteca mea şi a aflat că poate să aibă orice carte doreşte. George, eu sunt un om bogat. Am foarte multe bunuri. Dar o să-ţi spun ceva: cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată a fost în cărţile lui

Dottie Epstein. îi hrăneam mintea. Era un copil fenomenal.

— A fost groaznic ce s-a întâmplat cu ea, a spus George Marsh dând solemn din cap.

— Puţin spus groaznic. Puţin spus groaznic. Am suferit o pierdere imensă în ziua aia. Mintea ei. Şi ştii că atunci când au găsit-o în cupolă era cu un exemplar din *Aventurile lui Sherlock Holmes.* Asta citea când s-a întâmplat. Foarte ciudat.

Albert Ellingham s-a oprit, a înfăşurat strâns funia în jurul degetelor, apoi a legat-o. Barca s-a rotit uşor în loc, apoi s-a oprit legănându-se.

— Ştii, a spus Albert Ellingham după câteva clipe, am văzut că în exemplarul acela făcuse un semn sub un citat celebru: „Cred că iniţial creierul uman e ca un mic pod gol". M-a pus pe gânduri rândul ăsta subliniat de ea. Nu era o linie curată, era scrijelită cu creionul. Inegal. Dezordonat. Nici un alt semn în toată cartea. Dar cine-şi bate capul cu un semn dintr-o carte luată de la o bibliotecă şcolară? Iar eu eram aşa de absorbit de ce se întâmplase cu Iris şi cu Alice! Mă uitam, ca Watson, dar nu am fost în stare să observ. Însă ceva trebuie să-mi fi rămas în minte. Ştii cum lucrează mintea la o problemă? Rotiţele se învârt ticăind în fundal. Semnul acela de sub acel rând anume. Mă *sâcâia.*

Barca se întoarse către soarele ce apunea şi Albert Ellingham a mijit ochii.

— M-am dus la bibliotecă şi m-am uitat prin cărţile împrumutate de Dottie Epstein. Niciun semn în niciuna dintre ele, George. Mi-a confirmat asta şi bibliotecara. Ea avea grijă să verifice cărţile la predare, ca să nu fie mâzgălite. Bibliotecarilor nu le scapă nimic. Putea să fie de la un alt elev, bineînţeles, dar s-a dovedit că Dottie iubea cartea aceea aşa de mult, că n-o împrumuta nimeni altcineva. O avea permanent la ea. Cred că mulţi dintre ceilalţi elevi erau obişnuiţi să aibă propriile lor cărţi şi nu foloseau biblioteca aşa de mult ca Dottie. Am mers puţin mai departe. Am citit raportul poliţiei despre ce s-a găsit în cupolă şi în subsol. Pe podeaua depozitului de băuturi s-a găsit un creion. se rostogolise lângă perete. Era tocit. Unul dintre creioanele pe care le dăm elevilor. Sunt albastre şi pe o parte scrie „Academia Ellingham". Deci concluzia logică e că Dottie a făcut acel semn şi că l-a făcut în ziua aceea, în cupolă. Dar de ce?

— E posibil să fi fost un accident, a spus George Marsh. Se sperie sau o înşfacă cineva, iar Dottie trage accidental o linie pe pagină cu creionul.

— Nu. înţeleg de ce ai putea crede asta, dar nu. Un semn accidental nu ar fi fost aşa de precis. Asta a fost o subliniere deliberată. Cred că Dottie Epstein a făcut un efort să transmită un mesaj pe care spera să-l înţeleg. Se baza pe mine, iar eu am dezamăgit-o.

— Albert, a spus George, nu poţi să-ţi faci singur aşa ce.

Albert Ellingham i-a respins obiecţia făcând un semn cu mâna.

— Îţi mulţumesc pentru ce încerci să faci, George, dar e adevărat. Am înţeles-o pe Dottie. Era o persoană care ştia să joace jocul. De fapt, unchiul ei era poliţist la New York, ca tine. Zicea că multe dintre tehnicile ei de a intra prin efracţie în diverse locuri le învăţase de la *el.*

Albert Ellingham a chicotit, iar George Marsh a zâmbit.

— Da, a spus Albert Ellingham, Dottie era o fată foarte deşteaptă şi nu sa lăsat înfrântă fără să opună rezistenţă. A, am o rugăminte. Vezi că sub bancheta pe care stai e un panou. Bagă mâna printre picioare şi glisează-l spre stânga. Uită-te înăuntru.

George Marsh s-a aplecat cum i se ceruse şi a deschis panoul. Sub bancheta pe care stătea erau legături de batoane de dinamită închise la culoare, bine fixate de catena bărcii.

Albert Ellingham s-a uitat direct la soare.

— Barca e o bombă, a spus el calm. Mai sunt patru mănunchiuri ca ăsta. Tocmai am armat declanşatorul, iar firul lui e legat de funia din jurul încheieturii mele. Dacă-i dau drumul, sărim amândoi în aer. Aş fi putut folosi un pistol, dar e prea uşor să dezarmezi un om cu un pistol, plus că numi plac armele de foc. Sincer să fiu, nu am avut încredere în mine. Dorinţa de a te împuşca e mult prea puternică. Situaţia de faţă necesită autocontrol

din partea mea, dacă vreau să aflu tot ce trebuie să ştiu. In acest moment, singura ta opţiune e să stai pe loc fără să faci cea mai mică mişcare şi să-mi spui cum s-a întâmplat totul

.Stevie stătea pe podeaua de ciment a rotondei, iar răcoarea i se strecura

prin ţesătura blugilor. În jurul ei erau împrăştiate o mulţime de petale uscate, moarte. Multe dintre omagii dispăruseră, dar un

bilet rătăcit scăpase atenţiei celor de la întreţinere cu măturile şi sacii lor. Era o bucăţică de
hârtie albastră, cu marginile acoperite cu o bandă de sclipici negru, lipit acolo manual. Mesajul de pe el era scris într-un stil preţios folosit de obicei de oamenii care luau foarte în serios ideea unui jurnal zilnic. Mesajul spunea aşa: SĂ NU SPUI NICIODATĂ MORT. SĂ NU RĂMÂI NICIODATĂ MORT. IUBIRE ETERNĂ, MELODY. Stevie lăsă hârtia din mână.

Nu avea nicio dovadă, desigur. Nu putea merge la tribunal cu ce ştia. Nu
putea scrie imediat o carte, nu că ar fi ştiut cum să scrie o carte. Il văzuse pe Nate încercând să scrie, iar procesul părea îngrozitor. Nu se gândise niciodată la ce avea să facă odată ce rezolva cazul. Cui trebuia să-i spună?
Urla în gura mare către lună? Posta un mesaj pe Twitter? Işi actualiza statutul de pe Facebook şi punea acolo „specialist în rezolvarea cazurilor de crimă"?
Şi de aceea trebuia să vorbească cu Fenton. Se uită ţintă la telefon. — De ce nu suni? îl întrebă ea.

Telefonul stătea neutru şi neştiutor. Il luă în mână şi-i trimise un mesaj lui Hunter.

Ce face mătuşa ta? Trebuie să vorbesc imediat cu ea. Poţi să-i spui că trebuie neapărat să mă sune?

Rămase cu ochii la ecran, aşteptând să vadă că mesajul trece de la statutul de „Trimis" la „Citit". Nimic. Respiră.

Se ridică şi se învârti în cerc, trecându-şi mâinile prin părul scurt, simţind cum şuviţele îi treceau printre degetele care alunecau în sus prin ele. Ce putea face cu acest gând care-i ocupa mintea? Cum îşi putea verifica rezultatul muncii?

Intr-un singur fel, desigur. Trebuia să o facă aşa cum se făcea în cărţi. Aduni suspecţii şi treci prin toată teoria crimei, de la un capăt la altul. Nu la
propriu, desigur. În mintea ei. Avea să invoce morţii. Să-i alinieze. Să-şi expună teoria punct cu punct

.În jurul rotondei aşează un cerc de scaune imaginar. Pe două dintre ele îi puse pe Edward Pierce Davenport şi pe Francis Josephine Crane. Edward, cu înfăţişarea lui atrăgătoare, frapantă, poetică. Francis, cu tunsoarea ei de paj, cu părul negru ca pana corbului. Francis era îmbrăcată într-un set pulover şi blazer cu model în zigzag, fustă şi jachetă. Strâmte. Din lână. Maro şi crem. Şi avea pe cap o beretă mult lăsată pe dreapta. Edward purta o cămaşă albă, o cravată cu nodul lărgit, atârnând la gât şi o vestă neagră descheiată. Se aplecă în faţă, sprijinit de genunchi, ca să se uite la Stevie cu ochi sclipitori, pe când Francis stătea sprijinită de spătar, calmă şi calculată.

— Voi doi, le spuse Stevie cu voce scăzută.

Nu se vedea nimeni în jur şi dacă vorbea cu voce tare o ajuta să-şi ordoneze gândurile.

— Voi aţi vrut să fiţi proscrişi.

— Chiar am fost proscrişi, spuse Francis.

— Noi am scris poezia, zise Edward.

— E o tâmpenie de poezie, răspunse Stevie. Ţi-am *citit* poeziile. Nu eşti deloc un poet bun.

Edward se trase înapoi, jignit.

— Prostia voastră de poezie a încurcat ani de-a rândul cazul, continuă Stevie dând ocol spaţiului. Toată lumea a crezut că Maestrul minciunilor a comis crimele. Dar Maestrul minciunilor *nu există.*

— Jucam şi noi jocul, spuse Francis. Ca în poezie. *„Rege era un glumeţ ce trăia sus pe culme. Stăpân peste joc se voia numai el. Dar Frankie şi Edward şi-au jucat cartea şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel. "*

— Dar aţi scris asta înainte să plecaţi de la şcoală, înainte ca totul să meargă prost, zise Stevie. Habar nu aveaţi ce urma să se întâmple. Vă refereaţi la altceva.

Francis zâmbi fără să spună nimic.

— Deci sunteţi amestecaţi în caz, dar nu sunteţi responsabili de ce s-a întâmplat, spuse Stevie. Nu. Nu voi eraţi persoana care nu era chiar acolo, cea de pe scări, dar nicicând pe o treaptă. *Cineva care nu stă acolo, dar vine şi pleacă des* - asta spunea Albert Ellingham. Dacă e cineva care nu e chiar acolo.

— bine clădit, cu maxilar pătrat. Işi încrucişă braţele la piept şi o privi fix pe Stevie, provocând-o.Nu ai nicio dovadă, spuse el. Sunt agent FBI. Ştiu când nu ai cu ce să construieşti un caz.

— Te înşeli, îi spuse ea. Ai făcut o greşeală. Ai fost văzut de cineva *care iubeşte misterele poliţiste.*

În cerc apăru încă o siluetă fantomatică - o fată cu păr creţ şi strungăreaţă. Era îmbrăcată într-o rochie urâţică, din lână maro, şi avea pe nas ochelari puţin strâmbi. Strângea la piept o carte. Se uită îndelung la George Marsh, apoi se întoarse spre Stevie şi dădu din cap. Stevie îi răspunse şi ea cu o înclinare din cap.

Siluetele negre ale copacilor, coloanele rotondei şi statuile, toate stăteau martori ai acestui moment.

— Te-am prins, îi spuse ea lui George Marsh.

Îi sună telefonul. Cercul fantomelor se evaporă în noapte, lăsând-o pe Stevie singură cu petalele de flori.

— Te mai întorci? întrebă Nate. Ce faci?

— N-ai să crezi.

— Hai să vedem.

— Am rezolvat cazul!

Pauză.

— Unde eşti?

— La rotondă.

— Vin imediat, spuse el.

Stevie lăsă telefonul jos de la ureche şi-şi verifică iar mesajele. Hunter încă nu citise mesajul. Ce naiba făcea Fenton? *Nu acum... Copilul e acolo. Copilul e acolo!* Sigur, oamenii spuneau tot felul de chestii la beţie, dar ce spusese ea era foarte precis, foarte insistent.

Brusc, începu să se simtă neliniştită.

Bineînţeles, uneori oamenii pur şi simplu nu răspund la telefon. Uneori oamenii spun chestii bizare. Dar acestea erau note discordante. Se uită la cimentul pe care stătea. Rămăşiţele ofrandelor aduse lui Hayes îi foşneau sub tălpi. Ellie fusese mereu sub ei, în tot acel timp. Păşiseră peste ea. Oare

îi auzise deasupra ei? Işi auzise prietenii trecând pe deasupra capului ei în timp ce aerul devenea tot mai închis, în timp ce ea tremura de frig, în timp ce ea era tot mai flămândă şi deshidratată? Frica trebuie să fi fost cumplită, mai puternică decât orice ar fi putut simţi vreodată Stevie. Oare îşi dăduse seama că murea singură, sub pământ, în beznă? Oare se împrietenise cu acea beznă, cu ceea ce venise în acea beznă ca s-o ia? Cu acel perfid prieten
din tenebre, care a venit să-i ia cu mâna durerea şi frica.

De ce era telefonul aşa de tăcut?

Spusese că putea s-o facă. Spusese oricând. Işi încleştă şi descleştă pumnii de câteva ori, apoi sună. Larry răspunse la al doilea apel. Stevie auzea în fundal un televizor şi un câine care lătra.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Bine. Ia-o de la capăt.

— Ştiu cine le-a răpit pe Alice şi pe Iris, spuse ea. Ştiu cine a omorât-o pe Dottie.

— Poftim?

— Dar nu de aceea te-am sunat, spuse ea cu respiraţia precipitată. Nu asta e problema. Cred că. sunt îngrijorată? Pentru profesoara cu care lucrez în Burlington. Şi nu ştiu de ce. Ceva nu e în regulă. Simt asta în stomac.

Dă-mi adresa ei, spuse Larry.30 octombrie 1938, ora 18:00

Pe barcă domnea de mult tăcerea. George Marsh şi Albert Ellingham
şedeau uitându-se unul la altul, în timp ce cerul devenea de un roşu
portocaliu vulcanic. începea un senzaţional apus de toamnă în Vermont.

— Se întunecă în curând, a rupt tăcerea Albert Ellingham. Nopţile sunt foarte liniştite aici, pe lac.

Apa pleoscăia moale pe lângă barcă.

— Albert.

— Nu, nu, a spus Albert Ellingham. E prea târziu pentru asta, George. Ca să ţii un secret e nevoie de un efort epuizant. Ştiu din experienţă. Povara pare suportabilă la început, dar, pe măsură ce trece timpul, greutatea ei creşte. Te trage în jos. E momentul să laşi jos această povară.

— Albert.

— Vezi tu, a spus Albert Ellingham, ignorând întreruperea, am ales corect când am selectat-o pe Dottie Epstein. Era una la un milion. Cred că

/v

nimeni altcineva nu mi-ar fi putut transmite răspunsul. îmi pare doar rău că mi-a luat atâta vreme să-l descifrez, Dottie. Nu mi-a mers mintea suficient de iute. Te-am dezamăgit. Dar în sfârşit i-am dat de cap. Aceste vorbe le adresase soarelui care apunea.

— Cred că e posibil să fi găsit rezolvarea la nivel subconştient, George. Ca poliţist, sigur ştii senzaţia. Este la un nivel la care nu poţi ajunge. Era limpede că în răpire trebuia să fie implicat cineva aflat în casă. Am pus să fie investigat fiecare până în cele mai mici detalii ale întregii lor vieţi. Am aflat de cocaina pe care o avea la el Leo şi pe care o folosea Iris. Am aflat foarte multe lucruri pe care nu voiam să le ştiu, despre foarte mulţi oameni, dar nu am aflat nimic care să explice ce s-a întâmplat cu Iris şi cu Alice. Cel mai evident lucru este exact cel care mi-a scăpat. E adevărat că nu vezi niciodată ceea ce se află chiar sub nasul tău. Am scris acum vreo două zile o mică ghicitoare pentru mine. Suna aşa: *Unde cauţi pe cineva care nu-i aici niciodată? E veşnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.* Uneori îmi scriu ghicitorile automat. Mintea mea le generează şi trebuie să le dezleg şi eu. Trebuie să încerci multe abordări când dezlegi ghicitori. Veşnic pe scară,

/v

nicicând pe o treaptă. în cazul de faţă, ghicitoarea îţi spune că e vorba despre cineva care nu stă prea mult într-un loc, nu are reşedinţă permanentă în casa respectivă. Cine nu e decât uneori într-o casă? Spune-mi!

— Un musafir? a spus George Marsh fără tragere de inimă.

— *Exact!* Cine nu e mereu acolo, dar e veşnic pe scară, deci vine şi pleacă după pofta inimii? Musafirul care nu e tocmai

musafir? Poliţistul aflat acolo ca să protejeze şi nu e niciodată implicat în crimă? Tu erai persoana aflată veşnic pe scară. Mi-a spus Dottie. Mi-a spus-o cu gura ei. Vezi tu, când au venit elevii, am făcut nişte înregistrări cu ei în care vorbeau despre experienţa lor aici, la şcoală. Mă gândeam să fac un mic montaj pe care să-l proiectez înainte de filme. Şi Dottie a spus ceva tare amuzant. A spus că îi fusese frică să vină în pădure, fiindcă ea era de la oraş. Îţi poţi închipui aşa ceva? Pentru Dottie, metropola era un loc sigur, iar natura era sălbatică şi înfricoşătoare. Dar unchiul ei, poliţistul, i-a spus să nu-şi facă griji. I-a spus că aveam la şcoală un „om din pod". Habar nu aveam despre ce vorbea, aşa că mi-a explicat că hoţii sunt deseori numiţi oameni de etaj şi că poliţiştii sunt oamenii din pod, aflaţi cu un etaj mai sus ca să sară şi să-i prindă în flagrant pe oamenii de etaj. Unchiul ei ştia cine eşti: George Marsh, faimosul poliţist care l-a salvat pe Albert Ellingham. La fel şi Dottie.

O altă barcă a trecut la distanţă de ei, îndreptându-se spre ţărm. Albert Ellingham a ridicat mâna să-i salute, de parcă totul era în regulă.

— Nu ştiu tot, a spus Albert Ellingham în timp ce făcea cu mâna. De
aceea suntem aici. Eu o să-ţi spun ce am pus cap la cap, iar tu o să
completezi restul. Ştiu că în după-amiaza răpirii erai la Burlington. Ai fost
văzut la poştă, la secţia de poliţie; când Iris a plecat cu maşina, erai peste tot
în Burlington. Deci probabil că nu ai fost implicat în actul propriu-zis al
răpirii, deşi e posibil să mă înşel. Trebuie să fi urcat până la casă după-
amiază, pe înserat. Îmi închipui că ceaţa te-a ajutat - nu erau multe maşini pe drum şi erai greu de văzut. Nu erau în zonă urme neobişnuite de cauciucuri, deci presupun că ai parcat unde parchezi de obicei. Nu ai pierdut vremea cu cine ştie ce trucuri penibile, cum ar fi să porţi pantofi prea mari ca să laşi

urme false. Dacă se găseau prin preajmă urmele tale. şi ce dacă? Erau tot timpul la mine acasă. Eşti persoana care e mereu şi niciodată acolo. Ai intrat în tunel. Ai urcat în cupolă şi iată-te faţă în faţă cu una dintre cele mai inteligente fete din New York City. Erai înarmat cu ceva, sunt convins, dar ea avea ceva mai grozav. Avea cartea ei. S-a uitat la tine şi l-a recunoscut pe omul din pod. Poate şi-a dat seama că timpul ei se apropia de sfârşit. Nu avea de gând să te lase să scapi nepedepsit. Ca şi muribundul din *Un studiu în roşu,* a lăsat un mesaj - un mesaj pentru mine. Aici am nevoie
de tine, George, să continui povestirea. Explică-mi!

— Nu e nimic de explicat, a spus George Marsh.

— Atunci nu avem despre ce discuta şi dacă nu avem despre ce discuta, atunci cred că o să.

A întins mâna după funie, iar George Marsh s-a aplecat în faţă cu mâna întinsă.

— Nu se poate să fie adevărată chestia aia, a spus George. Bomba.

— A, ba sigur că e adevărată. Ca şi promisiunea mea de a o detona dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu.

— De ce ai.

— Fiindcă nu mi-a mai rămas nimic, a spus calm Albert Ellingham. Singurul lucru de care am nevoie e răspunsul. Ştiu că tu îl ai. Dacă nu mi-l spui, murim amândoi. Gândeşte-te foarte bine la următoarea ta mişcare, George. Vreau să-ţi dai seama că nu am ajuns aşa departe în viaţă făcând ameninţări nefondate.

5

Tăcerea poate fi asurzitoare. Pleoscăitul apei, sunetul scos de o pasăre aflată la distanţă. Fiecare fluturare şi fiecare undă parcă bubuiau. George Marsh a rămas exact unde era, pe jumătate aplecat în faţă, iar pe frunte au început să-i apară broboane de transpiraţie. Şi-a lins buzele şi a clipit de mai multe ori. Apoi a părut să se dezumfle şi s-a lăsat încet înapoi pe banchetă.

— Aşa, a spus Albert cu voce blândă. Acum înţelegi. Pune jos povara, George. Vorbeşte. Vorbeşte şi savurează uşurarea. Dă-i drumul, fiule. Avem tot timpul din lume.

Auzind tonul blând, lui George i s-au umezit ochii.

— Nu a fost niciodată ăsta planul, a spus el în cele din urmă. Trebuie să înţelegi. N-a fost niciodată vorba de niciun fel de violenţă. Niciodată. Pur şi simplu, totul a mers prost.

— De ce ai făcut-o, George?

George Marsh şi-a împreunat mâinile.

— Când am început să umblu cu tine şi cu prietenii tăi. m-a cam depăşit situaţia. Am jucat cărţi. Sunt bun la cărţi. Câştigam. Şi apoi, într-o zi m-am trezit cu o datorie de vreo 20 de miare la nişte tipi din New York, oameni cu care nu te joci. Ştiau că sunt în cercul tău, aşa că m-au lăsat să continui să pariez. Credeam că o să câştig.

— Pentru bani? a spus Albert Ellingham. George, dacă aveai nevoie de bani, de ce n-ai venit la mine?

— Ca să-ţi cer bani să-mi plătesc *datoriile la cărţi?* a spus George
Marsh.

— Dacă aveai nevoie de ajutor, te-aş fi ajutat.

— Şi după aia n-ai mai fi lucrat niciodată cu mine, a spus George Marsh. Trebuia să ies din beleaua asta şi să nu mai intru niciodată în ea.

— Aşa că mi-ai luat nevasta şi copilul?

Tonul lui Albert Ellingham s-a ridicat puţin. Şi-a dres glasul şi s-a adunat.

— Zi mai departe, i-a cerut el.

— Într-o zi, a continuat George cu capul plecat, am văzut că unul dintre copiii de la şcoală citea o revistă cu poveşti poliţiste. Am întrebat-o de ea şi mi-a zis că citea o poveste despre o răpire. Voia să ştie dacă am lucrat vreodată la un caz de răpire. I-am spus că da. M-a întrebat dacă existau de obicei mesaje, indicii lăsate de răpitor. Cu cât mă întreba mai multe, cu atât mai clar îmi dădeam seama că răpirile la care lucrasem erau simple. Iei pe cineva, eşti plătit şi îl dai înapoi imediat. Atât

timp cât nu-ţi vede nimeni faţa, chestiunea e de cele mai multe ori rezolvată. Apoi m-am gândit la banii din seiful aflat în biroul tău. Mi-a venit în minte planul complet. Aveam să cer banii ăia. Sincer să fiu, am crezut că lui Iris avea să.

— Avea să ce?

George Marsh a ridicat privirea de la mâinile pe care şi le frângea.

— Să-i placă, a spus el.

— Să-i placă?!

— Era în căutare de senzaţii tari, Albert. Folosea cocaină. Ştii şi tu asta. Ştii cu ce gen de oameni îşi petrecea timpul. Voia distracţie şi aventură. Era plictisită de moarte aici. N-ar fi trebuit decât s-o înşfăcăm şi s-o ţinem câteva ore într-un grajd. Ţi-o poţi imagina uşor pe Iris povestindu-şi aventura la cină.

Dacă Albert Ellingham îşi putea imagina asta, nu a spus-o cu voce tare.

— Am luat doi tipi pe care-i ştiam, nişte gorile de duzină, fără cine ştie ce creier. Furau orice, dar nu făcuseră niciodată rău cuiva. Le-am oferit câte două bătrâne ca să mă ajute câteva ore. Treaba lor era să blocheze şoseaua cu maşina lor, iar când Iris ieşea la plimbare, trebuia s-o înşface, s-o lege, să-i acopere ochii şi s-o pună într-un grajd aflat la câţiva kilometri mai încolo. Luam banii şi ea era eliberată. Poate ar fi avut o zgârietură, două, dar ar fi fost acasă şi ar fi râs de întâmplare. Trebuia să fie acasă şi să râdă.

— Dar nu e acasă, a spus Albert. Şi nu râde.

— Nu. Nu, nu e.

George Marsh scoase ţigara de după ureche.

— Alice era în maşină. Cred că asta. a complicat lucrurile.

A şovăit, dar Ellingham i-a făcut semn să continue.

— în ziua aceea eram în Burlington, cum ai spus. Aveam un semnal prestabilit. Aveam să iau prânzul la Henry's şi când era gata, când Iris era. mă rog, cu ei. aveau să sune la restaurant şi să ceară să vorbească cu Paul Grady. La 1:05, chelneriţa l-a strigat prin restaurant pe Paul Grady. Am plătit nota şi am plecat, dar am mai rămas o vreme în oraş şi am stat cu ochii pe

clădirea în care lucrai cu Mackenzie. Apoi am luat-o pe Route Two către casă şi am parcat lângă o cabină telefonică. Unul dintre tipi stătea de şase şi m-a sunat la telefonul public când ai plecat din Burlington. Atunci era momentul să-mi ocup poziţia. Era ceaţă, aşa că nu era nimeni în jur. Am parcat în spate şi am intrat în tunel. Eram înfofolit cu fular, căciulă şi palton. Tot ce trebuia să fac era să aştept în dom, să iau banii de la tine, să te leg şi apoi să iau maşina şi să mă întorc la cabina telefonică. Ştiu pe cineva care lucrează la centrala telefonică.

— Margo, a spus Albert Ellingham. Margo Fields. A fost singurul element care m-a sâcâit întotdeauna - în seara aceea te-am găsit acasă când am sunat şi nu aveai cum să ajungi acasă la timp dacă erai persoana pe care o văzuse Dottie. Mi-am dat repede seama cât de uşor era să-ţi fie făcută legătura în altă parte, şi nu acasă la tine. Dar Margo vorbise cu poliţia. Le-a spus că ţi-a făcut legătura la tine acasă. A trebuit să mă întorc la ea şi s-o întreb din nou ca să recunoască până la urmă că ţi-a făcut legătura la cabina telefonică. A spus că tu i-ai zis să nu spună nimănui, fiindcă era o acţiune FBI şi anumite lucruri trebuiau ascunse atât de public, cât şi de mine. Deci te-ai dus în cupolă şi, în loc s-o găseşti goală, ai găsit-o acolo pe Dottie Esptein. Ce s-a întâmplat cu Dottie?

— Trebuie să înţelegi, a spus George Marsh, toată chestia *începuse* deja. Trebuia să o ducem până la capăt. N-am vrut să-i fac rău. N-am ştiut *ce* să fac. Stătea acolo aşa, cu cartea strânsă la piept de parcă era un scut, şi-mi zicea că n-o să spună nimănui. Iar eu stăteam şi mă gândeam „Ce mă fac cu puştoaica asta?". Cred că i-am zis „Nu te pot lăsa să pleci" sau ceva în genul ăsta şi, până să mă dezmeticesc, s-a aruncat direct în chepengul deschis din podea. Jur că ea *a sărit.* A sărit direct în gaura aia, încercând să scape.

Vocea i s-a frânt şi a durat câteva minute să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Doamne, trebuie să se fi izbit rău de tot cu capul de pământ. Distanţa e... cât? Trei, patru metri? Am coborât scara după ea. Era o baltă de sânge. Gemea şi încerca să se târască, dar nu reuşea. Aluneca. Cred că avea ţeasta despicată. Dacă o

lăsam aşa ar fi fost mai rău. Jur că ar fi fost mult mai rău dacă o lăsam aşa. M-am uitat cum aluneca în sângele de pe jos şi era aşa de oribil, că. Aveam pistolul la mine, dar dacă o împuşcam s-ar fi descoperit că glonţul provenea din pistolul meu. Aşa că am luat o ţeavă care era sprijinită de zid - cred că o foloseşti ca să propteşti uşa trapei ca să stea deschisă - şi am lovit-o doar o singură dată, iar ea nu s-a mai mişcat.

Cerul a început să se întunece de parcă auzise povestirea.

— Nici nu ştiu ce se întâmpla în mintea mea în acel moment. Totul se petrecuse în câteva secunde. Niciodată n-am vrut să păţească ceva copilul ăla. Tu urma să vii în scurt timp. Singurul meu gând a fost să curăţ scena crimei. Am pus-o într-una din lăzile pentru băuturi pe care le ai acolo. Era plină cu rumeguş, aşa că a mai absorbit din sânge. Am curăţat podeaua cu alcool. Mi-am şters pantofii cu alcool. Am pus lada pe una din lize şi am scos-o afară, apoi am băgat-o în maşină.

— De ce nu ai lăsat-o? a întrebat Albert Ellingham.

— Dacă nu exista un cadavru, nu ştia nimeni nimic. Locul crimei nu exista. Puteam să mă întorc mai târziu şi să curăţ ca lumea. Trebuia neapărat să curăţ locul. Apoi am urcat înapoi în cupolă şi mi-am ocupat poziţia ca să te aştept. N-am vrut să te lovesc aşa de tare. eram foarte ambalat din cauza puştoaicei. Am luat banii, am ieşit prin tunel, m-am urcat în maşină şi am plecat. M-am dus la un restaurant de la un popas. începusem cu câteva săptămâni în urmă să iau cina acolo, ca să se obişnuiască cu venirea mea regulată. Era mai aproape de casa ta decât de a mea. Spuneam mereu tuturor celor de acolo că mâncam înainte să vin la academie din cauza prostiilor franţuzeşti care erau servite la tine - crème de o-la-la când omu' vrea să mănânce un burger cinstit. Toată lumea se amuza copios când auzea asta. Aşa că am comandat o friptură Salisbury şi o cafea şi am aşteptat telefonul. Ştiam că avea să vină. Pe asta se baza totul. Dacă veneau apeluri seara şi nu răspundea nimeni la mine acasă, atunci Margo de la centrală trebuia să-mi facă legătura acolo, ca să pară că sunt acasă. De acolo puteam aştepta telefonul tău, care a şi venit. Apoi urma să

vin la reşedinţă, după care mă duceam s-o aduc acasă pe Iris. Când ajungeam la grajd, le dădeam băieţilor partea lor şi eu veneam acasă cu Iris. Ăsta era planul. Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Nu, a spus Albert Ellingham. Nu s-a întâmplat aşa.

— Când am ajuns acolo, le-am dat banii. Eu mi-am păstrat cumpătul, dar ei erau agitaţi. Iris s-a luptat cu ei ca s-o apere pe Alice. A opus rezistenţă. Iar ei nu erau aşa proşti cum am crezut şi nici aşa de inofensivi. Au spus că familia Ellingham valorează mult mai mult decât două miare pentru fiecare dintre ei. Le-am oferit cinci. M-au atacat amândoi. în alte condiţii, mai favorabile, i-aş fi putut înfrânge, dar unul dintre ei m-a lovit cu o cheie fixă. Au spus că de-acum ei sunt şefii. Le mutaseră pe Iris şi pe Alice în altă parte şi au spus că le păzea un alt tip şi că ăla era pregătit să le împuşte dacă lucrurile nu se petreceau cum voiau ei. Mi-au dat instrucţiunile pentru livrarea recompensei. Situaţia scăpase de sub control.

— Aşa că ai venit cu mine noaptea următoare, ca să le dau recompensa, a spus Ellingham.

— Până să mergem, am avut timp să mă gândesc, a răspuns George Marsh. Habar nu aveam ce se întâmplase cu Iris şi Alice, dar trebuia să încerc să le scot din situaţia în care le băgasem. Aş fi făcut orice pentru asta.

— Şi totuşi ai luat o parte din mormanul de bancnote marcate, a spus Albert Ellingham. Ca să-ţi acoperi urmele. Să arunci vina pe altcineva.

— Trebuia să le arăt tipilor ălora că aveam ceva ce i-ar fi putut scoate din belea, ceva care i-ar fi făcut scăpaţi pentru totdeauna. Am ştiut mereu cine avea să fie ţapul ispăşitor - Vorachek. Era un scandalagiu. Toată lumea avea să fie bucuroasă să-l vadă după gratii. Te ameninţase în trecut. Tot ce trebuia să fac era să-i plasez o parte din banii marcaţi. Aveam de gând să le spun asta tipilor, să le spun că puteau să scape basma curată, fără bătăi de cap. Am aşteptat să mă contacteze. N-au făcut-o. Aşa că m-am dedicat complet cazului. Am verificat tot ce ştiam despre tipii ăia. Am luat la scuturat fiecare persoană de contact pe care o aveam, dar, când e vorba de o

asemenea sumă de bani, te cam lupţi cu morile de vânt. Apoi a fost găsită Iris.

S-a uitat peste marginea bărcii la apa în care plutise cadavrul lui Iris.

— Cine l-a omorât pe Vorachek? a întrebat Albert Ellingham.

— Nu ştiu. Pe cuvânt că nu ştiu. Nu m-ar mira să-i fi făcut felul unul de- ai lui. Sau poate-a fost cineva din mulţime, cineva pur şi simplu furios.

— Iris, a spus Albert Ellingham. Dottie. Anton Vorachek. Trei morţi. Şi apoi mai e Alice a mea. De *aceea* suntem aici. Asta trebuie să aflu. Unde e Alice?

În sfârşit, George Marsh s-a adunat suficient încât să ridice bărbia şi să-l privească în ochi pe Albert Ellingham.

— La ce bun să murim amândoi aici? a întrebat el.

— Sunt dispus să plătesc acest preţ.

— Ştiu unde e Alice, a spus George Marsh.

Tot calmul pe care Albert Ellingham reuşise să şi-l păstreze până în acel moment s-a evaporat într-o clipă. S-a ridicat pe jumătate, cu funia strânsă în pumn, cu faţa vineţie şi vasele capilare brăzdându-i vizibil albul ochilor. Când a vorbit, vocea lui era ca un tunet îndepărtat.

— Tocmai ai spus că nu ştii nimic despre ce s-a întâmplat cu Alice, a zis el. Că nu ai fost implicat direct în răpirea ei. Că ai căutat-o.

— Şi până la urmă am găsit-o, a spus Marsh.

— *Este fiica mea în viaţă sau nu?*

Pentru prima dată de când începuseră această conversaţie, George Marsh s-a sprijinit de spătarul banchetei. Şi-a lărgit nodul la cravată şi şi-a întins picioarele, de parcă era din nou după-amiaza relaxantă pe lac care-i fusese promisă.

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva ăsta e unul din jocurile tale. Eşti înnebunit după jocuri, Albert.

— Nu e niciun joc. Spune-mi unde e fata mea sau.

— Sau ce? Dai drumul la funie şi sărim amândoi în aer? Asta vrei să spui? Şi dacă-ţi spun, o să mă laşi pur şi simplu să plec liniştit? Asta o să se întâmple? Eu îţi zic, tu desfăşori funia aia

de pe mână şi plutim împreună la mal, iar apoi totul e bine şi frumos?

— Ne întoarcem la mal. Rămâi în viaţă.

— Unde? a întrebat George Marsh ridicând din umeri, cu palmele în sus.

În puşcărie? Tu ştii ce mi-ar face în puşcărie, Albert? Unui poliţist care a răpit un copil? Copilul *tău?* Aş fi bătut zi de zi până aş ajunge o masă de carne însângerată. probabil de ceilalţi poliţişti. Asta dacă aş apuca să ajung la puşcărie. Nu mă aşteaptă niciun viitor la mal.

— Dacă-mi spui unde e Alice, am putea ajunge la o înţelegere. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine dacă-mi recapăt fiica.

— Ar trebui să ajungem la o înţelegere de proporţii epice. Cam cum vezi tu treaba asta? M-ai lăsa să plec, poate că mi-ai promite nişte bani, iar apoi eu ţi-aş spune unde e? Nu, a spus Marsh scuturând din cap. N-ai putea să-ţi asumi acest risc. Nu mă poţi lăsa să plec. Atât timp cât ştiu ce s-a întâmplat cu Alice, trebuie să-ţi păstrezi controlul asupra mea. Iar dacă mă omori, n-o să afli niciodată.

S-a aplecat în faţă suficient de mult ca să-şi scoată braţele din mânecile hainei. Albert Ellingham l-a urmărit amuţit, cu faţa roşie de furie.

— Sincer să fiu, a continuat Marsh ridicându-se de data asta în picioare ca să-şi suflece mânecile, nu-mi vine să cred că ţi-a luat atât timp să te prinzi. Presupun că am aşteptat ziua în care avea să-ţi pice fisa şi uite că a venit. Ai dreptate. Mă simt mult mai bine acum, că ţi-am spus. M-am săturat de secrete. Şi cred că şi tu la fel... la câte mici secrete murdare ai. Pun pariu că nici măcar Mackenzie nu le ştie pe toate. Tu, cu ziarele tale. toate mitele pe care le-ai dat, toate articolele pe care le-ai îngropat, politicienii pe care îi ţineai în lesă. Marele Albert Ellingham.

— N-am făcut niciodată.

— Şi Alice. Ştiu şi de Alice. E cel mai mare secret al tău, nu-i aşa? Marsh şi-a luat haina de pe umeri, apoi a aşezat-o pe banchetă, lângă el.

A băgat mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos o brichetă.

— Nu există cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi, a spus punându-şi ţigara între buze.

Câteva zeci de secunde mai târziu, oamenii din apropiere au văzut o lumină orbitoare şi au auzit o bubuitură care a speriat păsările, făcându-le să se risipească în noapte. Explozia a făcut bucăţi velierul *Wonderland* şi pe
ocupanţii săi, aruncând totul în aer. În săptămânile care au urmat, lacul Champlain a continuat să aducă la ţărmurile sale fragmente din barcă şi din oameni

— .De ce scrii cârti?

Nate stătea pe jos în fata lui Stevie, în întunericul rotondei. Amândoi îşi tineau genunchii strânşi la piept şi erau zgribuliţi, deşi purtau paltoane. Locurile liniştite, observă Stevie, erau foarte zgomotoase odată ce te obişnuiai cu ele. Urechea se obişnuieşte şi apoi prinzi fiecare sunet. Fiecare frunză care cade scoate un sunet blând la impactul cu pământul. Fiecare suprafaţă mângâiată de vânt are propria ei percuţie. Tot ce trăieşte în beznă - şi sunt multe lucruri care trăiesc în beznă - face zgomot la fiecare mic pas pe care-l face. Bufniţele ţipă. Lemnul scârţâie. E o adevărată hărmălaie.

— Nu ştiu, răspunse Nate. Fiindcă nu ştiu să fac altceva?

— Ăsta nu e un motiv.

— Nu ştiu. Scriu şi gata. De ce am nevoie de un motiv?

— Totul are un motiv, chiar dacă nu-l cunoaştem, spuse Stevie. Motivul?

— Bine, spuse Nate. Motivul meu e că prefer dragonii.

— În locul cui?

— Absenţei dragonilor.

Stevie se uită la Casa Mare aflată de cealaltă parte a pajiştii. În întuneric, ferestrele erau luminate, dreptunghiuri distorsionate, ca nişte ochi prelinşi. Luna contura învelişul exterior al clădirii; umbra aruncată de galeria exterioară obtura complet uşa de la intrare, aşa că arăta ca o creatură uriaşă care te vedea, dar nu-ţi permitea accesul. Afară, reflectorul îndreptat spre statuia lui Neptun lumina vârfurile tridentului. Acum, când era învăluită în tenebre şi aproape invizibilă, Stevie văzu pentru

prima dată Casa Mare. Văzu ce era: un loc complet dement, nedorit de munte. I se spunea Muntele Secure, fiindcă avea forma uneltei respective. Muntele Secure nu dorise să-i fie dinamitată faţa şi nici să-i fie copacii tăiaţi. Nu voia să aibă nimic de-a

face cu această şcoală, aşa că distrusese familia care o întemeiase. Îi înghiţise pe toţi, cu mişcări lente, precaute, până nu mai rămăsese nimic din ei.

Creierul ei începea să o ia pe căi bizare.

— Ce face Norbul Pulsatoriu? întrebă ea încercând să-şi alunge gândurile.

Nimic. E ca un zid de jeleu. Mă rog. poţi să pui chestii în el şi nu le va vedea nimeni

— .E un zid care ascunde lucruri? Nu mi-ai spus asta data trecută.

— În principal, pulsează, spuse Nate. Arată ca şi cum ar respira. Nu includ Norbul Pulsatoriu în carte.

Lui Stevie nu-i plăcea acest zid care pulsa şi respira, nu când de la capătul pajiştii o privea ameninţător casa aceea bolnavă. De ce venise aici? De ce trecuse printre Sfincşi? De ce se întorsese după moartea lui Hayes? De câte avertismente era nevoie ca să priceapă?

Aha, venea! Fiara care se înălţa în pieptul ei, creatura cu degete dinlăuntrul ei, care-i strângea inima în ritmuri frânte, care-i şoptea la ureche nenorociri până ce devasta totul. Venea chiar acum, exact când totul atingea punctul culminant.

— Imi place, minţi ea.

— Nu înţelegi Norbul Pulsatoriu. Nimeni nu înţelege Norbul Pulsatoriu.

— Il doresc.

— Nimeni nu doreşte Norbul Pulsatoriu, spuse Nate. Vrei să aşteptăm înăuntru?

— Nu, spuse ea.

— De ce?

— Fiindcă nu mă pot mişca.

Măcar asta era adevărat. Dacă se făcea stană de piatră, îşi încleşta mâna pe telefon şi se agăţa cu putere de realitatea lui Nate şi Larry şi Fenton şi Hunter, putea să stăpânească fiara. Trebuia. *Ştia răspunsul.*

— De ce i-ai zis Norb? întrebă ea încercând să continue conversaţia, ca să fie nevoită să vorbească.

— Am tastat greşit când am vrut să scriu cuvântul „orb" şi l-am lăsat aşa. Hai, Stevie, pe bune, e frig. Janelle şi Vi...

— Dacă am rezolvat cazul? spuse ea. Dacă chiar am reuşit?

Nate făcu o pauză.

— Atunci ar fi ceva extraordinar de important, spuse el.

— Mi-e frică.

Spre cinstea lui Nate, nu întrebă de ce îi era frică şi nu îi spuse să nu-i fie frică. Poate că înţelegea ce înfricoşător era să

faci ceea ce ai fost născut să faci. Poate că vedea monştrii ascunşi în noapte.

— Atunci *tu* de ce o faci? întrebă el. De ce studiezi mistere poliţiste?

La asta Stevie chiar se gândise.

— În mistere, în cazurile poliţiste, ai la dispoziţie o mulţime de informaţii. totul contează. Locul. Ora. Vremea. Clădirea. Terenul. Fiecare lucru care-ţi intră în raza vizuală. Fiecare obiect din încăpere. Tot ce spune toată lumea. E enorm de multă informaţie. Iar tu trebuie să te uiţi la tot şi să descoperi tiparul, să găseşti acel lucru care iese în evidenţă, să înţelegi care dintre toate informaţiile are însemnătate. S-a găsit cumva un fir de aţă prins în gard? A auzit cineva vreun zgomot? E vreo amprentă sub masă? Şi ar putea fi mii de amprente - deci care dintre ele înseamnă ceva? Iei totul la mână şi-ţi dai seama ce anume contează. Asta este munca pe care trebuie so faci. Şi după aceea faci dreptate.

— Deci tu vrei să afli răspunsurile, iar eu vreau să inventez răspunsurile, spuse el. Cred că tocmai am economisit o căruţă de bani pe care i-am fi dat pe terapie.

— A, şi vreau să port mănuşi chirurgicale, spuse Stevie.

— Cine nu vrea? zise Nate zâmbind vag.

— Ce chestie! spuse ea. Când zâmbeşti, parcă apare un curcubeu într-o zi noroasă.

— Să nu-mi mai spui în viaţa ta aşa ceva.

Telefonul lui Stevie zornăi pe ciment. Zgomotul era aşa de şocant, că fata tresări puternic. Pe ecran apăru numele lui Larry, iar Stevie luă telefonul.

— Salut! spuse.

— Stevie, zise Larry cu o voce ciudat de egală. Ce te-a făcut să mă suni?

— Am avut un presentiment urât, spuse ea. Imi pare rău. N-am vrut să.

Larry rămase tăcut.

— Alo? spuse Stevie. Ce se întâmplă?

— Stevie. casa era cuprinsă de flăcări. A fost un incendiu foarte mare, Stevie. Pompierii cred că cineva a uitat gazul pornit şi şi-a aprins o ţigară. Au găsit un cadavru la parter. Era profesoara ta, dr. Fenton.

Stevie simţi că-i vine să râdă. Nu era nimic amuzant, totuşi era cât pe ce să slobozească un hohot de râs.

— Au mai găsit pe cineva pe scări. Are un nepot.

Poate că râsul era de fapt un icnet că avea să vomite.

— E.

— Nu ştiu în ce stare e. Stevie, ai ştiut că ceva nu era în regulă.

Nate se aplecă în faţă. Işi dădea seama că se întâmplase ceva rău.

— Vorbea ciudat la telefon.

— Mai era cineva cu ea? În ce stare ţi s-a părut că era?

Nu acum... Copilul e acolo. Copilul e acolo!

— Stevie?

Lumea începea să se întunece. Sigur, era noapte, dar acum venea şi mai multă noapte şi Stevie simţi că era momentul să se lase pe spate şi să stea întinsă, lipită de pământ. Nate se trase lângă ea şi o întrebă dacă se simte bine, dar abia îl auzea.

Acum, că era lungită pe spate şi celelalte lumini ale lumii se topeau în întuneric, observă un singur punct luminos deasupra capului ei. Un punct mic, albastru, strălucind în jos, către ea. Era încastrat într-un ochi negru, lucios, care-i amintea de ochiul de vacă pe care îl disecase cu Mudge. Cum se numea punctul unde totul se conectează, dar prin care nu vezi. ?

Ar fi putut să jure că micul ochi albastru al camerei de supraveghere a lui Edward King din tavanul rotondei i-a făcut cu ochiul.

Vedea tot.Mulţumiri

Când scriu o carte, mă simt deseori ca o nebună singuratică ce inventează lucruri şi vorbeşte întruna singură. Mă simt aşa fiindcă e o descriere destul de corectă a ceea ce se întâmplă. DAR! Nu suntem niciodată cu adevărat singuri! Cărţile sunt scrise datorită prietenilor şi familiei, datorită redactorilor, editorilor, agenţilor, oamenilor de PR, datorită celor de la

marketing, librarilor, bibliotecarilor, nenumăraţi oameni pun umărul la crearea şi finisarea unei cărţi şi apoi la aducerea acelei cărţi în mâna cititorilor.

Mulţumesc, Katherine Tegen, pentru îndrumarea şi sprijinul tău. Mulţumiri lui Mabel Hsu, care a călăuzit această carte prin procesul editorial. Mulţumiri incredibilului meu redactor Beth Dunfey pentru observaţiile extraordinar de pertinente şi eterna atitudine pozitivă. Şi tuturor celor de la editura HarperCollins care au avut grijă de această carte în fiecare etapă a procesului. (Şi sunt o mulţime de etape.)

Mulţumiri agentei şi partenerei mele de aventuri Kate Schafer Testerman. E fenomenală. Şi n-o dau nimănui. Nu vă apropiaţi de ea! E a mea şi numai a mea. Mulţumiri asistentei mele, Kate Welsh, şi impresionantelor ei tabele Excel. Mulţumiri Doamnei Crimă, Sarah Weinman, pentru susţinere şi pentru toate povestirile „criminale".

Mulţumiri prietenilor mei, minunaţilor mei prieteni. Sunt o mare norocoasă că am prieteni sclipitori, care împart cu mine cunoştinţele lor vaste despre structură şi naraţiune. Mulţumiri lui Cassie Clare, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link şi Robin Wasserman. Nu există cuvinte care să exprime pe deplin cât de mult îmi îmbogăţeşte înţelepciunea lor

/v

viaţa şi îndemânarea cu care îmi fac meseria. Îi mulţumesc prietenului meu Dan Sinker, care a insistat să fac ceva ce-mi place şi m-a convins să fac emisiuni audio pe net cu el. Nu ştiu unde aş fi ajuns fără această supapă creativă. Şi lui Jason Keeley, Paula Gross, Alexander Newman, John Green, Kirsten Rambo, Peggy Banaszek, Shannon Skalski, Alexis Fisher, Crista Kazmiroski şi Julie Polk, le mulţumesc în general pentru tot ce-mi oferă, tot timpul. Şi mai sunt atâţia alţii cărora am să le mulţumesc. Sunteţi cu toţii extraordinari. (Mai puţin tu, Keeley. Tu eşti *în regulă.)*

Le mulţumesc părinţilor mei pentru toată dragostea lor şi susţinerea fără limite.

Mulţumiri fetiţei mele frumoase, Zelda. E îngerul meu urât mirositor şi absolut perfect, chiar şi când latră trei ore fără oprire în timp ce scriu. Cineva trebuie să apere casa de hoţi.

M-am măritat în timp ce scriam această carte! Aşa că mulţumesc minunatei mele familii engleze, care m-a acceptat ca nou membru. E minunat să ai socri, un nou frate, o nouă soră şi doi nepoţi extraordinari. Nu e prea clar cu ce contribui eu la această familie, dar vă mulţumesc că m-aţi primit printre voi.

Mulţumiri soţului meu, care va rămâne anonim. O să-i spunem Maestrul Adorabil. (Ce greţos! Teribil de greţos! Lolololol foarte greţos.) (Dar este. Adorabil, vreau să zic.) (Lolololol greţos.)

Şi îţi mulţumesc ţie. Da, despre TINE vorbesc. îţi mulţumesc că citeşti această carte. TU eşti motivul pentru care această carte există!

MAUREEN JOHNSON

Aşteptarea următorului episod al seriei lui Maureen Johnson, un omagiu adus Agathei Christie, lui Sherlock Holmes şi literaturii mystery clasice, a fost o tortură, dar *Silueta de pe scară* merită întru totul.

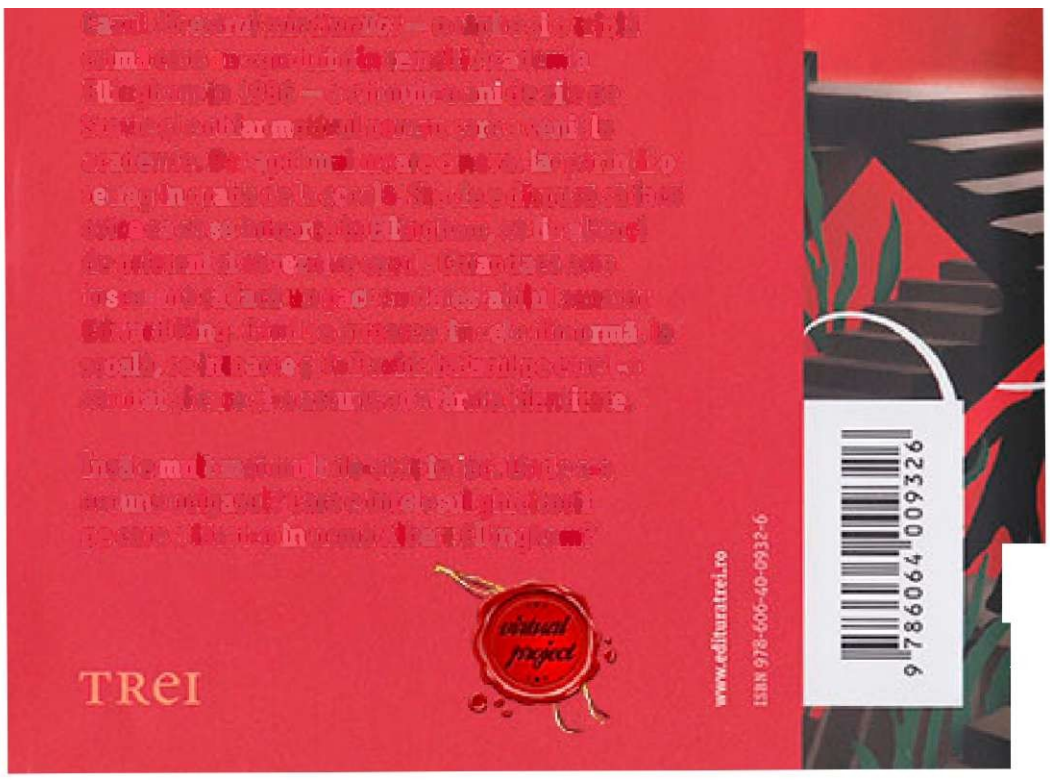

Cazul ***Maestrul minciunilor—*** o răpire şi o triplă crimă care au zguduit dîn temelii Academia Ellingham în 1936 — a chinuit-o an» de îtle pe Stevie şi e chiar motivul pentru care a venit (a academie. Dar apoi mai moare cineva, iar părinţii o retrag în grabă de la şcoală. Stevie e dispusă să faci otice ca să se întoarcă la Ellingham, să fie alături de prieteni şi să rezolve cazuL Chiar dacă asta înseamnă să facă un pact cu detestabilul senator Edward Jiing. Când se întoarce, în cele din urmă, la şcoală, se întoarce şi la David: biiatul pe care l-a sărutat şi care şi-a ascuns adevărata identitate.

insă e mult mai mult de-atât în joc. Unde s-a ascuns ucigaşul? Care e înţelesul ghicitorii pe care a lăsat-o în urmă Albert Ellingham?

B U S T L E

AL doilea **volum** dîn seria Sfewe ***Bell*** ar? mai multe răsturnări de situaţie decât iţi poate imagina eroina. Nimeni nu răspunde de bunăvoie la întrebări, iar cineva va plăti cu viaţa pentru aflarea adevărului

.În original, Muderinos - la origine, fanii emisiunii on-line *My Favorite Murder*.

{2} În original, SSDGM - Stay Sexy, Don't Get Murdered, deviza fanilor emisiunii *My Favorite Murder*

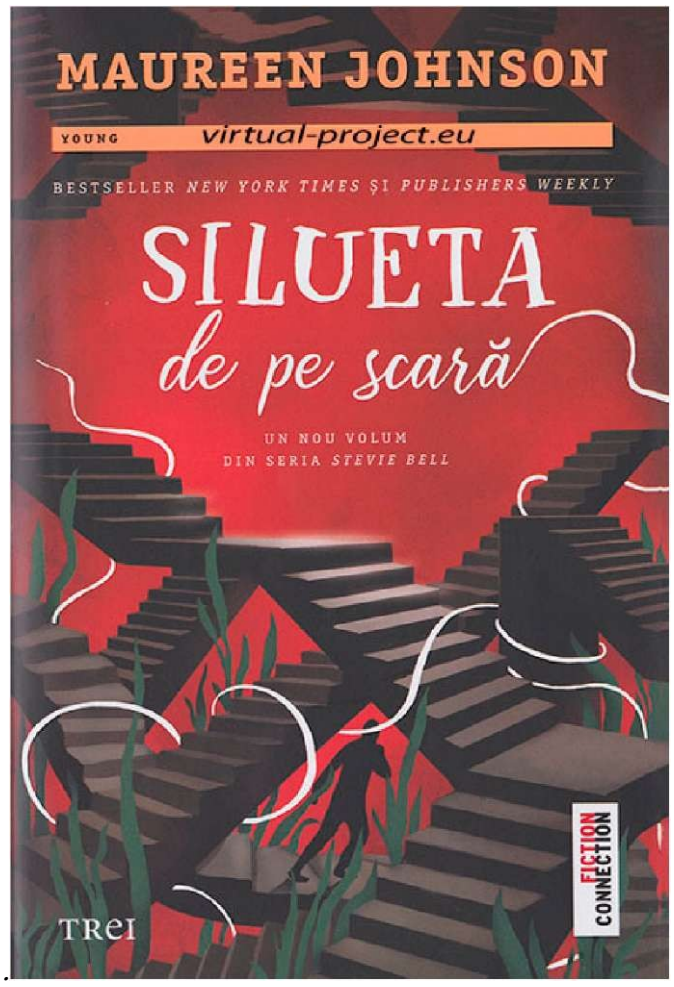
MAUREEN JOHNSON
YOUNG
virtual-project.eu
BESTSELLER NEW YORK TIMES ŞI PUBLISHERS WEEKLY
SILUETA
de pe scară
UN NOU VOLUM
DIN SERIA STEVIE BELL
FICTION CONNECTION
TREI